„O poveste de dragoste
încîntătoare, care vă va
rămîne în inimă un timp
îndelungat..."
Publisher Weekly

„Pline de pasiune... scenele
ei de dragoste sfîrîie şi ard
de senzualitate."
Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

Linda Lael Miller

CLAR DE LUNĂ

BESTSELLER

Linda Lael Miller

CLAR DE LUNĂ

Prolog

Dublin – *septembrie 1867*

O lovitură uşoară dar îndemînatică a lui Jamie şi ceasul de aur atîrna acum de lanţul său. Cu un licăr de triumf în ochii lui albaştri, Jamie înşfăcă ceasul pe care îl furase şi rînji.

Lui Reeve, cu doi ani mai mare decît fratele său care avea paisprezece, nu-i plăceau micile găinării de acest fel. De dragul femeii şi al preotului care stătea lîngă foc – mama lor era pe moarte, Reeve vorbi în şoaptă:

– Vrei să te ducă de-aici, idiotule? Una e să şterpeleşti un nap sau o ceapă, şi alta e să furi ceasul unui domn.

Jamie înghiţi şi privi în direcţia patului mamei lor, care fusese aşezat chiar lîngă focul de cărbuni din sobă.

– Da' mama are nevoie de medicamente, spuse el destul de neconvingător.

– Nu mai are... răspunse Reeve. N-o să mai aibă nevoie de medicamente şi ştii şi tu foarte bine asta.

Jamie şi Reeve îl ascultau tăcuţi pe preotul care o împărtăşea pe muribundă şi se ruga pentru sufletul acesteia, gîndindu-se cu ciudă cît de neajutoraţi şi de înfometaţi erau. Asta în timp ce Callie McKenna zăcea nemişcată pe pat, cu ochii închişi.

În cele din urmă, părintele McDougal îşi întoarse privirile ostenite de la patul lui Callie, cu faţa suptă şi brăzdată de riduri. Părea că poartă pe umerii lui firavi suferinţele întregii Irlande. Se apropie de cei doi tineri, vîrînd o mînă tremurîndă în buzunarul hainei lui ponosite.

Jamie se ridică în picioare.

– A...?

Părintele McDougal îşi clătină capul pleşuv.

– Nu încă, băiete, dar nu cred că apucă dimineaţa, fie-i sufletul binecuvîntat. Se opri şi îşi făcu cruce, apoi oftă. Acum e în mîinile Domnului.

Reeve se încruntă şi îşi încrucişă braţele la piept. Nu voia să audă nici de Dumnezeu, nici de fericirea de care avea să aibă parte mama lui în ceruri. Unde fusese Dumnezeu cînd Callie McKenna freca podelele murdare ale tavernelor şi repara rochiile doamnelor, care nu dădeau pe ea nici un scuipat...

– Aveţi ceva de lucru zilele astea pe la docuri? întrebă preotul, cu toate că deja cunoştea tristul răspuns: în Irlanda nu era nicăieri de lucru, nici în oraşe, nici pe la ferme.

Reeve lăsă capul în jos. Era un flăcău brunet, voinic, lat în umeri şi puternic, în ciuda foamei care-l chinuia, nici nu mai ţinea minte de cînd.

– Nu... nimic, spuse el. N-avea nici un rost să vorbească despre planurile pe care şi le făcuse: cel puţin nu acum cînd mama lui era pe moarte.

Bătrînul preot îşi drese glasul; Reeve ridică ochii şi văzu că Jamie ţinea încă în mîna murdară ceasul de aur.

– Iar ai furat, băiete? întrebă el, mai curînd disperat decît supărat. Să-ţi fie ruşine. Dumnezeu nu-i iubeşte pe hoţi.

Răspunsul lui Jamie fu, ca întotdeauna, scurt şi obraznic:

– Dumnezeu nu să uită la noi acum, nu-i aşa? Nu să uită nici la mine, nici la maică-mea, nici la Irlanda!

Bătrînul oftă, apoi, după un moment de ezitare, băgă mîna în buzunar şi scoase de acolo două bucăţi vechi de alamă, ca nişte monede, găurite în partea de sus. El puse una dintre ele în mîna lui Reeve şi una în mîna lui Jamie, după care părăsi în grabă casa.

Reeve cercetă atent moneda din mîna lui. Graţie călugăriţelor din parohia St. Patrick, ştia cît de cît să citească, aşa că reuşi să înţeleagă ce scria pe monedă: *Binecuvîntaţi sînt cei care îi ajută pe săraci*.

Reeve simţi că se sufocă, umilit şi revoltat în acelaşi timp.

– E o nenorocită de insignă de cerşetor! şuieră el.

Jamie tăcea; amîndoi fraţii ascultau respiraţia greoaie a mamei lor. Femeia era bolnavă şi îi era frig... şi avea să moară flămîndă, la fel cum trăise.

Într-un acces de furie şi de neputinţă, Reeve aruncă insigna pe jos. Aceasta se rostogoli, oprindu-se în dreptul sobei.

Jamie se posomorî la faţă şi se îndreptă spre uşă.

– Mă întorc repede, spuse el încet, adresîndu-se nu lui Reeve, ci mamei lor. Şi jur pe ce-am mai sfînt că o să mă întorc cu pîine şi cu ceai şi cu ce-o să mai găsesc.

– E un băiat bun, spuse încet Callie, aflată undeva între vis şi viaţă. E un băiat bun, Jamie al meu. Un băiat bun.

– Te duci să cerşeşti? îl întrebă Reeve cu glas scăzut.

Jamie ridică mîna în care ţinea ceasul.

– Da, Reeve, răspunse el hotărît. Dacă o să fie nevoie, o să şi cerşesc. Da' mai întîi mă duc să fac un tîrg cu băcanul.

Reeve McKenna se cutremură de o presimţire îngrozitoare.

– Nu face asta, Jamie. Mai mult ca sigur că de data asta or să te înhaţe.

Expresia de pe chipul lui Jamie era mai curînd a unui bărbat dur decît a unui băiat.

– Nu vreau ca mama mea să moară flămîndă, Reeve.

Reeve se îndreptă spre cămin, căutînd insigna de cerşetor pe care o aruncase pe jos. O s-o ia el şi o să umble cu ea din casă-n casă, cum ar fi făcut şi mama lui. Şi în afară de asta, trebuia să facă ceva pentru ca Jamie să nu fie prins. El, Reeve, era fratele mai mare, el trebuia s-o facă, oricît l-ar fi scîrbit gîndul de a sta cu mîna întinsă.

Prea tîrziu! În clipa în care zări ceva strălucind pe podea, în faţa sobei, auzi uşa camerei închizîndu-se în urma lui Jamie.

Reeve alergă la uşă, o deschise şi ieşi afară, unde duhoarea străzii se amesteca acum cu răcoarea nopţii.

– Jamie! urlă el în ceaţa deasă care acoperea Dublinul ca un giulgiu galben de muselină. Jamie, întoarce-te!

Era prea tîrziu. Nu se vedea nici urmă de Jamie; băiatul avea şi picioarele la fel de iuţi ca şi mîinile.

Reeve înjură şi închise uşa care scîrţîia, trecîndu-şi o mînă prin păr şi întorcîndu-se la femeia muribundă, la focul care ameninţa şi el să se stingă şi la speranţele lui care mureau odată cu femeia şi cu focul.

– Avem veşti de la tata? întrebă Callie cu o voce veselă. „Vocea ei de odinioară", îşi spuse Reeve. Da, şi o să plecăm şi noi acolo, în America, nu-i aşa?

Cu ochii în lacrimi, Reeve îngenunchie lîngă patul mamei sale şi îi luă mîinile slabe şi aspre de atîta muncă într-ale lui.

– Nici o veste pînă acum, spuse el încet.

Ochii lui Callie, verzi ca marea – ochi pe care îi moştenise şi Reeve – priveau tavanul cocioabei în care Marcus o lăsase cu atîţia ani în urmă.

– Nici o scrisoare... niciodată, spuse ea oftînd. Nu e ciudat că nu ne-a trimis pînă acum nici o scrisoare?

Reeve îşi lipi fruntea de cea a mamei lui şi trase adînc aer în piept.

– Tata nu le-a avut cu scrisul, răspunse el într-un tîrziu. În sinea lui însă era convins că tatăl lui era fie mort, fie cel mai ticălos dintre oameni, dar firește că nu-i putea spune asta mamei lui – şi în nici un caz

acum cînd nu ştia dacă femeia avea să mai apuce dimineaţa. Se gîndise chiar să-i spună că sosise într-adevăr o scrisoare din America, în care erau şi bani de drum pentru toţi trei. Ce rău ar fi făcut dacă ar fi minţit-o pe Callie? Tot nu mai avea nici o importanţă.

– O să mor, nu-i aşa? întrebă Callie. Licărul de speranţă din ochii ei pierise, femeia redevenind lucidă şi resemnată.

Reeve îşi găsea cu greu cuvintele, mai ales că nu putea să o mintă.

– Părintele McDougal spune că o să ajungi în rai.

Callie zîmbi. În ciuda atîtor ani de suferinţe, de aşteptare şi de speranţe deşarte, ea credea. Reeve nu-şi amintea să fi existat măcar o clipă în care mama lui să fi şovăit în credinţa ei, în timp ce el nu mai credea de mult în Dumnezeu.

– Da, o să ajung în rai. Părul ei negru, fără nici un fir alb, se revărsa pe perna fără faţă. Femeia ridică o sprînceană.

– Dar tu şi Jamie? Unde o să vă duceţi? În America?

Reeve clătină din cap. Nu-i mai putea ascunde adevărul.

– Mamă, eu am să plec cu o corabie, începu el vădit încîntat. O balenieră care o să mă ducă la Sydney, în New South Wales.

Callie făcu ochii mari.

– New South Wales? Şi Jamie? O să-l iei cu tine?

Reeve îşi aminti de discuţia pe care o avusese cu căpitanul vasului *Sally Dee* – cu toate că stătuse de vorbă cu el chiar în după-amiaza aceea, lui

Reeve i se părea că trecuseră mii de ani de-atunci – şi se cutremură. Căpitanul îi spusese că nu era nevoie decît de un singur băiat la cabine. Are să se uite şi la Jamie şi dacă o să i se pară potrivit pentru treaba asta, o să-i găsească poate un loc la cursa următoare. Mai mult de atît omul nu putuse să promită.

– N-o să plec fără el, jură Reeve solemn. Era o promisiune pe care voia să şi-o ţină, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoit să-şi sacrifice propriile planuri şi visuri.

Callie păru uşurată, iar Reeve se întrebă dacă ea ştia că Jamie fura, în ciuda eforturilor lor de a-i ascunde acest lucru.

– E un băiat bun, Jamie al meu, spuse ea, dar nu e încă atît de copt la minte ca tine, Reeve. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

– Aşa e, încuviinţă Reeve zîmbind.

– O să vezi tu de el?

Reeve strînse mîna mamei lui.

– Da, mamă, îţi promit că o să am grijă de el.

Callie oftă şi închise ochii.

Jamie se întoarse după o oră, furişîndu-se în casă cu braţele încărcate de bunătăţi. Adusese ceai, o pîine încă fierbinte, abia scoasă din cuptor, o pulpă de oaie şi o pungă cu zahăr alb. După ce îi aruncă fratelui său o privire ruşinată şi sfidătoare în acelaşi timp, Jamie puse mîncarea pe masă, după care se duse să arunce în foc ultimii cărbuni pe care îi mai aveau.

Îngrijorat, Reeve luă ibricul vechi, ieşi în stradă şi îl umplu cu apă de la pompa din apropiere. Odată

întors în casă, îl puse pe sobiţă, să fiarbă apa pentru ceai.

Jamie îşi scoase briceagul din buzunar şi tăie carnea cu mişcări îndemînatice.

– Ce face mama? întrebă el într-un tîrziu.

– Aşteaptă o scrisoare de la tata. Încă o mai aşteaptă... după atîţia ani.

– Crezi că a murit? întrebă Jamie, continuînd să taie carnea.

– Ori asta, ori poate c-a uitat de noi, răspunse Reeve cu amărăciune. Soarta lui Marcus McKenna, acolo departe, în America, fusese întotdeauna un subiect delicat, despre care nu vorbeau decît foarte rar. Eu unul cred că, dacă e în viaţă, s-a gîndit să nu se mai complice chemîndu-şi acolo nevasta şi copiii.

Jamie strînse din dinţi. Era un băiat drăguţ, blond şi cu ochi albaştri.

– Te-ai gîndit să te duci şi tu în America, Reeve?

– Ăia aveau cîndva sclavi, spuse el. Numai la gîndul de a fi sclavul cuiva şi simţi că i se face pielea de găină. Au avut şi un război pe chestia asta.

– Da' acum nu mai sînt sclavi, spuse Jamie, muşcînd dintr-o bucată de carne. Nu trebuie decît să munceşti ca să-ţi plăteşti drumul. Asta nu înseamnă că eşti sclavul cuiva.

– Ba, o vreme, chiar eşti. Un om are un stăpîn. El e proprietatea cuiva, ca o căruţă sau ca un viţel.

– Pentru cei ca noi, spuse Jamie, rupînd o bucată de pîine, este singura cale de a părăsi Irlanda.

– Da, răspunse Reeve cu jumătate de gură, gîndindu-se la corabia ce avea să-l ducă în Australia.

Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să-i spună lui Jamie despre asta, dar acum nu era încă momentul.

Cînd apa începu să clocotească în ibric, Reeve o turnă în cana de lut. Jamie o trezi încet pe mama lui.

Callie apucă uşor, cu mîini tremurînde, farfuria pe care i-o întinsese fiul ei. Femeia privi mirată în jur, ca şi cum ar fi trecut, fără să-şi dea seama, într-o altă viaţă, mai bună.

Callie mîncă puţin, dar bău două căni pline de ceai îndulcit. Peste noapte, în timp ce fiii ei dormeau pe saltelele lor de paie, femeia muri.

Fu îngropată în cimitirul săracilor, fără sicriu, dar în ciuda burniţei de afară, părintele McDougal venise totuşi să slujească la înmormîntare. Reeve îl ascultă cu furie mocnită, urîndu-l nu numai pe preot, dar şi pe Dumnezeul slujit de acesta. Ar fi fost o uşurare pentru el să creadă că sufletul mamei lui se înălţase la cer, unde fusese întîmpinat de îngeri şi dus într-un loc scăldat în lumină, dar nu putea.

Nu putea nici să plîngă ca Jamie. Nu avea altceva de făcut decît să accepte ca atare trista realitate a morţii lui Callie.

La poarta cimitirului, îi aştepta băcanul, însoţit de doi soldaţi englezi.

– El e, strigă negustorul cel grăsun. El mi-a dat ceasu'!

Reeve vru să sară în apărarea fratelui său, dar preotul îl prinse de braţ. Înainte de a apuca să ia toată vina asupra lui, Jamie se predă, cu faţa udă de lacrimi şi de ploaie.

– Pe mine mă vreţi, spuse el.

Cei doi soldaţi îi legară imediat mîinile la spate.

– Ce pacoste şi irlandezii ăştia, spuse unul dintre ei. Fură şi trîndăvesc toată ziua.

– Staţi! le strigă Reeve, alergînd spre ei. E o minciună... Eu am furat ceasul acelui domn...

Cel de-al doilea soldat rîse.

– Prea tîrziu, băiete.

Părintele McDougal îl apucă din nou pe Reeve de braţ, de data asta cu ceva mai multă putere.

– Nu poţi face nimic acum. Lasă-i să plece.

Jamie îi zîmbi lui Reeve, care n-avea să uite prea uşor acea ultimă privire a fratelui său. Apoi soldaţii îl luară cu ei, în urma lor plecînd şi băcanul cel gras.

Reeve se sprijini de trunchiul unui copac şi, în sfîrşit, plînse... pentru mama lui şi pentru Irlanda, pentru Jamie şi pentru el însuşi.

Odată ajuns acasă, mîncă ceea ce mai rămăsese din friptura de oaie şi din pîine şi bău ceaiul. Proprietăreasa, o văduvă cu gură mare, găsise alţi chiriaşi pentru casă, aşa că nu mai putea rămîne acolo şi nici nu avea nimic de împachetat, pentru că singura avere a lui Reeve McKenna erau hainele de pe el. Găsind pe podea insigna de cerşetor, o ridică şi o vîrî în buzunar, spunîndu-şi că deşi îi era ruşine să o poarte, bucăţica aceea de alamă era totuşi ceva a lui, ceva ce îi aparţinea.

În zilele ce urmară, Reeve încercă zadarnic să-l vadă pe Jamie: temniţa din Dublin nu era cîtuşi de puţin un loc al milei sau al bunăvoinţei, aşa că cererea de a-şi vedea fratele îi fu de fiecare dată respinsă. Noaptea dormea pe lîngă garduri sau sprijinit de cîte o uşă.

Veni şi ziua procesului lui Jamie. Reeve era acolo, în mulţimea ce venise să vadă spectacolul. Fratele lui stătea în picioare, mîndru, cu bărbia ridicată şi cu o lumină în ochii albaştri, care părea nu numai să caute cu tot dinadinsul toate necazurile din lume, dar să le şi atragă cu forţa unui magnet.

Judecătorul, care probabil că nu ştia ce înseamnă să fii înfometat, ţinu o adevărată prelegere despre hoţi şi despre hoţie în general, condamnîndu-l pe Jamie la nici mai mult nici mai puţin de şapte ani de închisoare.

Uluit, disperat şi pe jumătate mort de foame, Reeve părăsi sala, îndreptîndu-se, pe o ploaie torenţială, spre docuri, sperînd că *Sally Dee* nu plecase fără el.

Baleniera era încă în port, dar gata să ridice ancora într-o oră. După ce mai aruncă o ultimă privire spre străzile pietruite, spre tavernele înţesate de lume şi spre cocioabele înghesuite una într-alta, Reeve întoarse spatele Dublinului pentru totdeauna.

Cît despre Jamie, oricît ar părea de ciudat, acesta ajunse şi el în New South Wales, iar Reeve era sigur că într-o bună zi avea să-şi regăsească fratele pe străzile Sydney-ului.

Capitolul 1

Brisbane – *Februarie 1887*

Şi emigranţii şi pasagerii de la clasa întîi deopotrivă stăteau la tribordul vaporului *Victoria* şi se uitau cu gura căscată la priveliştea ce li se înfăţişa înaintea ochilor şi care nu mai semăna deloc cu cheiul plin de oameni veniţi să-şi întîmpine rudele şi prietenii. Vaporul se îndepărtase de ţărm, lăsînd în urmă partea frumoasă şi curată a oraşului şi plutind acum pe apa de un albastru verzui a rîului Brisbane. Nu se mai vedeau decît nişte case – mai curînd nişte magherniţe – şi o mulţime de iepuri care alergau speriaţi de colo-colo.

Sub rochia de călătorie, din lînă de culoare cenuşie, inima lui Maggie Chamberlin bătea mult mai tare decît de obicei. Îşi spuse că rochia pe care o purta era potrivită pentru iarna londoneză, umedă şi mohorîtă, dar mult prea groasă pentru acel februarie atît de călduros din Australia.

Maggie tremura la fel ca şi iepurii speriaţi pe care îi văzuse alergînd pe mal. Philip Briggs, omul care o convinsese să facă această călătorie, care îi

promisese că avea să o ia de nevastă, nu era nicăieri. Să nu fi supravieţuit dezastrului?

– Ce nenorocire! îşi dădu cu părerea Tansy Quinn, fata cu care se împrietenise Maggie aici pe vapor în cele cinci săptămîni de cînd părăsiseră Londra. Tansy era o fată scundă şi durdulie, cu păr castaniu, ochi albaştri şi strungăreaţă. Ea emigra pentru a doua oară în Australia. Tansy avusese întotdeauna încredere în capacitatea ei de a se descurca în acest ţinut ciudat, unde anotimpurile erau anapoda, iar păsările cu penajul viu colorat zburau libere în loc să fie ţinute în colivii aurite, în saloanele nobililor.

Maggie simţi dintr-o dată că i se moaie picioarele. Ochii ei mari, cenuşii, umbriţi de gene lungi priveau îngroziţi dezastrul de pe ţărm. Începu să tremure, disperată. Oameni aflaţi în bărci cu vîsle le făceau cu mîna celor de pe vapor, numai că printre ei nu se afla şi Philip. Maggie era din nou o străină într-o ţară străină, unde nu o aştepta nimeni. Închise ochii, incapabilă de a spune ceva.

Tansy îi dădu un ghiont, ca pentru a o linişti.

– Nu mai face mutra asta plouată, Maggie. Ştiu, e un spectacol îngrozitor, da' o să ne ducem la Sydney. Sau am putea să căutăm ceva de lucru la Melbourne, la guvern...

Maggie deschise ochii şi se uită la Tansy cu un aer descurajat. Tansy nu crezuse deloc în Philip Briggs, cu toate că pînă acum nu-i spusese nimic lui Maggie.

– Dar Philip mi-a spus că mă aşteaptă aici, zise Maggie cu convingere. La Brisbane.

– Philip, Philip, Philip, bombăni Tansy, clătinînd din cap. Soarele de după-amiază făcea ca pistruii de pe nasul ei să semene cu nişte stropi de aur. Philip în sus, Philip în jos. Eşti ca o fată bătrînă care şi-a pierdut şi ultima şansă de a pune mîna pe un bărbat. Şi cînd te gîndeşti că n-ai decît nouăşpe ani.

– Am nevoie de Philip, insistă Maggie, ridicînd bărbia. Şi îl iubesc, adăugă ea grăbită.

– Da' ştiu că eşti neajutorată, fetiţo, răspunse Tansy sceptică. Eşti tot atît de independentă ca şi un copil de ţîţă!

Maggie îşi simţi tot sîngele năvălindu-i în obraji, iar din ochii de culoarea cositorului ţîşniră fulgere de mînie.

– Sînt la fel de independentă ca şi tine, Tansy Quinn, şi te-aş ruga foarte mult să nu uiţi asta.

– *Eu,* pufni Tansy cu dispreţ, nu depind de un bărbat care să mă ajute ori de cîte ori nu ştiu încotro s-o iau.

Maggie nu pomeni nimic despre faptul că Tansy cochetase aproape tot timpul cu un tînăr timonier.

– Nu-nţeleg de ce-l urăşti atîta pe Philip, de vreme ce nici nu-l cunoşti, răspunse ea cu răceală în glas.

Tansy deveni ceva mai îngăduitoare, cu toate că refuză în continuare să se uite în ochii lui Maggie.

– N-am nevoie să-l cunosc pe escroc ca să-mi dau seama că nu face nici cît o ceapă degerată. Ce bărbat e ăla care tîrăşte o fată de la un capăt al lumii la celălalt fără ca măcar să-i plătească drumul? Ai plătit, ca fiecare dintre noi de altfel, doar o liră pentru tine şi pentru lucrurile pe care ţi le dau

aici pe vapor. Şi cred că n-ai uitat ce-ai promis să faci în schimb.

Maggie îşi amintea foarte bine ce promisiune făcuse: avea să muncească cel puţin trei ani înainte de a părăsi ţara. Cu toate acestea, dacă ar deveni doamna Philip Briggs, contractul ar fi anulat, pentru că, mai mult decît de guvernante, de servitoare, de muncitoare şi de cusătorese, Australia avea nevoie de neveste pentru bărbaţii ei.

– N-am uitat, spuse ea încet, întorcînd capul, ca pentru a nu mai vedea tragedia de pe ţărm.

Aproape că se ciocni de John Higgins, timonierul lui Tansy. Acesta era un tînăr foarte înalt, cu umerii la fel de înguşti ca şi şoldurile şi cu o clapă neagră pe ochiul stîng, care îl făcea să semene cu un pirat.

– Nu putem să aruncăm ancora aici, spuse el cu indiferenţă, de parcă suferinţa oraşului Brisbane nu l-ar fi afectat cîtuşi de puţin. Nu ne oprim decît la Sydney.

– Cît de departe este de aici? întrebă Maggie politicoasă, dorindu-şi din tot sufletul să stea cît mai departe de John Higgins, care răspîndea în jurul lui un miros greu de supă rîncedă.

– Două zile sau cam aşa ceva, răspunse Higgins. O ciupi pe furiş pe Tansy de fundul ei mare, după care o porni spre celălalt capăt al punţii.

– Păcat că n-o să-l vezi prea curînd pe domnul Briggs ăla al tău, îi aruncă el peste umăr lui Maggie.

– Două zile, oftă Maggie, copleşită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, de nenorocirea care se abătuse asupra oraşului Brisbane şi de faptul că se ciondănise cu Tansy. Se întoarse în cabina în

care călătoreau aproape o sută de femei şi se aşează pe patul ei, să se gîndească.

Mai mult ca sigur că Philip nu murise în timpul inundaţiei. Era foarte posibil ca, auzind despre dezastrul de la Brisbane şi bănuind că vasul *Victoria* nu avea cum să ancoreze acolo, să fi rămas la Sydney.

Cum între timp căldura devenise insuportabilă, Maggie îşi scoase rochia de lînă şi o aşează cu grijă la picioarele patului. Apoi, rămasă doar în pantalonaşii de muselină şi în cămaşă, se întinse pe patul îngust, să se odihnească şi să viseze.

Închizînd ochii, revăzu chipul frumos al lui Philip, părul său castaniu cu reflexe aurii şi ochii de culoarea chihlimbarului. Se şi vedea întorcîndu-se la teatrul acela prăpădit din West End şi la cabina micuţă pe care o împărţise cu ceilalţi actori.

Maggie tocmai se pudra cînd, la un moment dat, îl văzuse în oglindă pe tînărul australian despre care tot auzise vorbindu-se. Acesta îi cuprinsese umerii cu mîinile lui moi şi fără bătături, după care îi spusese:

– Domnişoara Chamberlin? Sper că îmi veţi ierta îndrăzneala, dar am văzut ultimul dumneavoastră spectacol şi am ţinut neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Maggie se ridicase în grabă de pe scaun şi îşi pusese pe ea rochia ponosită, de mătase, pe care o moştenise de la mama ei. Acum decolorată, rochia azurie fusese cîndva un veşmînt superb, tot aşa cum superbă fusese şi mama lui Maggie.

– Da? răspunsese ea pe un ton şovăielnic. Despre ce este vorba?

Philip îi zîmbise angelic, în timp ce în ochi îi strălucea o luminiţă veselă.

– Sînteţi americancă, spusese el ca o acuzaţie prietenoasă, binevoitoare.

Maggie încuviinţase, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Cu toate că rochia o acoperea suficient de bine, iar pe dedesubt mai purta un costum, Maggie avea impresia că stătea goală în faţa acelui bărbat. Roşise pînă-n vîrful urechilor, pentru că senzaţia nu era deloc neplăcută şi bîiguise ceva în chip de răspuns.

Philip Briggs rîsese, ochii lui de culoarea coniacului mîngîind-o pe Maggie, şi o întrebase dacă îi plăcea să fie actriţă.

Maggie ridicase din umeri, direct îngrozită.

– Dar... acesta nu este decît un teatru de mîna a doua, reuşise ea să îngaime. Şi după aceea, în ciuda faptului că trebuia să intre în scenă în mai puţin de cincisprezece minute, Maggie îi spusese lui Philip povestea vieţii ei.

Vorbise despre părinţii ei, care lucraseră amîndoi la circ şi care muriseră nu din cauza actelor lor curajoase – mama lui Maggie fusese acrobată, iar tatăl, îmblînzitor de lei – ci într-un accident de tren, în Elveţia. Îi spusese chiar şi că făcuse şcoala în America şi că în fiecare toamnă era lăsată la alt orfelinat, de unde era luată primăvara, cînd circul venea în oraşul respectiv.

– Asta înseamnă că ai fost înfiată de proprii dumitale părinţi, nu-i aşa? sugerase Philip cînd Maggie terminase de povestit.

Fata zîmbise. Ciudat, se simţea în acelaşi timp şi calmă şi foarte emoţionată. În clipa aceea îşi

spusese că îl iubea pe domnul Philip Briggs, chiar dacă nu ştia aproape nimic despre el.

– Da, de cel puţin opt ori, răspunsese ea. Uram iernile acelea, dar de internate nici nu putea fi vorba – erau mult prea scumpe – aşa că, o dată pe an, pretindeam şi eu că sînt orfană.

În clipa aceea, cineva bătu la uşa cabinei şi strigă:

– Intrăm în scenă, Chamberlin!

Acum, după ce îi împărtăşise străinului din faţa ei toate amănuntele vieţii sale destul de neobişnuite, Maggie deveni dintr-o dată foarte timidă. Ea îşi întoarse faţa de la Philip, îşi scosese rochia albastră, rămînînd într-un costum împodobit cu paiete, şi se îndreptase spre uşă.

Philip o apucase uşor de braţ, ceea ce pe Maggie o făcuse să se înfioare şi să nu mai poată scoate o vorbă.

– Vrei să iei masa cu mine? După spectacol?

Maggie încuviinţase şi se repezise afară din cabină, pe coridorul lung şi întunecat care ducea spre culise.

Începînd din seara aceea, Philip îi făcuse curte, dar într-un fel la care o fată de condiţia lui Maggie nici n-ar fi îndrăznit să se gîndească. O invitase seară de seară să ia masa cu el, îi vorbise despre Australia, unde el era proprietarul mai multor teatre şi, după cîteva săptămîni îi oferise cele două lucruri pe care ea şi le dorea cel mai mult pe lume: căsătoria şi un rol principal din *Îmblînzirea scorpiei* de Shakespeare. Dar era mult prea dulce şi prea drăguţă pentru rolul lui Kate, o asigură el, sărutîndu-i

mîna. Nu. nu, ea trebuia să o interpreteze pe Bianca, sora cea blîndă.

Maggie ar fi preferat rolul lui Kate – Bianca i se părea un personaj şters – dar nu era proastă şi ştia cît de rar se întîmpla ca un bărbat să-i ofere unei fete nu numai numele lui dar şi o slujbă adevărată.

– Spune da, Maggie, o rugase Philip în ultima seară, pe care o petrecuseră într-un restaurant elegant, unde ei nici prin gînd nu-i trecuse că avea să intre vreodată. Spune că o să vii în Australia. Eu am să te aştept la Brisbane şi o să ne căsătorim chiar în clipa în care o să pui piciorul pe ţărm. Luna de miere o să ne-o petrecem în Queensland – unde sînt plaje albe şi scoici colorate, ca nişte bijuterii – după care o să ne ducem la Sydney.

Maggie se prefăcea doar că şovăie. În realitate, era sigură că-l iubea pe Philip Briggs şi în afară de asta, nu o reţinea nimic la Londra. Nimerise acolo după moartea părinţilor ei; nu avea prieteni adevăraţi, avea o singură rochie ca lumea şi o cămăruţă într-o pensiune de pe o stradă lăturalnică. Nu avea nimic de pierdut, îşi spuse ea.

Deschizînd ochii, Maggie oftă şi, alungînd, nu fără părere de rău, toate acele amintiri atît de frumoase, reveni la realitate. Bineînţeles că Philip o aştepta la Sydney, gata să se însoare cu ea şi scutind-o astfel de respectarea promisiunii prevăzute în contractul de emigrare.

Tansy se întorsese în cabină, se aşezase pe cufărul ei şi, cu limba între buze, începuse să scrie în jurnal.

Dîndu-şi seama că Maggie o urmărea cu privirea, băgă limba în gură şi se ridică în picioare.

– Credeam că dormi, spuse ea.

Maggie nu avusese niciodată o prietenă atît de sinceră şi de devotată ca Tansy şi nu voia să o jignească. Căscă şi se întinse cu mişcări cît mai fireşti, după care se ridică în capul oaselor.

– Da... am dormit, minţi ea. O să te mai întîlneşti cu domnul Higgins şi după ce o să acostăm la Sydney?

– Nu cred, răspunse Tansy. Mie nu-mi trebuie un marinar. Ăştia sînt mai tot timpul plecaţi. Eu vreau un tip care să mă strîngă în braţe toată noaptea.

Maggie zîmbi şi îşi cuprinse braţele cu mîinile; îi era puţin frig în cămaşa ei pe care o spăla des şi o cîrpea cu grijă ori de cîte ori se rupea. În curînd, Philip al ei avea să o „strîngă în braţe toată noaptea". Iar ea o să-l iubească cu toată pasiunea de care era în stare şi o să afle în sfîrşit „cum e atunci cînd faci dragoste cu un bărbat".

– Crezi că e plăcut... vreau să spun cînd un bărbat şi o femeie... fac dragoste noaptea?

Tansy chicoti şi îi spuse în şoaptă.

– Mamă, io *ştiu* că e plăcut. Da' nu contează dacă e noapte sau zi!

Maggie roşi.

– Hai că te lauzi, Tansy Quinn! Nu ştii tu ce-i aia!

– Ba da, insistă Tansy, cu vove scăzută. E un grăjdar acolo la Melbourne, la palatu' guvernului, care mă face să urlu mai abitir decît un ogar.

Maggie era şocată şi curioasă în acelaşi timp. Îşi amintea vag că, pe cînd era copil, i se întîmpla să audă noaptea, în vagonul de circ în care dormea împreună cu părinţii ei, gemete ciudate, înăbuşite. Se gîndea că părinţii ei mîncaseră seara prea multe

mere dulci şi noaptea îi durea stomacul. Acum însă se îndoia că ar fi fost din cauza merelor.

– Spune mai departe, rîse ea, roşie la faţă.

Tansy era mulţumită.

– Care va să zică, Philip cel Minunat n-a prea venit să te întîmpine, ai? Da' ştiu că te-a dus de nas nenorocitu'.

– Faci ce faci şi tot despre asta vorbeşti! izbucni Maggie, încrucişîndu-şi braţele la piept şi ridicîndu-şi bărbia, încăpăţînată. Eşti geloasă, Tansy Quinn, asta e. Eşti geloasă pentru că pe tine nu te aşteaptă nimeni la Sydney.

– Nu fi prea sigură de asta, domnişoară, răspunse Tansy arogantă. Or să vină să mă ia băieţii dă la palatu' guvernului, aşa să ştii. Şi io nici nu vorbesc pă nas, pufni ea, cum face unii yanchei...

Jignită, Maggie se întoarse cu faţa la perete şi nu o mai băgă în seamă pe Tansy pînă în momentul în care aceasta ieşi din compartiment.

După ce Tansy şi celelalte femei plecară la masă, mîndria o făcu pe Maggie să rămînă pe loc. Se dădu jos din pat şi începu să se plimbe încoace şi încolo prin cabină. O intriga faptul că Philip o făcuse să vină pînă în Australia ca emigrantă şi nu ca soţie a lui. Iar dacă se întîmpla ceva şi el nu se putea însura cu ea, Maggie trebuia să muncească trei ani; şi cum ea nu făcuse niciodată altceva decît să joace în reviste de mîna a doua într-un teatru oarecare din Londra, opţiunile ei aveau să fie desigur limitate. Asta era, o să frece podele şi o să spele oale de noapte.

Maggie se aplecă şi, cu mîini tremurînde, îşi scoase geanta de voiaj de sub pat şi o deschise. La

fundul genţii îşi pusese hîrtiile personale. Printre ele şi certificatul de naştere, dovadă a cetăţeniei sale americane – avea nevoie de el dacă vreodată se hotăra să se întoarcă în Statele Unite. Lucru puţin probabil, dată fiind şi distanţa atît de mare dintre Australia şi America. În afară de certificatul de naştere, mai era şi anunţul pe care Philip îl tăiase din ziarul *Times* şi pe care se grăbise să i-l arate.

Stînd singură în cabină, pe patul ei, cu picioarele încrucişate ca un indian, Maggie reciti anunţul, cu toate că îl ştia pe dinafară:

Emigrare gratuită în Australia.
Tineri, bărbaţi şi femei, peste optsprezece ani.

– E un chilipir, Maggie, se entuziasmase Philip. Nu plăteşti decît o liră pentru ce o să ţi se dea pe vapor – paturi, cearşafuri, săpun... chestii de felul ăsta. Iar formularul de emigrare, semnat de un doctor, de un preot şi de directorul teatrului, va trebui să ateste că eşti o fată bună şi serioasă. Asta n-o să fie o problemă. Iar cu banii de drum astfel economisiţi o să cumpărăm un set de farfurii de porţelan sau o carpetă nouă pentru salon.

Maggie oftă şi puse bucata de ziar la loc printre celelalte hîrtii. La un moment dat, dădu peste o fotografie a părinţilor ei, făcută numai cu cîteva luni înainte de moartea acestora. Mama, acrobată îndrăzneaţă, cu părul blond, frumoasă şi neînfricată. Tata, frumosul îmblînzitor de lei, în realitate un om blînd ca un mieluşel. Cît de mult se iubiseră unul pe celălalt şi cît îşi adoraseră fiica!

Copleşită de o singurătate care de obicei nu o cuprindea decît noaptea, Maggie strînse fotografia la piept, cu ochii înotînd în lacrimi. Apoi se stăpîni şi îşi spuse că Philip avea să o aştepte la Sydney şi că o să-şi ţină toate promisiunile pe care i le făcuse.

Apoi scoase din geantă copia ferteniţă a *Îmblînzirii scorpiei* şi începu să-şi studieze rolul. Nu era neapărată nevoie să o facă, pentru că ştia deja pe dinafară toate replicile Biancăi, majoritatea replicilor lui Kate şi o parte din cele ale lui Petruchio le învăţase ca să-şi umple timpul în zilele lungi petrecute pe vas.

O oră mai tîrziu, Tansy se întoarse de la masă, aducîndu-i lui Maggie o cană cu ceai, puţină şuncă şi o felie de pîine neagră unsă cu unt, toate înfăşurate cu grijă într-un şervet alb de olandă, furat probabil din sala de mese de la clasa întîi.

– Asta nu înseamnă că m-am răzgîndit, îi spuse ea lui Maggie, care începuse să mănînce cu poftă. Tot mai cred că Philip Briggs nu e un băiat bun aşa ca dragu' de Rory de la palatu' guvernului, da' de-acu' încolo o să-mi păstrez părerile pentru mine.

Maggie se uită la prietena ei. Da, da, îşi spuse ea în sinea ei, la Sfîntu' aşteaptă.

– Unii dintre pasageri se duc pe ţărm, îi spuse Tansy ceva mai calmă. Inundaţie neinundaţie, îi trimite cu bărcile.

Maggie şi-l imagină pe Philip stînd acolo, printre iepurii speriaţi, în oraşul pe jumătate distrus, încercînd să dea cu ochii de ea într-una din bărcile ce erau coborîte de pe vas şi aduse la ţărm. În cîteva secunde, se dădu jos din pat şi îşi puse din nou rochia cenuşie de lînă.

– Unde fugi aşa de grăbită? o întrebă Tansy, cu mîinile în şolduri.

– Cum unde? La Brisbane, firește! răspunse Maggie, luîndu-şi geanta de sub pat. Părul îi cădea în dezordine pe umeri, dar ei nu-i păsa; n-avea timp să se pieptene. Înşfăcînd grăbită geanta aceea veche, în care se afla toată averea ei, Maggie ieşi în fugă din cabina femeilor şi urcă pe punte.

Zări patru bărci cu vîsle care se îndreptau spre ţărm, dar din cauza luminii orbitoare a apusului tropical, ce se reflecta în apă, nu reuşi să deslu-şească mare lucru.

Deodată, în faţa lui Maggie se ivi un cap purtînd o pălărie de paie – la fel cu cele purtate de aşa-numiţii „locuitori ai tufişurilor" din Australia – care o sperie îngrozitor. Fata făcu un pas înapoi, icni şi îşi duse o mînă la piept.

Doi ochi de un albastru închis o priveau obraznici de pe o faţă bronzată, aspră şi colţuroasă, în timp ce bărbatul, care se căţărase pe scara de frînghie ce atîrna într-o parte a vasului, sări sprinten peste balustradă şi se proţăpi în faţa lui Maggie.

Îi zîmbi obraznic, dezvelindu-şi dinţii albi şi îşi scoase pălăria, de sub care se ivi o claie de păr negru, ciufulit. Era un bărbat imens – chiar şi atunci cînd făcu o plecăciune în faţa fetei, tot părea mult mai înalt decît ea.

Recăpătîndu-şi între timp stăpînirea de sine, Maggie îi aruncă „omului tufişurilor" o privire tăioasă, după care trecu pe lîngă el şi vru să coboare pe scara de frînghie, să-şi facă loc într-una din bărci şi să ajungă cît mai repede în oraş.

– Mă tem că ai întîrziat, fetiţo, îi spuse John Higgins, care se căţărase şi el pe scară, sărind apoi peste balustrada vasului. Tocmai a plecat şi ultima barcă.

Maggie simţi că i se urcă sîngele la cap. Ea bătu furioasă din picior şi, arătînd spre „omul tufişurilor", spuse:

– Dacă acest... *domn*... a urcat la bord, înseamnă că a fost adus pînă aici de o barcă. Şi dacă a fost adus de o barcă... Se opri şi privi peste balustradă. Barca ce îl transportase pe ciudatul pasager se îndrepta încet spre ţărm.

– Întoarce-te! strigă Maggie.

– Americancă, observă omul tufişurilor cu un aer de simpatie şi de toleranţă.

– Mda, fu de acord John Higgins.

Maggie bătu din nou din picior, după care lovi cu furie balustrada vasului.

– La dracu, la dracu! ţipă ea.

– E chiar atît de rău? o întrebă omul tufişurilor care între timp se apropiase de ea. Avea un zîmbet respingător şi un uşor accent irlandez.

– Aş! interveni Tansy pe neaşteptate, agăţată de braţul lui John Higgins. Nenorocitu'... Tansy se opri amintindu-şi de promisiunea pe care o făcuse, de a-şi păstra pentru ea părerea despre logodnicul lui Maggie. Io pui rămăşag că domnu' Philip Briggs ăla al ei o aşteaptă la Sydney.

Omul tufişurilor ridică sprîncenele negre ca pana corbului şi îşi puse pălăria la loc pe cap cu un gest tipic masculin.

– Ai făcut tot drumul ăsta ca să te întîlneşti cu Philip Briggs?

Maggie făcu ochii mari.

– Ăă... da. Îl cunoaşteţi pe domnul Briggs?

Australianul avu o uşoară tresărire, după care răspunse:

– Da, îl cunosc. Lucrează pentru mine.

Maggie îşi aminti că Philip îi vorbise odată despre un oarecare McKenna.

– Înseamnă că dumneavoastră sînteţi domnul McKenna.

Omul încuviinţă, dînd din cap într-un mod destul de nepoliticos.

Pe Maggie o puse pe gînduri răceala cu care omul vorbise despre Philip Briggs.

– În cazul acesta, ştiţi probabil că eu şi Philip urmează să ne căsătorim, spuse ea, zîmbind cît mai fermecător cu putinţă.

– Zău? întrebă domnul McKenna cu interes. Sînt sigur că pentru mulţi dintre locuitorii Sydney-ului, asta o să fie într-adevăr o noutate.

Maggie călătorise pe mare timp de cinci săptămîni de zile şi acum cînd în sfîrşit ajunsese la Brisbane, îi era dat să nu-l întîlnească pe Philip, de care se legau în momentele acelea toate speranţele ei. În schimb, îl cunoscuse pe patronul acestuia, care nu îi adresase nici un cuvînt de încurajare sau de bun-venit. Era oare posibil ca Philip să nu-i fi spus că avea de gînd să se însoare?

Lui Maggie i se puse un nod în gît. Privea speriată oraşul din faţa ei, în timp ce vasul *Victoria* se îndrepta pufăind spre Sydney. Tansy şi curtezanul ei coborîră de pe punte, dar domnul McKenna rămase acolo, uitîndu-se la Maggie, cu trupul uriaş sprijinit de balustradă.

Un stol de păsări albe, cu pieptul roz, zbura pe cerul asfinţitului, o privelişte minunată pe care văzînd-o, Maggie zîmbi, în ciuda tuturor îndoielilor pe care le avea.

– Se numesc galahi, spuse domnul McKenna.

Maggie nu putea şi nu voia să se uite la tovarăşul ei nedorit. Dacă o făcea, putea citi milă în ochii lui de un albastru-verzui, ceea ce ea una nu putea suporta.

– Sînt foarte frumoase, spuse ea, urmărind cu privirea păsările care se îndreptau spre ţărm. Plecaţi din cauza inundaţiei, domnule McKenna?

– Nu chiar, veni răspunsul răguşit dar destul de amabil. Am nişte afaceri la Sydney.

Maggie trase adînc aer în piept şi se uită în ochii aproape ireali ai bărbatului din faţa ei.

– O să-l găsesc pe Philip Briggs aşteptîndu-mă la Sydney, nu-i aşa, domnule McKenna? întrebă ea.

– O să-l găseşti, oftă australianul, trăgîndu-şi pălăria peste ochi.

Neştiind încă prea bine ce să creadă, Maggie îşi îndreptă umerii şi traversă demnă puntea, întorcîndu-se în cabină.

Capitolul 2

În ciuda hainelor sale grosolane, Reeve McKenna luă o cabină la clasa întîi. Poziţia lui socială îi dădea dreptul să călătorească în cele mai bune condiţii şi în afară de asta simţea o nevoie ciudată de a sta cît mai departe de micuţa americancă încăpăţînată, cu o claie de păr blond cu reflexe argintii şi cu ochi cenuşii ca cerul Queenslandului.

Obosit şi nu prea curat după o zi întreagă petrecută pe cîmpul de sfeclă de zahăr de la *Şapte surori*, plantaţia lui din susul rîului, Reeve se aşeză pe marginea patului mare din cabina lui şi îşi scoase pălăria. Apoi îşi azvîrli cizmele din picioare şi se întinse, zîmbind, pe cuvertura din satin.

Loretta. O să se gîndească la Loretta. Şi astfel o să şi-o scoată din minte pe micuţa americancă neîngrijită. Loretta, cu părul ei negru şi lucios, cu ochii mari, căprui şi obraznici, cu faţa ca de fildeş, cu buzele dulci acrişoare ca o rodie, cu sînii plini...

Reeve oftă. Imaginea Lorettei i se şterse din minte, dispărînd ca un fum, în locul ei apărînd chipul micuţei americance încăpăţînate şi obraznice.

Cum o chema? Ce făcea aici în Australia, la peste douăzeci şi şapte de mii de kilometri depărtare de casă? I se dăruise deja ticălosului ăla de Briggs sau fusese destul de deşteaptă să n-o facă?

Reeve oftă din nou. Şi la urma urmelor, ce văzuse la mucosul ăla?

Auzind o bătaie în uşă, Reeve sări în picioare, stînjenit de parcă gîndurile lui ar fi fost strigate în gura mare, să le audă toată lumea. Ce dracu' îi păsa lui dacă Philip Briggs se culcase sau nu cu fata aia? Nu era treaba lui şi apoi, el o avea pe Loretta.

Bătaia în uşă se repetă şi Reeve auzi o voce de bărbat:

– Baia dumneavoastră, domnule McKenna...

– E deschis, răspunse Reeve nervos, ridicîndu-se în capul oaselor.

În cabină intră un însoţitor de bord, trăgînd după el o cadă din aramă strălucitoare, urmat de doi băieţi ce cărau găleţi uriaşe pline cu apă fiartă. Reeve le dădu celor trei cîteva monede şi mîrîi ceva în semn de mulţumire, dîndu-le de înţeleş că puteau să plece. Apoi luă de pe o etajeră un săpun şi cîteva prosoape şi începu să se dezbrace.

Apa era fierbinte, o adevărată alinare pentru muşchii obosiţi ai lui Reeve. Cada însă fiind prea mică, trebuia să stea ghemuit, în loc să-şi poată întinde în voie braţele şi picioarele.

Reeve închise ochii, spunîndu-şi că ar fi trebuit să comande şi nişte coniac.

Se auzi din nou o bătaie în uşă, de data aceasta una timidă. Reeve zîmbi. Însoţitorul de bord se

întorsese; cu atît mai bine, o să-l trimită după o sticlă de coniac şi o ţigară de foi.

– Intră, spuse el, afundîndu-se şi mai mult în apa fierbinte.

Uşa se deschise, dar în locul vocii însoţitorului de bord, Reeve auzi o voce de femeie:

– Ah!

Reeve deschise ochii şi se ridică în picioare, acoperindu-şi părţile intime cu un prosop.

Era americanca. Stătea în pragul uşii, cu gura căscată, cu părul pieptănat şi împletit în jurul capului într-o coroniţă de codiţe şi de bucle. În loc să fugă, aşa cum ar fi făcut orice femeie normală, ea se întoarse cu spatele. Închise uşa şi şopti:

– Îmi pare rău.

Reeve înjură în gînd, mai uluit ca oricînd. Dacă îi părea chiar atît de rău, se întrebă el, de ce dracu' nu-l lăsa în pace, să-şi vadă de baia lui.

– Ce vrei? o întrebă el într-un tîrziu.

Continuînd să stea cu spatele la el, ea îşi duse o mînă la ochi. Iar Reeve McKenna ar fi dat orice să ştie dacă avea sau nu bunul simţ de a roşi. Maggie oftă ridicînd din umeri şi îngăimă:

– N-am vrut să întrerup... baia dumneavostră, domnule McKenna. Pe cuvînt că n-am vrut. E... e ce aţi spus despre Philip al meu... sau poate ce n-aţi spus...

– Dumnezeule, şopti el, ceva mai calm. Asta trebuia neapărat să i-o povestească Lorettei. Reeve se uită mai atent la formele rotunde şi pline ale fetei şi la talia subţire.

Gîndindu-se mai bine, îşi spuse că, probabil, n-avea să-i povestească nimic Lorettei.

Fata îşi îndreptă umerii şi ridică mîndră capul cu un gest demn, cu toate că nu îndrăznea încă să se întoarcă cu faţa spre bărbatul pe care îl deranjase cu atîta nerușinare.

– Mi-am cerut scuze, îi aminti ea înţepată.

– Cum te cheamă? o întrebă Reeve, pe de-o parte pentru că nu ştia ce altceva ar fi putut spune, iar pe de altă parte pentru că simţea într-adevăr nevoia de a şti cum o chema pe puştoaică.

– M-Maggie, răspunse ea. Maggie Chamberlin. În legătură cu... logodnicul meu, domnule McKenna...

Pe Reeve începu să-l amuze situaţia. Zîmbi şi se aşeză la loc în cadă. Ba chiar ridică un picior, sprijinindu-se cu călcîiul de marginea căzii.

– Logodnicul tău, spuse el tacticos. Dumnezeule, şi-ar fi dat regatul pentru o ţigară şi pentru o înghiţitură de coniac. Ah, da. Philip Briggs.

– Mi se pare mie sau nu vă place de Philip? îl întrebă repede domnişoara Maggie Chamberlin. Ştiţi, am făcut atîta drum pînă aici şi dacă nu mă pot căsători cu domnul Briggs, o să trebuiască să frec podele şi să spăl oale de noapte vreme de trei ani de zile...

Lui Reeve îi veni să rîdă, dar se stăpîni.

– Eu, unul, cred că ar fi mai bine, decît să te măriţi cu Briggs. Ai mai fost servitoare?

Fata îşi îndreptă umerii.

– Bineînţeles că nu! Eu sînt actriţă, domnule McKenna, iar Philip mi-a promis...

– Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Reeve luă săpunul şi începu să se spele la subraţ. Apa care începuse să se răcească îi aminti că baia nu putea dura la nesfîrşit. Ceea ce, în acele împrejurări, era

chiar regretabil. Philip ţi-a promis că se însoară cu tine şi un rol într-o piesă.

Maggie uită aproape că trebuia să stea cu spatele şi dădu să se întoarcă; din fericire, însă, se opri la timp.

– Da.

Reeve oftă şi continuă să se spele. Nu prea se gîndea la cele trei teatre pe care le avea; pentru el, acestea nu erau decît nişte jucării ale Lorettei, care să-i umple timpul cît era el plecat cu afaceri la Melbourne, la Sydney sau la Brisbane – afaceri însemnînd în cazul lui Reeve baleniere, plantaţii de sfeclă de zahăr şi creşterea şi dresarea cailor de curse.

– Înţeleg, spuse el într-un tîrziu.

– Dacă este ceva ce ar trebui să ştiu, domnule McKenna, înainte de a mă căsători cu Philip, cred că este de datoria dumneavoastră să mi-o spuneţi, zise Maggie cu voce tremurată.

Reeve începu să se spele pe cap.

– Ai ceva experienţă... scenică, domnişoară Chamberlin? fu el surprins să se audă întrebînd.

Printre picăturile de apă şi clăbuc, el o văzu pe Maggie bătînd nervoasă din picior, aşa cum făcuse şi ceva mai devreme, cînd aflase că nu mai era nici o barcă să o ducă la ţărm.

– Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare, domnule McKenna.

Reeve începu să se clătească pe cap, împroşcînd cu putere stropii de apă.

– Philip Briggs e un nemernic mincinos şi un escroc, un om fără şira spinării, legat într-un mod destul de ciudat de mama lui, spuse el. Şi, crede-mă, domnişoară Chamberlin, că are de gînd să te ia de nevastă tot atît cît am şi eu. Ai vrut să-ţi răspund, ţi-am răspuns.

În ciuda zgomotului făcut de stropii de apă împroşcaţi în toate părţile, Reeve o auzi pe Maggie trăgînd adînc aer în piept.

– Nu puteţi să-l suferiţi, nu-i aşa? întrebă ea cu un aer resemnat.

Reeve luă un prosop cu care se şterse pe cap, după care se uită, strîmbîndu-se, la spatele domnişoarei Chamberlin.

– Nu, rosti el tărăgănat şi cu ironie în glas, direct intrigat de faptul că pe Maggie o interesa atît de mult Philip Briggs, încît străbătuse peste douăzeci de mii de kilometri şi avusese tupeul de a deranja un bărbat care făcea baie. Nu vroiam decît să-mi exprim stima pentru gentlemanul în cauză.

– Nu e nevoie să fiţi grosolan, domnule McKenna.

– Dumneata îmi vorbeşti mie de grosolănie, domnişoară Chamberlin? Dumneata care ai dat buzna peste mine? Care ai venit aici nepoftită? Sau aşa obişnuiţi voi, americancele, să intraţi peste bărbaţi în pielea goală?

Maggie îşi simţi tot sîngele năvălindu-i în obraji, iar din ochii de culoarea cositorului îi ţîşniră fulgere de mînie.

– Am străbătut multe mii de kilometri, domnule McKenna, bazîndu-mă pe promisiunea pe care mi-a făcut-o bărbatul pe care îl iubesc. Nu am nici bani, nici recomandări, aşa că dacă îmi spuneţi adevărul despre Philip, n-o să am încotro şi o să muncesc trei ani de zile – *trei ani*, domnule McKenna – ca o

sclavă! Mai bine aş fi rămas la Londra; acolo cel puţin aveam un rol într-o revistă...

– Asta înseamnă că ai o oarecare experienţă scenică, spuse Reeve repede.

– Aflaţi că în astea cinci săptămîni de cînd am plecat din Anglia n-am făcut altceva decît să învăţ rolul Biancăi din *Îmblînzirea scorpiei*, spuse ea, nefericită. Philip mi-a promis că o s-o joc pe Bianca.

Lui Reeve i se făcu milă de biata fată, dar nu vru să i-o arate.

– Cred că ţi s-ar potrivi mai bine rolul lui Kate, spuse el morocănos.

Un licăr de speranţă lumină ochii cenuşii ai lui Maggie, pentru ca în clipa următoare să se stingă.

– De ce mă insultaţi, domnule McKenna? Chiar arăt eu a scorpie?

Loretta o să mă omoare pentru asta, îşi spuse Reeve fără pic de emoţie.

– Dimpotrivă, domnişoară Chamberlin; eu îţi făceam un compliment. Puţine femei ar fi în stare s-o joace pe Kate în mod convingător, dar dumneata poţi. Dacă vrei, rolul e al dumitale.

Maggie se sprijini de uşă, cu mîinile la spate, cu ochii mari, bănuitori şi plini de speranţă.

– Vă rog nu vă bateţi joc de mine, domnule McKenna; am făcut atîta drum ca să aflu ce am aflat şi ar fi o adevărată cruzime din partea dumneavoastră să înrăutăţiţi lucrurile.

– Dacă vrei rolul, răspunse Reeve plictisit, vino pe strada George, numărul cincisprezece, de îndată ce o să acostăm la Sydney.

Fata nu ieşi din cameră; rămase acolo în uşă, uitîndu-se la faţa lui Reeve, încercînd, îşi spuse el, să-i citească gîndurile.

– Mai e şi... promisiunea pe care am făcut-o... să muncesc timp de trei ani, ca să-mi plătesc drumul.

Plictisit, Reeve îi făcu semn să plece. Trebuia să fie nepoliticos şi să-i dea de înţeles că vroia să rămînă singur; în acelaşi timp, îl intriga faptul că fata asta căzuse pe capul unui bărbat dezbrăcat şi în loc să plece cît mai repede stătea acolo şi se certa cu el.

– Dumnezeule, domnişoară Chamberlin, mîrîi el, nu oboseşti niciodată să flecăreşti aşa, la nesfîrşit? Dacă trebuie, o să cumpăr eu nenorocitele alea de hîrtii ale tale; da' acum pleacă de-aici pînă nu-mi uit bunele maniere şi nu încerc să aflu în ce măsură te-a înşelat Philip Briggs!

Maggie roşi din nou, deschise în sfîrşit uşa şi ieşi în fugă, trîntind-o în urma ei.

Reeve privi supărat după ea, întrebîndu-se dacă Maggie se culcase sau nu cu Briggs. Dacă era să se ia după neobrăzarea ei, atunci era puţin probabil ca acest lucru să se fi întîmplat. Reeve înşfăcă furios bucata de săpun şi o aruncă în uşă, în urma lui Maggie.

Nu-i era deloc greu să-l evite pe domnul McKenna în puţinul timp pe care îl mai aveau pînă să ajungă la Sydney: nu avea decît să stea la locul ei şi mai ales să nu privească spre cabinele de la clasa întîi. De mîncat mînca în cabina femeilor, stînd turceşte pe patul ei.

Dispoziţia ciudată a lui Maggie o intrigă pe Tansy, care în cele din urmă răbufni:

– Te-ai dus în cabina domnului McKenna, Maggie Chamberlin, ştiu că te-ai dus! o acuză ea odată cînd se aflau numai ele două în dormitorul femeilor. John Higgins te-a văzut cu ochii lui! De ce dracu' te-ai dus acolo? Că doar nu eşti o din aia...

Vorbele lui Tansy o jigniră îngrozitor pe Maggie, care se dădu jos din pat, răsturnînd farfuria cu mîncare şi proţăpindu-se cu mîinile în şolduri în faţa lui Tansy.

– Cum îndrăzneşti să spui că am făcut ceva necuviincios în cabina aia, Tansy Quinn?

Tansy făcu un pas înapoi.

– Io nu spui că ai făcut ceva de ruşine, iubita. Zic doar că mi s-a părut puţin ciudat... N-ai zis tu că vrei să rămîi neprihănită pînă în noaptea nunţii?

Toată supărarea lui Maggie răbufni, iar fata se lăsă să cadă pe pat ca un balon dezumflat.

– Eram disperată, spuse ea. Trebuia să aflu de ce s-a purtat domnul McKenna atît de ciudat cu mine atunci cînd m-am prezentat ca logodnică a lui Philip.

Tansy se aşează lîngă Maggie şi îi luă mîna într-a ei.

– Şi ce ţi-a zis?

– Mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare, răspunse Maggie, izbucnind în plîns. Oh, Tansy, îl disprețuieşte pe Philip.

Palma aspră a lui Tansy mîngîie mîna moale a lui Maggie. Tansy vru să-i spună că aceea era şi părerea ei, dar se abţinu.

– Domnu' Reeve McKenna ăsta e bărbat tare bine. Pui pariu că fetele e moarte după el.

Cu toate că n-ar fi recunoscut-o niciodată cu capul, Maggie era de aceeaşi părere de cînd dăduse buzna în cabina lui Reeve McKenna şi îl găsise făcînd baie. Îşi amintea de părul negru şi ud de pe pieptul lui lat, de braţele puternice şi de strălucirea din ochii albaştri ca marea. Văzîndu-l, Maggie se simţise cuprinsă de o căldură ciudată, care continua să o încingă şi acum, după o zi şi o noapte.

Fără să-i pese că Maggie nu-i răspunsese, Tansy îi dădu înainte:

– L-am întrebat pă John despre el, aşa dă curioasă eram. Şi mi-a zis că Reeve McKenna e unu' din cei mai bogaţi oameni din Australia. A venit aici din Irlanda cînd era copil şi s-a îmbogăţit. Deodată, lumina din ochii lui Tansy se stinse, iar zîmbetul îi dispăru. Şi are o amantă... şi dacă e să te iei după John, e frumoasă ca un înger.

Maggie nu îşi dădea seama de ce îi venea să plîngă, dar o făcu. Simţea nevoia să se arunce pe pat cu faţa în jos, să bată cu pumnii în pernă, să dea din picioare şi să plîngă în hohote. Bineînţeles că nu făcu nimic din toate astea; în schimb, ridică bărbia şi spuse:

– Mi-a promis că dacă o să fie nevoie, o să cumpere actele mele şi o să-mi dea un rol în *Îmblînzirea scorpiei*, aşa că ce-mi pasă mie dacă are o amantă?

Tansy făcu ochii mari.

– Să cumpere actele, zici? Să-ţi deie un rol? Şi mă rog frumos, ce-ţi cere în schimb, donşoară?

– Nimic, răspunse Maggie înţepată. Absolut nimic.

Tansy clătină din cap supărată.

– Doamne, Doamne, văd eu că degeaba mă ţin de capu' tău să nu faci prostii...

Furioasă, Maggie se aplecă şi îşi scoase geanta de sub pat, după care îşi aranjă şi rearanjă puţinele lucruri pe care le avea acolo, fără să se mai uite la Tansy şi fără să-i mai adreseze vreun cuvînt.

După miezul nopţii, *Victoria* acostă în portul Sydney.

Obosite şi fără să poată vedea mare lucru în întunericul din jur, cele aproape o sută de emigrante coborîră de pe vapor trecînd peste o rampă, în timp ce pasagerii de la clasa întîi trecură peste o alta. Rîsetele şi urările de bun-venit plutiră pe deasupra apei întunecate, adîncind singurătatea celor pe care nu îi aştepta nimeni.

De aceea, cele o sută de femei stăteau una lîngă alta, în timp ce John Higgins, cu o lampă în mînă, le conducea spre o clădire lungă, ca un şopron, unde ardeau mai multe lămpi.

Maggie văzu lipite de pereţi grămezi de iarbă de mare uscată şi un şobolan alergînd pe podeaua de scînduri. În rest, nici o mobilă, nimic de mîncare, nimeni care să le ureze şi lor bun-venit.

– Se pare că o să rămînem cu toate aicea peste noapte, spuse Tansy cu voce tare.

În clipa următoare se lăsă o tăcere apăsătoare, nici una dintre femei nemaiputînd să scoată o vorbă în faţa perspectivei ce li se oferea.

Tansy se uită la ele exasperată.

– Acu' nu vă mai uitaţi la mine cu mutrele astea jalnice... mîine dimineaţă devreme or să vină căruţe să ne ieie d-acilea.

Maggie îşi aminti că domnul McKenna îi spusese că imediat după ce vaporul o să acosteze la Sydney ea să se ducă pe strada George, la numărul cincisprezece. Dat fiind că era foarte tîrziu, ideea nu îi prea surîdea, dar decît să doarmă într-un staul, pe o grămadă de ierburi de mare uscate şi cu o mulţime de şobolani mişunînd prin preajmă...

Fără să stea prea mult pe gînduri, Maggie ieşi în fugă din şopron şi după ce traversă o pasarelă de lemn prost luminată, ajunse la locul unde pasagerii de la clasa întîi erau ajutaţi să se urce în trăsuri elegante.

La lumina lămpilor cu gaz, Maggie se uită după Reeve McKenna; renunţase de mult să mai spere că Philip avea să o aştepte aici, nerăbdător să o ducă într-un loc unde să poată face o baie şi să poată dormi într-un pat curat. Ştia acum că Tansy avusese dreptate în legătură cu domnul Briggs şi că domnul McKenna, la rîndul său, nu îi spusese decît adevărul despre acesta.

În clipa în care Maggie dădu ochii cu domnul McKenna, aproape că întoarse capul. O femeie înaltă, îmbrăcată cu o rochie albă, de mătase, împodobită cu catifea de culoarea coniacului şi pe cap cu o pălărie micuţă, de aceeaşi culoare cu catifeaua rochiei, împodobită cu pene, stătea scandalos de aproape de el, mîinile ei înmănuşate mişcîndu-se în sus şi în jos pe umerii domnului McKenna într-un mod cît se poate de familiar.

– Încă mai mihoşi a sfeclă de zahăr! spuse femeia graseind, iar rîsul ei răsună în noapte ca un clinchet îndepărtat de clopoţei. Oh, dah mă bucuh atît de mult că eşti aici.

Reeve McKenna nu spuse decît „Loretta" şi se aplecă să o sărute; ea se lipi de el cu atîta pasiune încît Maggie, care o privea fascinată, se întrebă ce altceva mai putea face în timp ce îl săruta în afară de a-i atinge buzele. Îşi dădea seama că era ceva mult mai complicat decît asta şi îi era ciudă că nu ştia cam ce putea fi.

– Aa... hm, făcu Maggie, pentru a-şi face simţită prezenţa.

Domnul McKenna nu părea prea grăbit să se desprindă de tînăra femeie; dimpotrivă, o cuprinse în braţe şi o ridică uşor spre el, ca pentru a stîrni şi mai mult curiozitatea unor privitori neştiutori ca Maggie.

Stînjenită şi oarecum invidioasă, Maggie găsi totuşi curajul de a-şi drege din nou glasul, de data aceasta ceva mai tare.

Femeia se desprinse din braţele lui Reeve şi se uită curioasă la Maggie cu ochii ei căprui, mari şi adînci.

– Da?

În clipa aceea, Maggie şi-ar fi dorit să fi rămas în şopronul acela îngrozitor, cu Tansy, cu celelalte femei, cu iarba de mare şi cu şobolanii. Înainte de a apuca să răspundă, domnul McKenna se uită la ea cu aceeaşi indiferenţă ca şi prietena lui şi îi spuse:

– Mîine dimineaţă, domnişoară Chamberlin. Mîine dimineaţă.

Maggie se simţi ca un copil; chiar şi pe întuneric, era dureros de conştientă de deosebirea dintre hainele ei şi cele ale amantei domnului McKenna. Şi mai erau şi alte deosebiri – de vîrstă, de experienţă, de... ţinută.

– Da... mulţumesc..., spuse ea prosteşte, după care se întoarse şi plecă.

– Cine naiba mai e şi asta? întrebă Loretta, jucîndu-se cu gulerul murdar al cămăşii lui Reeve.

Bărbatul însă era nerăbdător; nu era nici momentul, nici locul să vorbească despre americancă. Vroia să ajungă la primărie, să treacă pe la Elisabeth, după care să se bucure din plin de farmecele Lorettei, care sfîrşeau întotdeauna prin a-l scoate din minţi.

– O fată, răspunse el.

Loretta nu era genul de femeie care să renunţe prea uşor atunci cînd vroia ceva.

– Mîine dimineaţă, ai spus. Ce-o să se întîmple mîine dimineaţă, Reeve? întrebă ea, uitîndu-se în ochii bărbatului.

Reeve oftă. Dacă nu îi spunea, risca să-l prindă dimineaţa acolo pe stradă, fără să-şi fi putut satisface poftele care îl chinuiau începînd din clipa în care domnişoara Maggie Chamberlin intrase în cabina lui într-un mod atît de lipsit de graţie.

– Philip Briggs i-a promis c-o să se însoare cu ea, Loretta, spuse el. Şi biata fată a venit tocmai din Anglia, în speranţa că o să devină doamna Philip Briggs. Tot ce pot să fac este să am puţină grijă de ea.

– Nu văd de ce thebuie ca tocmai tu să ai ghijă de ea.

Reeve nu o iubise niciodată pe Loretta, dar îi plăcuse foarte mult de ea. Acum, ciudat, această emoţie începea treptat să se stingă, să dispară.

Loretta îşi puse mîinile micuţe pe pieptul lui.

– Te-ai sătuhat de mine, Heeve? îl întrebă ea în şoaptă, iar Reeve îşi dădu dintr-o dată seama că într-adevăr aşa era. În sinea lui recunoştea chiar că ar fi vrut ca în casa şi în patul lui să fie atunci nu Loretta, ci Maggie Chamberlin.

Reeve tăcea, în timp ce Loretta se tot lipea de el, încercînd să-l ispitească cu farmecele ei. Loretta se uită lung la şopronul luminat, unde aveau să rămînă peste noapte toate emigrantele.

– Văd că thebuie să am foahte multă ghijă să te fac fehicit, iubitule, spuse ea melancolică. Foahte multă ghijă.

Simţind că nu mai putea avea pentru Loretta aceleaşi sentimente ca pînă atunci, Reeve o îndemnă să se urce în trăsură, după care făcu şi el acelaşi lucru.

– Ce face Elisabeth? întrebă el, după ce trăsura se puse în mişcare.

Loretta oftă şi se lipi de Reeve, în aşa fel încît sînul ei să atingă braţul bărbatului.

– A fost de-a dheptul înghozitoahe, răspunse Loretta. Din fehicihe, nu thebuie să mă ocup eu de nepoata ta, ci guvehnanta.

– Da, aşa este, răspunse Reeve cu indiferenţă.

– Heeve, ştii foahte bine că am căzu de acohd ca nu eu să fiu cea cahe să mă ocup de copil! spuse Loretta înţepată.

– Elizabeth nu ne are decît pe noi. Tu chiar n-ai nici un pic de suflet, Loretta?

– Ştii foahte bine, Heeve MCKenna, că eu nu sînt o femeie fără inimă. Numai că sînt o acthiţă destul de celebhă, asta-i tot... am o heputaţie...

– Dacă a fi amanta mea nu ţi-a afectat reputaţia, de ce ar face-o faptul că te-ai purta ca o mamă cu Elizabeth?

Ochii Lorettei se umplură de lacrimi.

– Ce e cu tine, Heeve? De ce eşti atît de uhîcios în seaha asta? E... din cauza fetei ăleia? A omighantei?

Reeve nu răspunse.

– Înseamnă că am avut dheptate, şopti Loretta disperată. O doheşti, nu-i aşa, Heeve?

Reeve nu ştia dacă să-i spună sau nu; în definitiv, Loretta era de cîţiva ani de zile amanta lui şi bineînţeles că nu îi era indiferentă.

– Da, răspunse el într-un tîrziu, regretînd din suflet faptul că nu îi stătea în fire să mintă. Da, o doresc.

Loretta îşi duse mîinile la ochi şi începu să plîngă. Dar Reeve îşi aminti de unul dintre ultimele ei roluri, rol în care trebuia să plîngă în hohote şi în care era la fel de convingătoare ca şi acum.Trăsura se opri în faţa unei case superbe, ce domina golful Rushcutter. Reeve se dădu jos din trăsură, o ajută şi pe Loretta să coboare şi dădu drumul vizitiului.

În noaptea aceea, pentru prima oară în atîţia ani de zile, Loretta şi Reeve dormiră sub acelaşi acoperiş, dar nu şi în acelaşi pat.

Capitolul 3

Maggie nu dormi aproape deloc în noaptea aceea; se aşezase pe un morman de iarbă de mare, lîngă Tansy, ţinînd geanta strîns la piept, ca să nu i-o fure cineva şi blestemînd ziua în care se născuse Philip Briggs. Dacă n-ar fi fost el, ea nu s-ar fi aflat acum aici, în locul ăsta uitat de Dumnezeu, atît de departe de restul lumii.

În zori, căruţele de care vorbise Tansy cu o seară în urmă începură să sosească, numai că, între timp, multe dintre femei plecaseră. Maggie le văzuse luîndu-şi genţile şi cutiile şi strecurîndu-se pe rînd afară din şopron, pe cînd era încă întuneric.

Huruitul roţilor pe caldarîm o trezi pe Tansy, care se ridică în capul oaselor, se întinse şi oftă fericită, de parcă şi-ar fi petrecut noaptea într-un pat de puf cu aşternuturi din olandă.

– Te-ai sculat de mult? o întrebă ea pe Maggie, căscînd.

Aceasta clătină din cap, apoi oftă. Tansy era adaptabilă şi curajoasă. Iar dacă ea, Maggie, vroia într-adevăr să-şi găsească un locşor al ei în lumea asta întoarsă cu susul în jos, în care în februarie

soarele strălucea ca vara, trebuia să înveţe şi ea să facă faţă situaţiilor cu care avea să se confrunte.

– Majoritatea femeilor au plecat, spuse ea, cu toate că nu era nevoie să o facă, pentru că oricine putea vedea că şopronul era aproape gol.

– Tîrfe, şopti Tansy veselă. Astea nu vrea să cureţe cartofi şi să frece podele ca să trăiască.

Maggie făcu ochii mari.

– Vrei să spui că au venit aici cu motive false, prin şiretlicuri?

– Da' tu n-ai făcut la fel? răspunse Tansy fără răutate.

Maggie roşi şi îşi feri privirea.

– Nu-i acelaşi lucru, protestă ea.

În clipa aceea, intră în şopron o doamnă solidă, îmbrăcată cu o rochie elegantă, dar de un verde ţipător. Fusta era împodobită cu panglici de mătase de culoare măslinie şi se termina printr-un volan. Femeia avea părul alb ca zăpada şi ochii albaştri, iar pe cap purta o pălărie mică, cu o singură pană de culoare galbenă.

– Bună dimineaţa, fetelor, spuse ea cu blîndeţe în glas. Eu sînt lady Cosgrove şi am venit aici ca să vă aduc la Asociaţia „Prietenele Fetelor". Acolo o să vă spălaţi şi o să luaţi micul dejun, după care o să vă găsim la toate cîte o slujbă.

Maggie vru să facă un pas înainte şi să-i spună că ea avea o întîlnire în dimineaţa aceea, pe strada George la numărul cincisprezece, dar se răzgîndi. Îi surîdea ideea unei băi şi a unui mic dejun şi în afară de asta, dacă pleca prea în grabă, lady Cosgrove putea crede că ea, Maggie Chamberlin, era de aceeaşi teapă ca şi femeile care plecaseră pe furiş

în toiul nopţii. Mai mult decît atît, nu se putea prezenta aşa murdară cum era la teatrul domnului McKenna.

Aşa că fără un cuvînt, se urcă alături de Tansy într-una dintre căruţe.

Ziua era însorită şi caldă, dar pe Maggie nu vremea o interesa. În loc de acoperişuri de paie şi de băştinaşi în picioarele goale, ea descoperi un oraş cosmopolit, cu tramvaie, cu străzi macadamizate, cu fire de telefon şi cu clădiri înalte. Oraşul era la fel de modern ca New Yorkul sau Londra, doar că mult mai curat şi mult mai mare.

– Frumos oraş, nu-i aşa? o întrebă Tansy, dîndu-i un ghiont. Anu' ăsta, în iunie, o să fie Jubileul Reginei şi petreceri şi curse şi lumini...

Cele trei căruţe se opriră în sfîrşit în faţa unei case mari din cărămidă. Unul dintre vizitii deschise porţile înalte din fier forjat, ce despărţeau casa şi pajiştea din faţa ei de trotuar, în timp ce un altul le ajută pe femei să coboare din căruţe, de parcă ar fi fost cine ştie ce doamne din lumea bună.

Lady Cosgrove ajunsese înaintea lor, nu într-o căruţă, bineînţeles, ci într-o trăsurică neagră, elegantă, iar acum stătea în faţa uşii de la intrare şi, zîmbind, dădea mîna cu fiecare femeie în parte.

Tansy intră chiar înaintea lui Maggy, făcu o reverenţă şi spuse:

– Doamnă!

Genunchii lui Maggy refuzau să se îndoaie; ea nu făcuse plecăciuni în faţa nimănui, decît, bineînţeles, în faţa publicului, la sfîrşitul spectacolelor.

– Încîntată de cunoştinţă, spuse ea oarecum distantă şi dădu să treacă mai departe.

Dar lady Cosgrove îi reţinu mîna într-a ei.

– O americancă, spuse ea cu bunăvoinţă. Cum ai spus că te cheamă?

Maggie înghiţi.

– Maggie Chamberlin, doamnă.

– Eşti foarte departe de casă, draga mea.

Lui Maggie îi plăcu de lady Cosgrove. Simţea că era o femeie bună şi miloasă.

– Da, doamnă, răspunse ea. Dacă ar fi avut ceva mai mult timp i-ar fi spus, poate, întreaga poveste a venirii ei în Australia. Numai că, în spatele ei, celelalte femei se îngrămădeau şi ele să intre. Totuşi nu cred că este mai departe decît Anglia.

Lady Cosgrove zîmbi şi dădu drumul mîinii lui Maggie.

– O să mai stăm de vorbă, draga mea, după ce o să faci o baie şi o să mănînci ceva.

Maggie încuviinţă, întrebîndu-se de pe acum în ce fel avea ea să-i explice acestei femei atît de binevoitoare că ea urma să se întîlnească cu Reeve McKenna pe strada George.

Deasupra uşilor mari, duble, fusese scris ASOCIAŢIA PRIETENELE FETELOR. Tansy trecu pragul casei fără să bată la uşă, urmată de Maggie.

În holul de la intrare le aşteptau cîteva servitoare cu înfăţişare austeră şi cu braţele încărcate de prosoape şi de bucăţi de săpun ieftin.

Maggie luă două prosoape şi o bucată de săpun, apoi urcă scările pînă la etajul al doilea. Acolo, în prima cameră de pe partea dreaptă, mare cît o sală de bal, aşteptau băi de şezut, fiecare dintre ele cu perdele pe trei laturi, pentru a crea impresia de intimitate.

– Să vă spălaţi şi pe cap, le spuse una dintre servitoare, pe un ton poruncitor. Şi dacă aveţi păduchi, să spuneţi. Lady Cosgrove nu vrea să-i umpleţi de gîngănii pe cei în casele cărora o să lucraţi.

Păduchi. Maggie se simţi profund jignită, dar îşi ţinu gura şi intră într-una din cabinele de pînză din rîndul al doilea. Acolo, puse jos geanta de călătorie, prosoapele şi săpunul şi începu să se dezbrace. Era atît de nerăbdătoare să se spele că, o vreme, nu se mai gîndi nici la întîlnirea cu Reeve McKenna şi nici la faptul că Philip Bruggs o trădase. Între timp i se făcuse şi foame. Cina luată pe vapor cu o seară în urmă i se părea tot atît de îndepărtată în trecut ca şi potopul lui Noe.

În clipa în care vru să se îmbrace, constată intrigată, dar şi cu o oarecare uşurare că rochia ei de lînă fusese luată, la fel ca şi lenjeria de corp, şi înlocuite cu o rochie de servitoare, din satin negru, cîteva perechi de chiloţi, jupoane, o cămaşă din muselină nealbită şi ciorapi negri.

Resemnată, Maggie începu să se îmbrace cu hainele oferite de Asociaţia „Prietenele Fetelor". Poate că nu era o îmbrăcăminte tocmai potrivită pentru un interviu la teatrul domnului McKenna, dar cel puţin era curată şi călcată. Iar domnul McKenna putea să facă şi el o concesie, ce Dumnezeu!

După ce se îmbrăcă, Maggie îşi luă peria din geantă – cel puţin asta, cealaltă rochie şi cămaşa de noapte nu-i fuseseră luate – şi făcu tot ce îi stătu în putinţă ca să-şi îmblînzească părul prea gros şi prea cîrlionţat. Părul acela era nenorocirea vieţii ei, coama aceea sălbatică şi grea; tare ar fi vrut să se

tundă scurt, ca un băiat, şi să scape pentru totdeauna de împletit cozi, de periat şi de prins cu ace de păr.

Micul dejun îl luară în bucătărie, o clădire separată de cea principală, la mese lungi şi aşezate pe bănci de lemn. Înfometată, Maggie se înfruptă din clătitele aburinde, din carnea rece de porc şi din omletă. Cine vroia bea ceai, cine nu, lapte.

– Acu' vine discursu', spuse Tansy, oftînd resemnată, în momentul în care una dintre servitoare se postă în faţa căminului, ţinînd în mînă o foaie de hîrtie bogat decorată cu flori, frunze de viţă, stele şi luni.

Femeia le informă că după un an de serviciu cinstit, loial şi sîrguincios într-o gospodărie, fetele primeau un certificat de bună purtare, semnat de însăşi lady Cosgrove. Pe baza acestui certificat, puteau găsi un loc de muncă onorabil oriunde în Queensland, Victoria, New South Wales sau Tasmania. A nu avea un astfel de certificat era o „ruşine incalificabilă".

Maggie se cutremură. Ştia şi ea ce însemna acea „ruşine incalificabilă". Iar dacă domnul McKenna avea să se dovedească în cele din urmă a fi la fel de nesincer ca şi Philip Briggs, ea ar rămîne pe drumuri, pentru că fără certificat n-ar angaja-o nimeni. Uite, Tansy avea deja trei asemenea certificate – semnate toate de către preşedintele filialelor din Victoria, Queensland şi New South Wales ale Asociaţiei. Lui Maggie îi veni o idee, dar o alungă repede, pentru că vroia să asculte mai departe discursul.

Numai femeile de o moralitate exemplară se puteau aştepta să obţină un certificat. Maggie îşi aminti ce îi povestise Tansy în legătură cu Rory de la „palatu' parlamentului" şi zîmbi în sinea ei.

Servitoarea vorbi în continuare despre o serie întreagă de reguli cu privire la îmbrăcăminte, la comportament, la limbaj şi la hărnicie.

Chiar în clipa în care lui Maggie începu să i se facă somn, lady Cosgrove intră în cameră cu un aer maiestuos şi luă cuvîntul.

Ea le spuse că o să stea de vorbă cu fiecare dintre ele în parte şi că o să înceapă cu domnişoara Maggie Chamberlin.

Maggie se simţi în acelaşi timp şi uşurată şi neliniştită. Faptul că era prima care avea să stea de vorbă cu lady Cosgrove îi permitea să ajungă la birourile domnului McKenna înainte ca acesta să uite de existenţa ei. Pe de altă parte însă, o neliniştea ideea de a fi fost aleasă prima. Poate că lady Cosgrove, care părea să fie o femeie cu multă experienţă, îşi dăduse seama că ea, Maggie Chamberlin, era o escroacă, care nu avea deloc intenţia de a se angaja ca servitoare dacă putea să evite acest lucru.

Maggie se ridică de la locul ei cu un aer încrezător – aproape în întregime simulat şi o urmă pe lady Cosgrove afară din bucătărie, prin grădina din spate, pînă în clădirea principală.

Lady Cosgrove avea un birou într-o cămăruţă de lîngă salon, o încăpere plină de cărţi, de hîrtii şi de pene de gîscă.

Lady Cosgrove o invită pe Maggie să ia loc pe scaunul aflat în faţa biroului în stil franţuzesc.

– Ai lucrat vreodată ca servitoare, draga mea?

Întrebarea, directă, o luă pe Maggie prin surprindere.

– Ăă... nu, mărturisi ea, destul de neconvingător, fără să se gîndească.

Întrebarea următoare fu la fel de candidă ca şi prima.

– Atunci din ce ai trăit?

– Am fost... actriţă, doamnă, la Londra.

– Dar am înţeles că eşti americancă. Ce căutai la Londra?

Maggie îi explică, ceva mai calmă, că venise în Europa cu părinţii, care erau angajaţii unui circ londonez şi care muriseră într-un accident de tren.

– Dumnezeule! spuse lady Cosgrove cu compătimire. Îmi închipui cum te-ai simţit, singură într-o ţară străină, fără prieteni.

În nici un caz ca acum, îşi spuse Maggie, dar încuviinţă, cu toate că simţea că roşise.

– Mi-ai făcut impresia unei tinere foarte inteligente şi manierate, îi spuse bătrîna doamnă. Ştii să citeşti, să scrii şi să socoteşti?

– Da, răspunse Maggie repede, surprinsă de întrebare.

Lady Cosgrove zîmbi cu bunăvoinţă.

– Să nu te mire întrebarea mea, domnişoară Chamberlin. Cele mai multe dintre fetele acelea din bucătărie nu ştiu nici să îşi scrie numele. Ele vor trebui, firește, să se mulţumească să fie angajate ca servitoare; dar pentru dumneata s-ar putea să găsim altceva. Cunosc un domn, un american, care în momentul de faţă locuieşte la Sydney. Este văduv şi are doi băieţi. M-a rugat nu o dată să

găsesc o guvernantă care să aibă grijă de copii. Cred că ar fi încîntat să angajeze o femeie din ţara lui.

Lady Cosgrove căută cîteva clipe printre hîrtiile de pe birou, după care, găsind ceea ce căuta, exclamă:

– Da, asta este, spuse ea ţinînd în mînă o carte de vizită. Domnul Duncan Kirk. Are birourile pe strada George, la numărul douăzeci; aş putea să-l sun şi să-l rog să te primească şi să staţi de vorbă.

Cu toate că în primul moment Maggie fusese tentată să-i spună că acceptase oferta domnului McKenna de a o angaja la unul din teatrele sale, pînă la urmă se răzgîndi. Providenţa făcuse ca birourile domnului Kirk să fie atît de aproape de cele ale domnului McKenna; Maggie avea astfel posibilitatea de a se întîlni cu irlandezul acela oarecum ciudat, fără însă a renunţa la şansa de a obţine un certificat.

– Vă mulţumesc, lady Cosgrove. Aş dori foarte mult să mă întîlnesc cu domnul Kirk, spuse Maggie calmă. Şi dacă vorbele ei nu erau întru totul adevărate, în schimb, recunoştinţa îi era sinceră.

Mulţumită la rîndu-i, lady Cosgrove ridică receptorul telefonului şi ceru să i se facă legătura cu domnul Duncan Kirk. Şi astfel, întrevederea fu stabilită, iar Maggie fu trimisă să-şi strîngă părul, care după baie era şi mai înfoiat decît de obicei.

Odată întoarsă în camera de la etajul al doilea, Maggie îşi luă geanta, din care scoase peria şi agrafele, dînd zor să-şi aranjeze părul într-un mod care să-i impresioneze deopotrivă şi pe domnul McKenna şi, dacă va fi nevoie, şi pe domnul Kirk.

O servitoare veni să o roage să se grăbească, pentru că afară o aştepta o trăsură care avea să o ducă pe strada George.

Maggie se grăbi cît putu de tare şi, cîteva minute mai tîrziu, ieşea în fugă pe poartă şi se urca în trăsura ce o aştepta.

Pe drum încercă să-şi pună ordine în gînduri. Pe cît o tulbura prezenţa lui Reeve McKenna – era într-adevăr, aşa cum spusese Tansy, bărbat din cap pînă-n picioare – pe atît îşi dorea să joace rolul din Kate din *Îmblînzirea scorpiei*.

Dar dacă era un ticălos, dacă avea să o înşele aşa cum făcuse şi Philip Briggs? Dacă domnul McKenna s-ar dovedi a fi un nemernic; dezamăgirea ar fi dureroasă, firește, dar Maggie avusese parte şi de nenorociri mai mari, nu-i aşa?

Dacă îşi bătuse joc de ea în ziua aceea, în cabina lui de pe vapor, cînd îi promisese nu numai un rol la care rîvnise toată viaţa, dar şi scutirea de obligaţiile prevăzute în contractul de emigrare, atunci ea avea să dea fuga la birourile domnului Duncan Kirk, unde era cît se poate de sigură că avea să obţină o slujbă. La urma urmelor, de ce să nu lucreze ca guvernantă? Dacă era ceva pe lume ce Maggie iubea mai mult decît scena, aceia erau copiii.

Maggie oftă şi îşi netezi fusta. În definitiv, de ce îşi făcuse atîtea griji? Într-un fel sau altul, lucrurile tot aveau să se rezolve.

Loretta nu se putea concentra asupra replicilor pe care le avea de spus, cu toate că Lady Macbeth era rolul ei preferat, pe care îl ştia pe dinafară de la

cap la coadă şi de la coadă la cap. Trebuia să facă ceva ca să scape de puştoaica aia care atrăsese atenţia lui Reeve pe vapor. Şi trebuia să o facă cît mai repede.

În clipa în care dădu cu ochii de Philip Briggs, Loretta se miră că putuse să treacă cu vederea tocmai acea posibilitate.

– Philip! ciripi ea, prefăcîndu-se a nu lua în seamă expresia de pe chipul tînărului, surprins de atîta familiaritate. Cu toate că în realitate părerea ei despre Philip era chiar mai proastă decît cea a lui Reeve, Loretta îl tolera totuşi pe tînăr pentru că era drăguţ şi pentru că avea un talent deosebit de a-i flata pe cei din jurul său.

Mic de statură, cu păr castaniu deschis, ondulat şi cu ochi nevinovaţi de culoarea chihlimbarului, Philip avea o înfăţişare angelică, pe care femeile tinere o găseau irezistibilă.

În dimineaţa aceea însă, tînărul părea agitat şi chiar abătut, iar cînd Loretta coborî treptele scenei pentru a-i ieşi în întîmpinare, îl simţi mirosind a rom.

– Ce s-a întîmplat, domnişoară Craig? întrebă el oarecum nerăbdător.

Loretta se prefăcu a nu lua în seamă tonul destul de nepoliticos al tînărului.

– Heeve şi cu mine aşteptăm ca astăzi să ne-o phezinţi pe logodnica dumitale, spuse ea cu căldură, observînd cu o oarecare satisfacţie cum chipul angelic al lui Philip devine treptat alb ca varul.

– Ştii, Heeve a avut nohocul să o întîlnească pe fată la bohdul *Victohiei*. Numele ei este... Loretta se prefăcu a încerca să-şi amintească numele fetei, cu toate că în realitate Reeve refuzase să i-l spună.

– Maggie, oftă Philip nefericit. Maggie Chamberlin. Înseamnă că a venit.

– Da, a venit, Philip, spuse Loretta pe un ton oarecum sever. Dah din păcate nu a aşteptat-o nimeni la sosihe. Nu-ţi mai spun cît de înghijohat a fost Heeve. Se opri, trase adînc aer în piept şi adăugă: *Phea* înghijohat, dhagul meu Philip, în ceea ce ne phiveşte pe mine şi pe dumneata.

Philip făcu ochii mari.

– N-am crezut nici o clipă că o să vină pînă aici... a fost un joc, un flirt. Credeam că a înţeles asta.

– Te-a chezut şi uite că a venit pînă aici. La Sydney. Am motive să ched că o să se întîlnească cu Heeve, în dimineaţa asta, la bihourile lui – dacă n-a făcut-o pînă acum. Ce-ai de gînd, Philip?

Speriat, tînărul făcu un pas înapoi.

– Cum ce-am de gînd? Ce dracu' pot să fac, domnişoară Craig?

– Să te ţii de cuvînt şi să te însohi cu ea. Cît desphe holul pe cahe uhmează să-l joace în...

– I-a spus domnului McKenna despre asta? strigă Philip îngrozit. Despre rolul din *Îmblînzirea scorpiei*?

– Da, desphe holul din *Îmblînzihea scohpiei*, spuse Loretta cu asprime în glas. I-ai phomis un hol în piesa mea. *A mea*. Da' ştiu că ai tupeu, Philip Briggs.

– Eu doar... Nici prin gînd nu mi-a trecut să...

– Ai să te însohi cu domnişoaha Chambehlin, domnule Bhiggs. Penthu că altfel o să ai de-a face cu mine.

Philip se clătină şi se sprijini de spătarul unui scaun.

– Dar ştiţi că nu mă pot însura cu ea. Mama nu m-ar lăsa şi în afară de asta, n-aş putea... n-aş putea fi un soţ bun.

– Asta, domnule Bhiggs, este phoblema dumitale. Şi a domnişoahei Chambehlin. Ceea ce mă nelinişteşte este că lui Heeve i s-au cam aphins călcîiele după fata asta şi a dhacului să fiu dacă am s-o las să-mi ia băhbatul şi holuhile! E clah, domnule Bhiggs? Ohi te însohi cu Maggie Chambehlin, ohi zbohi de-aici. Şi asta, chede-mă, n-ah fi decît începutul!

Philip mergea cu spatele, cînd strîngîndu-şi, cînd slăbindu-şi nodul de la cravată şi cu toate că încerca să spună ceva, nu reuşea să articuleze nici un cuvînt.

– O găseşti la bihoul lui Heeve, adăugă Loretta cu răceală, întorcîndu-se pe scenă, la actorii care se prefăceau că nu auziseră ultimatumul ce tocmai îi fusese dat bietului domn Philip Briggs.

– Ghăbeşte-te, îi aruncă Loretta peste umăr, şi... felicităhile mele cu ocazia căsătohiei.

Reeve începuse să-şi piardă speranţa de a o vedea în dimineaţa aceea pe Maggie Chamberlin, cînd o auzi prezentîndu-se secretarului domnului McKenna, domnul Coates, în biroul alăturat. Zîmbind în sinea lui, Reeve se repezi la scaunul din spatele biroului său maiestuos şi se prefăcu a fi cufundat în mulţimea de rapoarte din faţa lui, privind situaţia stocurilor de vite. Ba chiar merse pînă într-acolo încît se încruntă gînditor deasupra cifrelor pe care în realitate le ştia pe dinafară.

– Domnule McKenna?

Reeve ridică privirea cu prefăcută mirare şi se încruntă din nou, ca şi cum nu şi-ar fi amintit de chipul şi de silueta care îi arseseră în minte ca un semn făcut cu fierul înroşit. Satin. Fir-ar ai dracului ei să fie, o îmbrăcaseră în satin negru, ca pe o servitoare oarecare!

– Da?

Maggie îşi muşcă buza de sus şi îşi puse geanta uzată pe un scaun, după care se apropie de biroul masiv tot aşa cum un aristocrat s-ar fi apropiat de ghilotină.

– Sper că vă amintiţi de mine... numele meu este Maggie Chamberlin.

Lui Reeve i se făcu milă de fată şi încetă să o mai necăjească. Se ridică în picioare şi dădu din cap.

– Oh, da... actriţa. Nu vrei să iei loc?

Maggie îşi luă geanta de pe scaun şi se aşeză, recăpătîndu-şi treptat stăpînirea de sine; ridică bărbia şi spuse:

– Mă aflu aici ca să discutăm despre rolul pe care mi l-aţi promis. Aţi fost sincer, domnule McKenna?

„Sincer" era poate un cuvînt prea idealist pentru a denumi ceea ce simţea el pentru micuţa americancă. Cu toate acestea, Reeve răspunse:

– Bineînţeles că am fost sincer. Apoi, după ce o măsură pe fată din cap pînă-n picioare, o întrebă:

– De unde dracu' ai luat rochia asta?

Dar înainte ca Maggie să apuce să răspundă, uşa se dădu de perete.

Philip Briggs, canalia mincinoasă şi laşă, de obicei atît de fricos, avusese neruşinarea de a năvăli în cameră, ca să o ia la rost pe Maggie.

– Doamne Dumnezeule, Maggie, ce cauţi aici?

Fata se ridică în picioare.

– Discut cu domnul McKenna despre un rol pe care urmează să mi-l dea. Unul mai bun decît cel pe care mi-l ofereai tu, spuse ea cu răceală.

Philip o apucă pe Maggie de braţ cu o putere neobişnuită şi o trase afară din birou. Dar cu toate că începuse să vorbească ceva mai încet, Reeve auzi ce îi spuse acesta lui Maggie.

– N-aş fi crezut niciodată că ai să vii pînă aici, Maggie! Adevărul este că eu n-aş putea să fiu un soţ bun pentru tine şi nici nu am autoritatea de a-ţi încredinţa vreun rol.

În clipa următoare se auzi un sunet ascuţit, ca o palmă, iar Reeve îngheţă în spatele biroului său.

– Ai dreptate să fii supărată pe mine, continuă Philip, mai calm acum, după ce primise ceea ce merita. Dar trebuie să te întorci acasă, Maggie, în Anglia, în America, oriunde. Teatrele nu sînt decît jucării pentru amanta domnului McKenna. Dacă nu eşti pregătită să joci rolul de amantă a lui Reeve McKenna, atunci degeaba mai speri să obţii altele.

Reeve încremeni. Asta era culmea! Nenorocitul, canalia, sfrijitura dracului! Asta o să i-o plătească ticălosul cu vîrf şi îndesat.

Cu obrajii în flăcări, Maggie se uită la Reeve care rămăsese în pragul uşii, trecu pe lîngă el şi îşi înşfăcă în fugă geanta. Reeve se întoarse cu faţa spre ea. În clipa aceea, fata îl pocni cît putu de tare cu geanta în stomac. Reeve se chirci de durere, cu

răsuflarea tăiată, în timp ce Maggie se strecură pe lîngă el şi reuşi ceea ce avea să fie mai mult ca sigur cea mai maiestuoasă „ieşire din scenă" din cariera ei.

Capitolul 4

De-abia văzînd pe unde calcă, din cauza lacrimilor – pe care în zadar încerca să şi le stăpînească – Maggie merse o vreme în direcţie greşită, după care făcu cale întoarsă, pînă cînd, în sfîrşit, se găsi în faţa numărului douăzeci de pe strada George – foarte aproape de birourile domnului McKenna. Fata rămase cîteva minute afară, trăgînd aer în piept şi ştergîndu-şi lacrimile.

Birourile domnului Kirk se aflau la etajul întîi. Maggie văzu peste tot birouri, telefoane care sunau, telegrafuri care ţăcăneau şi maşini de scris care zăngăneau. Vreme de o clipă, Maggie fu intimidată de toată acea activitate febrilă şi în timp ce trecea prin uşa turnantă, se întrebă dacă să rămînă sau să plece cît mai repede de acolo.

Dar nu mai avu cînd să ia drumul înapoi, pentru că un bărbat cu ochelari – probabil un funcţionar – se apropie imediat de ea.

– Domnişoara Chamberlin? întrebă omul fără să zîmbească.

Maggie, care între timp reuşise să îşi redobîndească stăpînirea de sine, după scena aceea

îngrozitoare din biroul domnului McKenna, schiţă un zîmbet şi dădu din cap.

Funcţionarul o luă grăbit de braţ şi aproape că o trase după el spre un birou din fund.

– Domnul Kirk o să vă primească imediat, spuse el, în timp ce Maggie aproape că alerga ca să ţină pasul cu el. Fata de-abia apucă să îşi netezească rochia şi să se roage să nu aibă ochii umflaţi sau roşii, că se şi trezi într-o cameră elegantă, cu rafturi cu cărţi pe toţi pereţii, cu excepţia celui împodobit cu un cămin de culoarea fildeşului. Lîngă birou, o piesă de mobilier masivă din lemn de mahon lăcuit, un glob colorat, se rotea pe un suport înalt, sculptat, ajutat de o mînă frumoasă de bărbat.

Uitîndu-se mai bine, Maggie văzu că mîna era a unui bărbat înalt şi bine făcut, cu păr castaniu şi ochi verzi pătrunzători. Bărbatul purta un costum uşor de tweed, iar cînd zîmbi, Maggie îi zări dinţii albi şi egali.

– Domnişoara Chamberlin, spuse el cu o voce joasă, plăcută. Vă rog să intraţi şi să luaţi loc.

Pentru Maggie fu o adevărată mîngîiere ca după atîta timp să audă în sfîrşit pe cineva vorbind cu accent american. Începu să se mai liniştească, în ciuda faptului că bărbatul acesta, aşa chipeş cum era, avea ceva ce o avertiza să fie atentă, cu ochii-n patru.

Maggie se aşeză. Genunchii îi tremurau şi chiar dacă ochii îi erau uscaţi, lacrimi fierbinţi îi ardeau gîtul. Incidentul din biroul lui Reeve McKenna o afectase mai mult decît şi-ar fi putut închipui.

-Numele meu este Duncan Kirk, spuse bărbatul, scoţîndu-şi haina scumpă de tweed şi aşezîndu-se

pe scaunul de piele din spatele biroului masiv. Bănuiesc că lady Cosgrave v-a explicat că am nevoie de o guvernantă care să se ocupe de băieţii mei.

Maggie încuviinţă. Trebuia să uite că toate visele ei se spulberaseră în mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi să se obişnuiască să vadă lucrurile aşa cum erau. Dacă nu obţinea slujba asta, avea să sfîrşească desigur ca servitoare. Sau mai rău.

– Da, domnule, mi-a explicat.

– Sînt văduv, domnişoară Chamberlin, continuă domnul Kirk. Băieţii mei au şapte şi respectiv zece ani şi mă tem că le lipsesc foarte mult sfaturile şi afecţiunea unei mame. Eu sînt extrem de ocupat, dar cu toate acestea nu mă îndur să-i trimit pe zvăpăiaţii ăştia doi la o şcoală, unde ar fi şi supravegheaţi cum trebuie şi ar primi şi o educaţie fără cusur.

Maggie începu să-l privească pe domnul Kirk cu ceva mai multă simpatie; grija lui faţă de copii o impresionă, la fel ca şi modul familiar în care vorbea.

– Într-adevăr, este greu pentru copii să stea departe de casă şi de familie, fu ea de acord, amintindu-şi de anii cînd ea însăşi trebuia să stea la orfelinat. Să ştiţi că în Anglia acesta este un obicei.

Domnul Kirk se sprijini de spătarul scaunului de piele, jucîndu-se cu rigla de argint pe care o luase de pe birou.

– Cum de aţi ajuns tocmai aici, în Australia, domnişoară Chamberlin?

Maggie începuse să se plictisească de întrebarea aceea, dar îşi spuse că domnul Kirk era cît se poate de îndreptăţit să i-o pună. Povesti încă o dată despre circ, despre accidentul părinţilor ei şi despre ceea ce se întîmplase după aceea.

– Dar dumneavoastră cum de aţi ajuns aici, domnule Kirk? se auzi ea întrebînd.

Luat prin surprindere, domnul Kirk se uită o clipă la Maggie, după care rîse zgomotos.

– Văd că eşti foarte directă, domnişoară Chamberlin. Am venit în Australia în anii şaizeci, împreună cu tatăl meu, pe care Războiul de Secesiune îl... dezamăgise, ca să zic aşa. A cumpărat acţiuni la mine, sperînd să găsească aur. Dar nu a găsit aur, ci unul dintre cele mai mari zăcăminte de opal din lume.

– Povestea dumneavoastră este desigur mult mai spectaculoasă decît a mea, spuse Maggie cu sinceritate.

Domnul Kirk rîse din nou, la fel de tare. Apoi, brusc, schimbă subiectul.

– Aveţi ceva referinţe, domnişoară Chamberlin?

Speranţele lui Maggie de a-şi găsi o slujbă începură să se spulbere.

– Nu, domnule... numai cele care mi-au fost necesare pentru emigrarea în Australia. N-am... lucrat niciodată ca guvernantă.

Domnul Kirk se întunecă dintr-o dată la faţă.

– Înţeleg. Dacă n-aţi fost guvernantă, domnişoară Chamberlin atunci ce aţi fost?

Maggie înghiţi, conştientă de prejudecăţile pe care foarte mulţi oameni le aveau în legătură cu profesia de actor... şi mai ales de actriţă.

– Am fost actriţă... dacă se poate numi aşa.

Urmară cîteva clipe de tăcere, timp în care Maggie nu putu citi nimic pe chipul domnului Kirk, după care acesta o întrebă:

– Speraţi să vă întoarceţi la... profesia aceea?

– Nu, minţi Maggie; nu îi făcea nici o plăcere să ascundă adevărul, dar însăşi supravieţuirea ei depindea de asta. Am primit o educaţie foarte bună, domnule... ştiu să citesc şi să scriu şi să socotesc...

– Te rog nu mai îmi spune domnule, o întrerupse el brusc. Nu-mi place.

Maggie roşi, plecînd privirea. Se părea că în dimineaţa aceea totul era sortit să-i iasă pe dos.

Domnul Kirk se ridică brusc de pe scaun şi se duse la unul din rafturile cu cărţi, de unde luă o carte legată în piele, pe care i-o dădu – mai bine zis i-o aruncă lui Maggie.

– Citeşte te rog un fragment cu voce tare, strigă el, întorcîndu-se cu spatele la ea şi pregătindu-se să o asculte ca un profesor care asculta un elev.

Maggie zîmbi: cartea aceea, *Republica* de Platon, o citise de mult şi îi plăcuse. Citi o pagină întreagă, fără nici o ezitare, după care închise cartea. În timp ce citea, simţea că balanţa începe să se încline în favoarea ei. Cîştiga tot mai mult teren şi îşi dădea seama de asta.

– Dacă vrei slujba, este a dumitale, îi spuse domnul Kirk, aşezat pe marginea biroului, cu braţele încrucişate la piept şi uitîndu-se gînditor la Maggie, de parcă fata ar fi fost o enigmă pe care el nu putea să o dezlege.

– Vă mulţumesc, domnule Kirk. Îmi doream foarte mult această slujbă.

– Perfect. Fără îndoială că lady Cosgrove o să te trimită la mine acasă cu una din trăsurile ei. Maggie încuviinţă şi se ridică cu stîngăcie de pe scaun; domnul Kirk stătea atît de aproape de ea, încît fetei îi era teamă să nu-l atingă. Spaţiul dintr ei era destul de îngust, dar Maggie reuşi să se strecoare, evitînd astfel un gest pe cît de intim, pe atît de nelalocul său. Zîmbetul cu care o urmărea viitorul ei stăpîn o nedumerea şi o neliniştea, aşa că se grăbi să plece.

Vizitiul lui lady Cosgrove, care o aşteptase mai mult decît ar fi trebuit, din cauză că Maggie trecuse mai întîi, neoficial, pe la domnul McKenna, era morocănos.

– Da' aţi stat ceva, nu glumă, mîrîi el.

Maggie se uită veselă la el şi, fără o vorbă, se urcă în trăsură. Odată aşezată pe bancheta de piele, ea începu să se gîndească, pe rînd, cînd la Philip Briggs, cel fără şira spinării, cînd la nesuferitul domn Reeve McKenna, hotărînd că îi detesta pe amîndoi.

Reeve era în toane proaste. Loretta văzu asta chiar de departe. Se dădu înapoi de la fereastra salonului, ce dădea spre golful Rushcutter şi îşi îndreptă toată atenţia asupra micuţei Elisabeth, care stătea pe cărămizile mai reci ale căminului, absorbită, ca întotdeauna, de desenele ei.

Copilul era pentru Loretta o enigmă: o fetiţă frumoasă, cu părul foarte negru şi cu ochii albaştri ca ai unchiului ei. La cei patru ani ai săi, Elisabeth McKenna era înzestrată cu un ciudat talent de a transpune pe hîrtie realitatea, printr-o serie de linii şi de umbre; dar cu toate acestea, fetiţa nu vorbea; nu spunea decît „tata" – şi asta nu foarte des.

Reeve o dusese pe copilă la mai mulţi doctori, sperînd să găsească un tratament pentru nepoata lui, tot aşa cum spera să-şi găsească şi fratele, care fusese deportat în urmă cu douăzeci de ani. Dar, din păcate, nu reuşise nici una, nici alta: doctorii spuseseră că din punct de vedere medical, Elisabeth era sănătoasă, dar că poate suferise un traumatism despre care ei nu aveau să afle niciodată, atunci cînd mama ei o părăsise. Cît despre Jamie McKenna, nici cei mai buni detectivi din întreaga Australie nu reuşiseră să-i dea de urmă – cu excepţia, bineînţeles, a copilului său abandonat.

Din punctul de vedere al Lorettei, ambele întreprinderi nu erau decît o pierdere de vreme şi de bani. Dacă Elisabethei îi făcea plăcere să fie un copil dificil, treaba ei. Loretei îi era totuna. Cît despre Jamie, acesta era probabil un pierde-vară – asta în cazul în care mai era în viaţă. Oricum, nu fusese în stare să aibă grijă de propria lui fiică. Elisabeth fusese găsită într-un orfelinat.

Uşa de la intrare se deschise şi brusc Elisabeth se îmbujoră la faţă. Ea puse deoparte caietul de schiţe şi creioanele şi se ridică în picioare cu un strigăt vesel.

Cîteva clipe mai tîrziu, Reeve intră în salon cu copilul în braţe şi rîzînd ca un tîmpit ce era – atunci cînd era vorba de Elisabeth. Dînd cu ochii de Loretta, zîmbetul de pe buze îi pieri. El o lăsă pe copilă în jos pe podea şi o rugă să se ducă să vadă dacă Cook făcea plăcintă, aşa cum le promisese.

Spre indignarea bine ascunsă a Lorettei, Elisabeth plecă în fugă să îndeplinească rugămintea lui Reeve.

Loretta ştia că cea mai bună apărare este atacul, aşa că i se adresă lui Reeve pe un ton cît mai blînd cu putinţă:

– Să înţeleg că micul tău ahanjament cu amehicanca a muhit în faşă?

Reeve se făcu alb ca varul, iar din ochi îi ţîşniră fulgere de mînie. Loretta se întoarse, pentru a turna coniac în două pahare, adunîndu-şi toate puterile pentru a-l înfrunta pe Reeve.

– Să ştii, Loretta, că n-aveam de gînd s-o pun pe Maggie într-o colivie de aur şi să o păstrez doar pentru mine. N-am vrut decît s-o ajut... să-i găsesc ceva de lucru.

Tonul calm şi rece al lui Reeve o făcu pe Loretta să se înfioare. Cu toate acestea însă ea se întoarse şi, cu un zîmbet fermecător, îi oferi lui Reeve unul din cele două pahare de cristal în care turnase coniac.

– Deci acum e Maggie, nu-i aşa?

Reeve luă paharul şi îl azvîrli cu putere în cămin. Loretta făcu un pas înapoi, sorbind o înghiţitură bună de coniac, după care continuă cu curaj:

– Philip a ajuns acolo la timp ca să sthice totul? Ce înghozitoh thebuie să fi fost penthu tine!

– Deci tu l-ai trimis. Vorbele lui Reeve erau reci ca gheaţa şi totuşi Loretta le simţea arzînd-o ca fierul înroşit.

– Da. Şi ohice altă amantă geloasă ah fi făcut la fel. Poţi să mă condamni penthu faptul că încehc să-mi apăh intehesele?

O clipă, Reeve păru că vrea să o lovească, ceea ce nu făcuse niciodată, nici chiar cînd fusese mai

furios decît acum. Ridică mîna, apoi o retrase, şi-o trecu prin păr şi se întoarse cu spatele.

– Am vorbit acum cîteva minute cu lady Cosgrove, spuse el într-un tîrziu. Ştii unde e Maggie acum, Loretta?

Loretta sorbi din nou din coniac şi ridică din umeri.

– De unde vhei să ştiu eu, dhagul meu? Nu era femeia rece şi stăpînită care părea; Loretta juca un rol.

– Şi-a găsit o slujbă la Duncan Kirk, răspunse Reeve, întorcîndu-se, încrucişîndu-şi braţele la piept şi sprijinîndu-se cu spatele de poliţa căminului. E guvernantă.

Loretta era acum pe un teren periculos. Reeve îl ura pe Duncan Kirk aşa cum nu urîse niciodată pe nimeni. Iar Duncan luase o femeie pe care Reeve o voia pentru el.

– Doamne Dumnezeule, Heeve, dacă ţii chiah atît de mult s-o ai pe puştoaica aia, du-te acasă la Duncan şi ia-o! Dacă vhei o mică *affaire d'amour,* ştii foahte bine că n-o să am încotho şi o să te ieht!

Reeve se apropie de ea şi o apucă de bărbie, obligînd-o să ridice capul şi să-i înfrunte privirea.

– Tu ştii ce fel de om e Duncan Kirk, şuieră el, şi ştii şi ce-o să-i facă! La dracu', femeie, n-ai pic de suflet?

– Dacă o seduce, izbucni Loretta, n-ah fi phimul. Nu uita că înainte de-a o cunoaşte tu, scumpa ta Maggie a fost a lui Philip Bhiggs.

Reeve îi dădu drumul Lorettei cu atîta putere că femeia fu cît pe-aici să cadă. Trecu pe lîngă ea, luă un pahar, îl umplu cu rom şi îl dădu peste cap, după

care începu să chicotească. Sunetul era aspru şi înspăimîntător, aşa că Loretta făcu un pas înapoi, să nu-i stea în cale. Privirea fioroasă a lui Reeve o avertiză că trebuia să se aştepte la tot ce era mai rău.

– Ajunge, Loretta, ajunge!

– De ce? izbucni totuşi femeia, mirîndu-se şi ea de îndrăzneala ei. Îţi face rău să-ţi închipui că thumosul Philip a avut-o înaintea ta?

Loretta se opri şi oftă, încercînd să găsească ceva care să-l facă pe Reeve să se întoarcă din nou la ea.

– Te iubesc, spuse ea.

– Te rog, răspunse el caustic.

Vocea Lorettei tremură, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce vhei de la mine, Heeve? Spune-mi ce vhei şi eu o să...

– Vreau să pleci.

Loretta scăpă paharul din mînă.

– Cum?

– Am spus că vreu să pleci. Bineînţelesc că o să am grijă de tine... poţi să păstrezi teatrele, iar avocaţii mei or să întocmească un act prin care eu mă angajez să te întreţin. Dar vreau să pleci din casa asta, Loretta. Acum. În seara asta.

– Heeve! Loretta stătea acum în faţa lui, cu degetele înfipte în braţele lui muşculoase. Pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta! Dacă o vhei pe... femeia aceea, ia-o! Eu o să aştept pînă ce o să te satuhi de ea... îţi juh!

Reeve o privi dezgustat, ceea ce pe Loretta o făcu să-şi recapete demnitatea.

– Nu e vorba de Maggie, Loretta. E vorba de mine, de tine... Făcu o pauză, oftă. S-a terminat.

– Nu.

Reeve îşi eliberă braţele din strînsoarea ei, făcu un pas înapoi şi se întoarse cu spatele la Loretta.

Aceasta îşi dădu seama că bărbatul aştepta ca ea să spună ceva. Dar ce mai era de spus? Încercase să-l roage, să-l implore, dar degeaba. Plînsese, fusese sarcastică, numai că rezultatul fusese acelaşi. Ce Dumnezeu voia Reeve de la ea? Singurul lucru pe care îl avea de oferit era veninul unei femei dispreţuite.

– O să-ţi pahă hău pentru asta, Heeve McKenna. Şi fii sigur că dhăguţa de Maggie o să aibă şi ea de sufehit. Ai cuvîntul meu că aşa o să se întîmple.

Reeve oftă.

– Fără ameninţări, Loretta. Nu uita că am şi eu armele mele.

Loretta se înfioră, cu toate că noaptea era caldă.

– Înseamnă că de acum încolo tu o să vezi de copil.

Reeve o privi dispreţuitor.

– Bineînţeles. De altfel, din cîte îmi amintesc eu, nici nu te-am rugat pe tine s-o faci.

Loretta ieşi din cameră cu un aer cît mai demn cu putinţă şi, după ce îşi împachetă mare parte din haine şi toate bijuteriile, părăsi casa lui Reeve.

Era deja departe, în trăsura comandată de Reeve pentru ea, cînd îşi dădu seama că ar fi mai înţelept din partea ei s-o sărute pe Elisabeth şi să verse cîteva lacrimi de despărţire. Loretta îşi spuse, deşi prea tîrziu, că marea slăbiciune a lui Reeve nu era Maggie şi-mai-cum-o-chema, ci Elisabeth.

Vila domnului Kirk era mai mare decît casa în care îşi avea sediul *Asociaţia „Prietenele fetelor"* şi mult mai impunătoare. Pajiştea îngrijită din faţa casei arăta de parcă ar fi fost tăiată cu o foarfecă de brodat. Peste tot erau presărate straturi de flori, fîntîni şi tufe de trandafiri înmiresmaţi.

– Mamă! exclamă Tansy, care îşi găsise de lucru undeva pe o stradă alăturată şi care îşi condusese prietena pînă în faţa casei în care urma să lucreze aceasta. Gîndeşte-te ce petreceri dau oamenii ăştia!

Maggie trase aer în piept şi întinse mîna să răsucească mînerul sferic al soneriei, aflat lîngă uşa masivă. Petrecerile erau ultimul lucru la care se putea gîndi în seara aceea; Maggie medita asupra ciudatelor întorsături pe care le poate lua soarta, şi asta mai ales atunci cînd te aştepţi mai puţin la aşa ceva. Ea, Maggie, stătea în uşă, actriţă, dar în clipa în care va trece pragul acelei case, va deveni guvernantă.

Deodată, uşa se deschise şi o femeie plinuţă, îmbrăcată cu o rochie din satin, aproape identică cu cea a lui Maggie, apăru în prag. Femeia o măsură pe Maggie din cap pînă-n picioare cu ochii ei mici şi strălucitori.

Fata respiră adînc.

– Sînt Maggie Chamberlin, spuse ea ca să rupă tăcerea.

– Iar eu sînt doamna Lavendar, menajera, răspunse femeia pe un ton deloc prietenos. Privirile ei se opriră, bănuitoare, asupra lui Tansy. Şi tu ce cauţi aici, fetiţo? o întrebă ea.

Tansy ridică bărbia şi uitîndu-se în ochii doamnei Lavendar, spuse:

– Io sînt aici ca să-mi iau rămas-bun dă la prietena mea, dacă nu vă ie cu supărare, doamnă.

Doamna Lavendar se dădu înapoi, iar Maggie îşi luă repede rămas-bun de la Tansy, după care păşi pentru prima oară în casa domnului Duncan Kirk.

Doi puşti în pantaloni scurţi aşteptau pe scară, cu bărbiile sprijinite în palmele murdare.

– Aceasta este noua voastră guvernantă, spuse doamna Lavendar cu asprime, de parcă ar fi vrut să dea de înţeles că avea alte lucruri mai bune de făcut decît să-i prezinte pe copii guvernantei lor. Se numeşte domnişoara Chamberlin.

Două perechi de ochi verzi o măsurară pe Maggie din cap pînă-n picioare, nici cu simpatie, nici cu răutate, ci pur şi simplu cu îngăduinţă.

– Cel din stînga este Jeremy, spuse doamna Lavendar ca un elev obligat să recite un poem plicticos, iar celălalt este Tad. Or să-ţi arate ei care este camera dumitale... eu am treabă în bucătărie.

Şi cu asta, Maggie fu lăsată singură cu doi băieţi frumoşi, cu părul roşu. Îşi puse geanta jos, apoi îşi duse degetele ambelor mîini la tîmple, închizînd ochii şi prefăcîndu-se a primi un mesaj din lumea spiritelor.

– Tu, spuse ea cu un aer misterios, arătînd spre Jeremy, ai şapte ani, iar tu, urmă ea arătînd spre Tad, ai zece.

– De unde ştii? o întrebă Jeremy, ridicîndu-se în picioare.

– I-a spus tata, prostule, spuse Tad sceptic.

Maggie se încruntă.

– Tad Kirk, să nu-i mai spui niciodată fratelui tău că e prost. Nu e frumos şi, mai mult decît atît, dai dovadă de lipsă de imaginaţie.

– Şi tu eşti proastă, răspunse Tad, după care se făcu nevăzut, lăsînd-o pe Maggie cu gura căscată.

Jeremy, un adevărat gentleman în miniatură, luă mîna fetei într-a lui şi o trase după el atît de repede încît Maggie de-abia apucă să-şi ia geanta de pe jos.

– Nu-l luaţi în seamă, domnişoară. Tad este uneori destul de răutăcios, dar altfel este un băiat de treabă. Haideţi să vă arăt unde este camera dumneavoastră.

Maggie zîmbi. Îi părea bine că avea un apărător, fie el şi în vîrstă de numai şapte ani.

– Vă mulţumesc din suflet, bunul meu domn, spuse ea pe un ton protocolar.

Tansy îi spusese că în casele mari, camerele servitorilor erau la etajul al treilea, aşa că Magie fu surprinsă să fie condusă într-o cameră de la etajul al doilea. Dar şi mai mult o surprinse faptul că îi fusese rezervată o cameră mare, cu un mic cămin din marmură, cu scaune tapiţate cu creton, cu un birou de mahon, un şifonier şi un uriaş pat cu baldachin, acoperit cu o cuvertură albastră de satin.

– Trebuie să fie o greşeală, Jeremy, protestă Maggie, aproape speriată să intre în camera aceea superbă.

– Nu e nici o greşeală, spuse Jeremy, trăgînd-o după el peste prag. Tata i-a spus doamnei Lavendar să vă pregătească *această* cameră. Dînsa a pregătit-o, cu toate că la început a cam bombănit;

zicea că trebuie să staţi sus, unde stau şi servitoarele.

– Şi tatăl tău ce i-a răspuns?

Jeremy ridică din umeri.

– Nu ştiu, domnişoară. Vorbeau la telefon, aşa că n-am auzit decît ce spunea doamna Lavendar. Era roşie la faţă ca un rac, dar vorbea foarte politicos cu tata. Băieţelul se strîmbă. Doamna Lavendar ne-a pus după aia pe mine şi pe Tad să ne spălăm în urechi cu toate că nici nu erau murdare.

– Ca să vezi, se auzi în spatele lor o voce bărbătească.

Maggie tresări speriată, dădu drumul mîinii lui Jeremy şi se întoarse. În prag se afla domnul Kirk. Era îmbrăcat foarte elegant, cu pantaloni negri şi cămaşă albă cu jabou.

– Tocmai îi spuneam lui Jeremy că trebuie să fie o neînţelegere. Nu se poate să mi se fi repartizat mie o cameră ca asta.

– Oh, ba da, domnişoară Chamberlin, o asigură domnul Kirk, uitîndu-se cu ochii lui verzi ca jadul la rochia ei din satin, puţin şifonată. Guvernantele nu sînt servitoare.

– Oh, îngăimă Maggie, fără să mai poată spune nimic altceva.

Şi din nou privirea stăpînului se opri asupra rochiei negre din satin.

– Trebuie să facem ceva şi cu îmbrăcămintea dumitale. În rochia asta arăţi ca o cioară.

Maggie nu ştia dacă să se simtă jignită sau să fie mulţumită că nu trebuia să mai poarte rochia aceea oribilă.

– Ca o cioară, domnule?

Duncan Kirk ridică o sprînceană.

– Nu ţi-am spus să nu mi te mai adresezi cu domnule? Domnule Kirk e foarte bine, ne-am înţeles?

– Tad a făcut-o pe domnişoara Chamberlin proastă, îi spuse Jeremy tatălui său. Dacă fusese cavaler şi o apărase pe Maggie, acum trebuia să facă şi dreptate.

– Zău? răspunse domnul Kirk pe un ton cît se poate de serios, cu toate că ochii îi rîdeau. Ei bine, să ştii că am să poruncesc ca mîine în zori să fie tras pe roată!

Pe Jeremy îl satisfăcu pedeapsa ce avea să-i fie dată fratelui său şi dădu fuga să-i spună acestuia ce-l aşteaptă.

– O să-i disciplinez eu pe băieţi, domnişoară Chamberlin, spuse domnul Kirk cînd rămaseră singuri. Tad n-o poate uita pe mama lui şi nu poate suferi nici o femeie pe care o vede ca pe o posibilă înlocuitoare a acesteia.

Maggie voia să rămînă singură, să se poată gîndi în voie, odihni şi înviora.

– Vă rog să nu fiţi prea aspru cu Tad din cauza mea, domnule Kirk. Îi trebuie timp ca să se obişnuiască cu mine şi să mă accepte.

– Da, ai dreptate. Bărbatul oftă şi adăugă, înclinînd uşor capul: Noapte bună, domnişoară Chamberlin. Fă-te comodă şi mîine te rog să nu faci lecţii cu băieţii. O să te duci să-ţi cumperi haine noi. Pe cheltuiala mea, fireşte.

După ce uşa se închise în urma domnului Kirk, Maggie se aşeză pe unul din scaunele tapiţate cu creton. Să se ducă la cumpărături?

Era ceva ciudat aici: camera asta superbă, hainele pe care urma să i le cumpere domnul Kirk... Dar Maggie era prea obosită ca să se mai întrebe despre ce putea fi vorba.

Capitolul 5

Căldura era atît de înăbuşitoare încît Maggie deschise repede una dintre ferestrele camerei sale.

„Februarie!" îşi spuse ea uimită, privind în jos, la strada pietruită, luminată de lămpi cu gaz. În faţa porţii, aştepta o trăsură, în spatele căreia opri curînd o a doua.

Domnul Kirk coborî din prima trăsură, care se părea că tocmai urma să plece, şi se îndreptă spre cea din spate. Maggie tocmai se întorcea de la fereastră, nevrînd să tragă cu urechea, cînd, auzindu-l pe domnul Kirk exclamînd surprins „Loretta!", rămase pe loc. Unde auzise ea numele acela şi de ce simţi dintr-o dată că i se strînge inima.

Portiera celei de-a doua trăsuri se deschise şi din ea coborî o femeie. Chiar şi la lumina slabă a lămpilor cu gaz, Maggie o recunoscu pe femeia superbă, cu părul negru, cu care se întîlnise Reeve McKenna pe chei, în seara în care *Victoria* acostase în portul Sydney.

– Doamne Dumnezeule, exclamă domnul Kirk, iar asprimea tonului său o făcu pe Maggie să se

tragă în spatele draperiilor, ca să nu fie văzută, dar să poată auzi. Loretta, ce cauţi aici?

Vocea femeii pluti în aerul greu de vară ca o melodie suavă.

– Ahăţi foahte bine în seaha asta, Duncan. Te duci să iei masa la club?

– Da. Dar spune-mi odată, Loretta, ce vrei?

Maggie nu auzi decît un singur cuvînt din răspunsul femeii: „Hăzbunahe!"

Cu toate că domnul Kirk rîse, în tonul lui se ghicea cu uşurinţă o notă de ură înverşunată. Maggie nu îşi dădea seama dacă ura aceea era îndreptată împotriva Lorettei sau nu; în cele din urmă, cutremurată de profunzimea şi urîţenia acelui sentiment, Maggie închise fereastra chiar în clipa în care cineva bătu uşor în uşă.

– Intră, spuse ea distrată, întrebîndu-se ce sau pe cine ura domnul Kirk cu atîta înverşunare şi de ce amanta lui McKenna îşi permitea să-i vorbească atît de obraznic.

În cameră intră o servitoare foarte tînără, pistruiată, cu părul roşu şi creţ, ducînd o tavă grea. Maggie alergă să o ajute.

– V-am adus mîncarea, spuse femeia-copil zîmbind timid, în timp ce Maggie puse tava pe masa rotundă aşezată în faţa căminului, între două scaune tapiţate.

Maggie se simţi dintr-o dată foarte singură şi foarte departe de oamenii şi locurile ce-i erau atît de familiare.

– Nu vrei să stai jos? întrebă ea, turnînd o ceaşcă de ceai din ibricul de pe tavă şi încruntîndu-se

pentru că nu era decît o cană. Odihneşte-te puţin. Pari obosită.

– Doamna Lavendar m-ar omorî dacă aş face asta, domnişoară Margaret. Nu e bine... şi nici nu se cuvine...

Maggie zîmbi.

– Văd că ştii cum mă cheamă, spuse ea, surprinsă de tonul protocolar al fetei. Pe tine cum te cheamă?

Fata se întoarse şi privi nervoasă spre uşa deschisă:

– Susan, răspunse ea în şoaptă. Susan Crockett.

– Bine, Susan Crockett, dacă vrei, poţi să-mi spui Maggie. Pînă acum nimeni nu mi-a spus Margaret. Nici nu ştiu de ce am fost botezată aşa.

Susan păli şi clătină din cap.

– Nu îndrăznesc să vă spun decît aşa cum ne-a poruncit doamna Lavendar, adică domnişoara Margaret, nu vă fie cu supărare. Se apropie de Maggie şi adăugă în şoaptă: mai am doar o lună pînă să obţin certificatul, înţelegeţi?

Maggie înţelegea: ştia cît de importantă era obţinerea unui certificat. Ceea ce nu înţelegea era de ce i se dăduse o cameră potrivită pentru un oaspete de onoare, în locul unui pat la etajul al treilea, acolo unde locuiau servitorii, de ce i se aducea mîncarea în cameră şi de ce domnul Kirk se simţea obligat să-i cumpere haine noi. Din nefericire, Susan nu era în măsură să-i dea răspunsuri la toate aceste întrebări. Maggie trebuia să-şi păstreze întrebările pentru ea, cel puţin pînă sîmbătă după-amiază, cînd urma să fie liberă.

Atunci avea să o caute pe Tansy, care mai mult ca sigur că o s-o lămurească în toate privinţele.

Dînd încet din cap, Susan se strecură afară din cameră şi închise uşa în urma ei, lăsînd-o pe Maggie să-şi mănînce liniştită plăcinta cu carne. În ciuda întrebărilor pe care nu înceta să şi le pună, îi era foame, aşa că mîncă şi plăcinta şi legumele şi biscuiţii şi budinca de vanilie.

După ce termină de mîncat, i se făcu somn, dar înainte de asta, trebuia să se spele. Scoase capul pe uşă şi privi în susul şi în josul coridorului, după care se repezi la baia pe care Jeremy i-o arătase ceva mai devreme.

Era o încăpere uluitor de luxoasă, mare cît jumătate din camera lui Maggie, cu o cadă uriaşă, din marmură, cu apă curentă, rece şi fierbinte şi un covor albastru atît de gros şi de moale că picioarele lui Maggie aproape că dispărură în el. Robinetele căzii erau montate într-o sculptură înfăţişînd o grecoaică ce ţinea în mînă o urnă; cînd toartele erau răsucite, din urna lustruită începea să curgă apa.

Maggie rîse. Nu avusese de gînd să facă baie, dar perspectiva era mult prea îmbietoare ca să poată fi trecută cu vederea. Dădu drumul la apă, zăvorî uşa principală, precum şi pe cea care dădea în altă cameră şi luă un prosop de pe unul din rafturile dulapului înalt pînă în tavan.

Cada încăpătoare şi apa fierbinte erau pentru Maggie un lux atît de mare încît fata zăbovi mult timp în apă după ce se spălă, stînd întinsă acolo şi visînd. Poate că era mai bine să fie guvernantă decît actriţă şi să locuiască în casa asta mare,

aproape ca un membru al familiei. Actriţele, dacă nu erau cît de cît renumite, erau rareori solvabile. Aici Maggie ar avea siguranţă şi n-ar mai fi nevoită să se gîndească cu ce bani să-şi cumpere de mîncare sau să-şi plătească chiria.

Pleoapele i se îngreunau tot mai mult, iar Maggie oftă, mulţumită şi liniştită pentru prima oară după multe luni de zile.

O trezi o bătaie grăbită în uşă.

– Margaret! se auzi din spatele uşii vocea domnului Kirk. Margaret, ai păţit ceva?

Maggie era atît de speriată că nici nu observă că domnul Kirk o strigase pe numele de botez. Îngrozită şi cu obrajii în flăcări, Maggie înşfăcă în grabă un prosop şi se acoperi înainte de a răspunde:

– Nu, n-am păţit nimic... cred că am adormit.

Domnul Kirk chicoti.

– Înţeleg. Te rog ca de acum încolo să dormi în pat... mi-era teamă să nu te îneci. Peste cîteva clipe, să ştii că aş fi spart uşa şi aş fi năvălit aici înăuntru, să te salvez.

Maggie se făcu roşie la faţă şi îşi puse repede pe ea cămaşa de noapte. Neştiind ce să-i răspundă domnului Kirk, tăcu din gură, îşi înşfăcă hainele şi alergă cît putu de repede de-a lungul coridorului, pînă în camera ei.

Se băgă în pat şi se acoperi cu cearşaful moale de olandă. Stătu aşa o vreme, pînă cînd, simţind că se sufocă, se ridică, deschise fereastra şi îşi scoase cămaşa de noapte. Nu se cuvenea să doarmă goală, dar lui Maggie nu-i păsa. Doar nu era să rabde la nesfîrşit căldura aceea înăbuşitoare.

După ce se zvîrcoli şi se răsuci în pat cîteva minute, Maggie adormi şi avu vise scandaloase în legătură cu un anumit bărbat cu părul negru şi ochii albaştri ca marea.

Fusese atras spre camera ei de puterea propriei lui imaginaţii; mişcîndu-se uşor, ca o fantomă, se apropie de patul ei. Fata dormea pe o parte. O coapsă netedă strălucea ca alabastrul în lumina lunii, restul corpului fiind în întuneric.

Duncan Kirk se opri în faţa patului. Dorinţa de a o trezi, de a o avea, era mai mare decît el. Nu voia decît să-i mîngîie sînii plini şi rotunzi, să le guste sfîrcurile şi să le simtă întărindu-se sub atingerea limbii lui.

Maggie gemu în somn şi se întoarse pe spate. Razele lunii de vară îi luminau trupul, sînii pe care Duncan îi dorea cu atîta patimă, pîntecele mătăsos, şoldurile moi care să le legene pe ale lui. Duncan făcu un pas înapoi. Mîna dreaptă îi tremura, atît de mult voia să o atingă pe Maggie, să prade acel cuib auriu de păr creţ şi să o înveţe plăcerea unei virgine înainte de a o avea.

Dorinţa îl ardea, îl durea, dar cu toate acestea, amintindu-şi ceea ce îi spusese Loretta, Duncan zîmbi. Reeve McKenna o voia pe Maggie, tot aşa cum o voia şi el, chiar din clipa în care fata păşise în biroul lui în dimineaţa aceea. Şi faptul că McKenna o dorea făcea perspectiva de a o avea pe vulpiţa aceea să devină şi mai îmbietoare.

Dar nu avea să o facă în seara asta; nu îndrăznea. Puştoaica avea să aibă cu siguranţă remuşcări şi o să vrea să plece. Nu, avea să

aştepte pînă or să se ducă la ţară. Cu un nod de dorinţă în gît, Duncan se întoarse şi ieşi din cameră la fel de încet precum intrase. Pe coridor se întîlni cu doamna Lavendar, care nu se sfii să-l privească dezaprobator.

Maggie se îndrepta spre staţia de tramvai din colţul străzii, încă nedumerită în privinţa listei pe care domnul Kirk o lăsase pentru ea. Susan, micuţa servitoare, o însoţea, ţinînd în mînă un coş aproape cît ea de mare, pentru că urma să se ducă la piaţă. O vreme, Susan nu-i adresă lui Maggie nici un cuvînt. Dar după ce dădură colţul, fata începu dintr-odată să zîmbească şi să pălăvrăgească.

– Mamă... ştiţi că pă domnişoara Lavendar a apucat-o tremuriciu' cînd a auzit cîte haine v-a zis stăpînu' să cumpăraţi. Zice că nu să cade...

Cu toate că în sinea ei îi dădea dreptate – mai ales acum, după ce citise lista – Maggie nu spuse nimic, mulţumindu-se să se uite după tramvai.

– Ziceţi-mi şi mie, donşoară Margaret, stărui Susan, sînteţi chiar guvernantă sau una d'aia la care-i place să încălzească patul unui bărbat?

Maggie se uită la fată cu obrajii în flăcări şi cu ochii scăpărînd scîntei.

– Ce-ai spus? şuieră ea.

Susan făcu un pas înapoi, ţinînd coşul în faţa ei ca pe un scut.

– Eu nu sînt amanta nici unui bărbat, Susan Crockett, spuse Maggie semeaţă, în timp ce tramvaiul se apropia zdrăngănind şi huruind, alimentîndu-se cu curent, prin cîteva bare metalice, de la sîrmele întinse deasupra străzii. Şi poţi să-i

spui doamnei Lavendar şi celorlalte servitoare că nu accept să fiu bîrfită.

Maggie se urcă prima în tramvai şi se aşează pe unul din locurile din spate. Tramvaiul era aproape gol, aşa că Susan se aşează lîngă ea, sfioasă şi spăşită.

– Io o să termin cu piaţa înainte ca dumneavoastră să cumpăraţi toate zorzoanele dă pă lista aia. Să nu uitaţi că trebe să luaţi trmavaiu' dă pă Pitt Street ca să vă întoarceţi acasă... şi să nu vă rătăciţi...

Maggie, care de felul ei nu era ranchiunoasă, sesiză imediat tonul împăciuitor şi voit prietenos al fetei. Cu toate acestea, ea strîmbă din nas, ca să-i dea de înţeles lui Susan că întrecuse măsura şi că trebuie să aibă grijă ca asta să nu se mai întîmple.

– N-am să mă rătăcesc, promise ea cu răceală în glas.

Tramvaiul se îndreptă huruind spre centrul Sydney-ului. Susan nu mai spuse nimic pînă în momentul în care trecură printr-o zonă cu aspect sărăcăcios. Peste tot erau cîrciumi şi bordeluri în faţa cărora stăteau matroane şi indivizi suspecţi. O larmă îngrozitoare se luă la întrecere cu huruitul tramvaiului, iar peste tot duhnea a canal şi a resturi menajere.

– Ăsta e King's Cross, îi şopti Susan la ureche. Aveţi grijă să nu treceţi niciodată singură pe-aici... nici măcar ziua...

Maggie se uită cu ochii măriţi la femeile îmbrăcate cu rochii din care li se vedeau nu numai picioarele, dar şi umerii şi aproape tot pieptul. În pragul unei uşi, un bărbat şi o femeie se îmbrăţişau,

mîna bărbatului alunecînd pe sub bluza femeii, într-un gest pe cît de obscen, pe atît de dezgustător. Cu toate acestea, văzîndu-i pe cei doi, Maggie avu un sentiment ciudat, care o făcu să se foiască stînjenită pe locul ei, amintindu-şi de visele ruşinoase pe care le avusese cu o noapte în urmă, privindu-l pe Reeve McKenna. Vise? Nu, coşmaruri, îşi spuse Maggie.

Tramvaiul opri de cîteva ori, luînd gospodine, funcţionari şi servitoare gălăgioase, după care ajunse pe o stradă mare, unde o mulţime de negustori vindeau peşte, carne de oaie şi legume. Susan o bătu uşor pe mînă pe Maggie, după care coborî din tramvai, legănîndu-şi coşul.

Maggie zîmbi, recunoscînd în sinea ei că o plăcea pe fată.

Centrul Sydney-ului era de-a dreptul înspăimîntător, cu mulţimea de oameni care intrau şi ieşeau din magazine, cu tramvaiele al căror huruit nu contenea nici o clipă, cu trăsurile şi căruţele trase de cai iuţi şi cu femeile şi bărbaţii care mergeau pe biciclete.

Maggie se adăposti sub arcada unei bănci şi scoase lista pe care i-o lăsase domnul Kirk. O citi pentru a patra oară şi se încruntă, la fel cum făcuse şi doamna Lavendar cînd i-o dăduse, la micul dejun.

Rochii de dimineaţă, rochii de după-amiază, rochii de seară. Pantofi şi papuci. Capoate şi cămăşi de noapte, fuste şi bluze.

Maggie înghiţi şi împături lista, punînd-o la loc în geanta ei veche şi ponosită. Murea de cald în rochia verde de lînă cu care era îmbrăcată şi pe care o cumpărase la Londra, de la solduri. Cu toate că

de-abia aştepta să scape de ea, nu putea să nu se întrebe dacă domnul Kirk nu aştepta cumva de la ea ceva mai mult decît se cuvenea. Ce bărbat îi cumpăra capoate şi cămăşi de noapte guvernantei copiilor lui?

Deodată, în timp ce încerca să se strecoare prin mulţime, Maggie simţi o mînă puternică apucînd-o de braţ şi înainte de a putea striga după ajutor sau vedea faţa atacatorului ei, Maggie fu aruncată într-o trăsură acoperită. Răpitorul nu era altul decît domnul Reeve McKenna, pe al cărui chip chinuitor de frumos înflorise un zîmbet larg şi răutăcios.

Mai curînd furioasă decît speriată, Maggie se repezi la fereastra trăsurii, cu intenţia de a striga după ajutor. Dar în clipa următoare, două mîini de fier o prinseră de şolduri şi o traseră înapoi, trîntind-o pe bancheta trăsurii.

– Cum îndrăzniţi? şuieră ea.

Bărbatul rîse.

– Uite că îndrăznesc. Punct.

– Lăsaţi-mă să cobor din trăsura asta, domnule McKenna! Imediat! Vă rog!

Bărbatul chicoti şi se aşeză mai bine pe bancheta trăsurii, cu braţele lui puternice încrucişate la piept. Purta o cămaşă albă şi pantaloni negri.

– Nu e vorba de o răpire, domnişoară Chamberlin, aşa că te rog să te linişteşti.

Maggie se uita la el uluită, fără să scoată o vorbă. Dacă nu era răpire, atunci ce era? Nerușinarea acestui ticălos, care, ziua în amiaza mare, înhăţa o femeie nevinovată şi o urca în trăsura lui. Oh, cîte n-o să-i spună ea acestui desfrînat în clipa în care o să-şi recapete glasul.

Dinţii exagerat de albi străluciră într-un rînjet diavolesc.

– Aşa e mai bine, domnişoară Chamberlin, spuse escrocul cu indulgenţă. Mult mai bine.

Maggie înghiţi, dar în momentul în care încercă să vorbească nu reuşi să scoată decît un croncănit. Reeve McKenna o ignoră şi, ridicînd vocea, o întrebă:

– Ce citeai cu atîta atenţie? Ţineai hîrtia cu amîndouă mîinile şi foarte aproape de ochi.

Ceva – Maggie nu putea spune ce anume – o făcu să scoată din geantă lista domnului Kirk şi să i-o dea răpitorului ei. Îşi recăpătase glasul şi voia să-l ocărască în gura mare pe Reeve McKenna, dar spre surprinderea ei, îi vorbi pe un ton cît se poate de normal.

– Mă întrebam de ce i s-ar cere unei guvernante să aibă asemenea haine.

McKenne se încruntă şi citi de cîteva ori lista înainte de a-i răspunde. Cînd în sfîrşit termină de citit, furia încrîncenată din ochii săi nu prevestea nimic bun. Maggie se aştepta ca el să spună ceva de neiertat, numai că domnul McKenna ezită o clipă, după care răspunse:

– Habar n-am. Numai că eu credeam că eşti actriţă, Mag... domnişoară Chamberlin, nu guvernantă.

Maggie se îmbătoşă. Îşi aminti de ceea ce îi spusese Susan în legătură cu femeile cărora le place să încălzească patul unui bărbat şi se făcu roşie ca focul.

– N-am mai fost niciodată guvernantă, domnule McKenna, dar iubesc copiii şi am o educaţie foarte bună. Şi întrucît speranţele mele de a mai juca

vreodată pe scenă s-au spulberat – se opri pentru a-i arunca nemernicului o privire ucigătoare – a trebuit să găsesc o altă cale de a-mi cîştiga existenţa.

– Chiar nu-ţi dai seama ce urmăreşte Duncan? Ce vrea de fapt de la dumneata?

Maggie îi smulse din mînă lista domnului Kirk.

– Ba da... fireşte. Domnul Kirk vrea să-i învăţ pe copiii lui să citească, să scrie şi să socotească. Iar eu una vreau să-i învăţ şi istorie şi botanică.

– Iar domnul Kirk ştii ce are de gînd să te înveţe pe dumneata, domnişoară Chamberlin? *Anatomie*.

Trecură cîteva clipe pînă ca Maggie să înţeleagă ce voise el să spună. Apoi, furioasă, se repezi din nou la fereastra trăsurii şi din nou fu aşezată la loc pe banchetă.

– Guvernantele n-au nevoie de rochii de seară, domnişoară Chamberlin, iar pe stăpînii lor nu-i interesează în nici un caz ce cămăşi de noapte poartă ele. Ce dracu', chiar nu-ţi dai seama că Duncan nu te-a angajat ca să le dai lecţii copiilor lui?

Maggie voia să-l contrazică, dar îşi aminti de camera luxoasă ce-i fusese rezervată şi tăcu.

– În orice caz, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Kirk, pentru că de-acum încolo ai să lucrezi pentru mine.

Reeve McKenna n-ar fi putut spune ceva care s-o şocheze mai tare pe Maggie.

– Cum? reuşi ea să îngaime.

Zîmbind din nou, el scoase un document din buzunarul interior al hainei.

– Am cumpărat toate actele tale, draga mea. Acum poţi fie să joci rolul lui Kate din *Îmblînzirea scorpiei*, aşa cum ai vrut de la bun început, fie să fii guvernanta nepoatei mele în vîrstă de patru ani. Nu trebuie decît să-mi spui ce preferi.

– Şi dacă prefer să mă întorc acasă la domnul Kirk şi să fiu guvernanta băieţilor lui? întrebă Maggie, străduindu-se să pară cît mai calmă cu putinţă.

– Asta n-ai s-o mai poţi face niciodată, Maggie. Pentru că eşti angajata mea. Cu contract.

Albă ca varul, Maggie întinse mîna după documentul pe care Reeve încă nu-l despăturise.

– Imposibil, murmură ea, desfăcînd hîrtia cu degetele tremurînde. Instinctul îi spunea însă că era nu numai posibil, ci şi cît se poate de adevărat. Semnătura lui lady Cosgrove trona în partea de jos a unei hîrtii pe care o semnase şi Maggie, în Anglia, şi prin care ea se angaja să muncească trei ani în Australia pînă sau dacă nu se mărita.

– Lady Cosgrove ştie că am fost angajată în altă parte... nu mi-a găsit chiar dînsa slujba de guvernantă a copiilor domnului Kirk?

Domnul McKenna ridică din umeri.

– Cum necum, actele sînt legale, Maggie.

Pe lîngă faptul că era nedumerită, Maggie se simţea şi foarte jignită.

– Nu aţi procedat corect, îi spuse ea pe un ton acuzator.

Reeve zîmbi.

– Ştiu, spuse el mîndru.

Maggie nu ştia ce să spună. Citi cu atenţie documentul, sperînd să găsească un punct slab, o portiţă de scăpare. Dar din păcate fu nevoită să

constate că era într-adevăr obligată să muncească timp de trei ani de zile pentru domnul McKenna.

– Şi dacă o să abuzaţi de mine? Sau... o să mă maltrataţi?

– Aici sîntem în Australia, nu în junglă, domnişoară Chamberlin. Iar eu nu obişnuiesc să abuzez de femei sau să le maltratez.

Maggie se bucură că reuşise să-l enerveze; dar asta nu era nimic faţă de păcăleala pe care i-o trăsese el.

– Asta înseamnă că grosolănia dumneavoastră nu trece dincolo de răpirea unei femei, spuse ea cu ironie.

– Nu te-aş fi înhăţat aşa cum am făcut-o dacă aş fi ştiut că poţi fi cît de cît raţională, americancă...

– Încăpăţînată ce eşti, termină Maggie fraza în locul lui. Pe undeva era bucuroasă că nu trebuia să-i fie recunoscătoare domnului Kirk pentru o cameră elegantă şi pentru un dulap plin cu haine noi. Totuşi avea să-i fie dor de băieţi, de Jeremy şi de Tad; îi plăcuse pe amîndoi, chiar dacă Tad o făcuse proastă.

– Mi se pare mie sau te-ai întristat? Să nu-mi spui că te-ai ataşat deja de domnul Kirk al nostru.

– Nu, răspunse Maggie cu sinceritate, dar îmi plac băieţii. Mă simt foarte prost că trebuie să-i părăsesc în felul ăsta.

Domnul McKenna o privi stînjenit, ceea ce o făcu pe Maggie să-şi dea seama că şi el avea aceeaşi slăbiciune: copiii.

– De-abia aşteaptă să aibă o profesoară, nu-i aşa?

– Da, cred că da.

Reeve oftă şi, spre surprinderea ei, îi dădu înapoi documentul.

– Eşti liberă, Maggie. L-oi urî eu pe Duncan, dar cu copiii lui n-am nimic.

Maggie se uită la el nedumerită, nevenindu-i să creadă că tocmai îi fuseseră înapoiaţi trei ani din viaţa ei. În clipa în care vru să-i mulţumească lui Reeve McKenna, acesta se aplecă spre ea şi îi spuse:

– Trebuie să-mi promiţi un lucru, Maggie.

– Ce anume? îl întrebă ea, oarecum speriată de asprimea din glasul lui.

– Că dacă o să ai chiar şi o problemă cît de mică cu Kirk, o să vii la mine. Şi nu cumpăra din cele înşirate pe listă decît ceea ce poartă într-adevăr o guvernantă.

Maggie nu putu să nu zîmbească.

– Astea sînt două lucruri, nu unul. Dar, oricum, vă promit că aşa am să fac. Vă mulţumesc, domnule McKenna.

– Numele meu este Reeve, răspunse el, bătînd cu degetul în peretele trăsurii. Aceasta se opri imediat. Şi... pentru puţin.

Maggie coborî într-o clipă din trăsură. Era liberă.

– Vă mulţumesc încă o dată, spuse ea în culmea fericirii. Vă mulţumesc din suflet.

– Fără cămăşi de noapte şi fără rochii de seară! strigă Reeve drept răspuns, după care trăsura se puse în mişcare.

Timp de o clipă – o clipă de adevărată nebunie – Maggie vru să alerge după ea şi să-i strige vizitiului să oprească. Dar libertatea ei era mult mai

preţioasă, aşa că fata rămase nemişcată pe trotuar, uitîndu-se la trăsura care se îndepărta.

După aproape un minut, Maggie privi în jurul ei şi îşi dădu seama că fusese lăsată pe o stradă plină de magazine mari şi de prăvălii.

Amintindu-şi de promisiunea pe care tocmai o făcuse – ca să nu mai vorbim de propriile ei scrupule – Maggie îşi cumpără şase rochii de vară, patru cămăşi de noapte – de care avea într-adevăr mare nevoie – şi o pereche de pantofi. Şi avea să-l roage pe domnul Kirk să-i scadă din leafă întreaga sumă pe care o cheltuise. Şi nu-i mai păsa nici dacă dînsul avea să se supere că nu îl ascultase şi nu cumpărase tot ceea ce era trecut pe listă. Graţie sfaturilor lui Reeve McKenna, Maggie se simţea din nou liberă să hotărască ce să facă cu viaţa ei.

Capitolul 6

Cînd se întoarse acasă la domnul Kirk dar în culmea fericirii, Maggie se simţi mult mai liniştită aflînd de la doamna Lavendar că stăpînul fusese chemat într-un loc numit Lightning Ridge, unde se aflau cele mai multe dintre minele sale de opal, şi n-avea să se întoarcă decît după cîteva zile.

Vrînd să arate că nu era o persoană înfiptă sau plină de ea, Maggie intră în casă pe uşa din spate, ceea ce nu-i displăcu deloc doamnei Lavendar, cu toate că aceasta făcu tot posibilul să n-o arate.

Dar văzînd pachetele din braţele lui Maggie, se încruntă.

– Celelalte or să fie trimise acasă, nu-i aşa?

Maggie clătină din cap.

– Nu. Asta este tot, doamnă Lavendar. Sînt convinsă că domnul Kirk o să se supere pe mine, dar nu văd de ce să fi cumpărat tot ce era trecut pe listă. Unde poartă o guvernantă rochii de seară?

– Mda... unde? repetă doamna Lavendar fără convingere. Apoi, schimbînd vorba, spuse: o să ai oricum puţin timp liber. Domnul Kirk i-a luat cu el şi

pe băieţi, aşa că nu este nevoie să stai pe aici dacă ai alte lucruri de făcut.

În timp ce urca scările spre camera ei, Maggie se întrebă de ce nu lăsase domnul Kirk copiii acasă, în grija ei, ca să poată începe lecţiile.

În clipa în care trecu pragul camerei sale, Maggie zări o scrisoare sprijinită de oglinda mesei de lucru. După ce puse pachetele pe pat cu un oftat de uşurare, deschise plicul din pergament fin, de culoare crem, şi citi cele cîteva rînduri scrise pe foaia de hîrtie cu monograma dinăuntru.

Margaret, scrisese domnul Kirk, *i-am luat pe băieţi cu mine la Lightning Ridge, după cum îţi va fi spus pînă acum doamna Lavendar. Dat fiind că într-o zi minele or să fie ale lor, cred că este bine să afle încă de pe acum cum se munceşte într-o mină de opal. În plic ai să găseşti şi salariul pentru prima săptămînă şi sper că ţi-ai cumpărat toalete frumoase şi elegante. Cu stimă, D. Kirk.*

Citind acele rînduri, Maggie se ruşină la gîndul că îşi putuse închipui că generozitatea domnului Kirk ascundea de fapt intenţii necuviincioase.

Maggie despachetă tot ceea ce cumpărase, puse cinci rochii în dulap, iar pe cea de-a şasea o îmbrăcă. Era o rochie subţire, albastră, cu mîneci bufante şi cu volănaşe la poale. Apoi adună cutiile goale în care fuseseră rochiile şi pantofii, ieşi din cameră şi coborî în bucătărie.

– Scuzaţi-mă, unde să pun cutiile astea? o întrebă ea pe doamna Lavendar care tocmai băgase o tavă în cuptor.

– În cămin, răspunse menajera, uitîndu-se în fugă la rochia lui Maggie şi strîngînd din buze. Ai o

vizită, domnişoară Margaret. Femeia aceea care era cu dumneata în ziua în care ai venit aici. I-am spus să aştepte în grădina din spate.

Tansy! Maggie aruncă repede cutiile în cămin şi se repezi afară prin uşa din spate, nerăbdătoare să-şi vadă prietena.

Tansy, roşie la faţă, păşea nervoasă în susul şi în josul unei poteci mărginite de straturi de flori; i se spusese să aştepte afară, de parcă ar fi fost o cerşetoare venită să ceară de pomană. Cînd însă o văzu pe Maggie îmbrăcată cu rochia cea nouă, ochii albaştri ai fetei străluciră de bucurie.

– Mamă, da' ştiu că ai nimerit-o bine acilea! spuse Tansy, însoţindu-şi vorbele de un fluierat admirativ.

Conştientă de faptul că erau urmărite de ochi şi urechi curioase, Maggie o luă pe Tansy de braţ şi o trase după ea pînă în fundul grădinii. Acolo, lîngă o fîntînă arteziană cu o statuie în mijloc, ea îi povesti mai întîi prietenei sale despre lista de haine pe care domnul Kirk o pusese să şi le cumpere.

Tansy făcu ochii mari.

– Ia zi-mi, individu' ăsta a pus mîna pe tine?

Maggie clătină din cap, după care îşi aminti de vestea bună pe care trebuia neapărat să i-o împărtăşească şi lui Tansy.

– Sînt o femeie liberă, Tansy. Domnul Reeve McKenna a cumpărat toate actele mele, pe care după aceea mi le-a dat mie.

Tansy se încruntă.

– Reeve McKenna? Ăsta nu e tipu' ăla frumos dă pă vapor?

Maggie încuviinţă. Nu putea nega faptul că domnul McKenna era un bărbat frumos.

– Dar nu mă întreba ce mi-a cerut în schimb, pentru că nu mi-a cerut nimic.

Tansy găsi o bancă din marmură şi se lăsă să cadă pe ea, năucită.

– Pă lîngă veştile tale, ale mele e nimic, murmură ea.

Maggie se aşeză lîngă prietena ei.

– Ce veşti?

– Păi, sîmbătă la prînz, după ce ne terminăm treburile, noi toţi... d'acolo dă la casa unde lucrez io... o să luăm otobuzu' pînă la Parramatta. O să ne distrăm a-ntîia, Maggie, şi voiam să vii şi tu. Apoi, uitîndu-se la rochia cea nouă a prietenei sale, adăugă: da' acu' tu eşti prea importantă ca să te mai uiţi la unii ca noi. Ţie n-o să-ţi mai placă nici cursele... nici picnicurile...

– Cum să nu-mi placă? protestă Maggie, nevrînd ca statutul ei în casa domnului Kirk să o îndepărteze şi pe Tansy de ea, aşa cum le îndepărtase pe doamna Lavendar, pe Susan Crockett şi pe celelalte. Sigur că o să-mi placă! Şi eu sînt liberă sîmbătă după-amiază, Tansy Quinn. Şi duminică toată ziua!

Tansy îi luă mîinile într-ale sale.

– Atunci vii şi tu? Oh, Maggie, fetiţo, asta e grozav! O să ne distrăm pe cinste, să ştii. Să-ţi iei şi geanta cu tine, că rămînem acolo şi peste noapte.

– Unde o să dormim? întrebă Maggie.

– Oamenii ăştia la care lucrez io are o proprietate la Parramatta, o casă tare frumoasă. Aşa zice fetele dă la bucătărie. O să ne înghesuim cu toţii într-un

şopron. O să fim o grămadă şi o să ne distrăm grozav!

– Vorbeşti de parcă ai mai făcut-o şi altădată, spuse Maggie zîmbind.

– Oh, da, am mai făcut-o. Ultima oară cînd am fost aici în Australia, am făcut-o de cîteva ori. Vine lume dă peste tot şi e mîncare şi muzică şi dans... şi predici... O să te distrezi nemaipomenit dă bine.

Maggie nu era atît de sigură că experienţa avea să fie într-adevăr nemaipomenită, dar ştia că avea să fie o aventură şi aştepta deja cu nerăbdare să scape, fie şi numai pentru o zi, din casa asta, unde servitoarele nu vorbeau cu ea de teamă să nu fie văzute sau auzite de îngrozitoarea doamnă Lavendar.

– Cînd plecăm?

– O să ne oprim să te luăm şi pe tine, prietenii mei şi cu mine, sîmbătă la prînz. Şi ai grijă să fii gata, deoarece cotoroanţa asta bătrînă care e menajeră p-aicea o să ne pună să aşteptăm în grădină.

Maggie zîmbi.

– O să fiu gata.

– Aşa să faci, domnişoară, spuse Tansy, ridicîndu-se să plece. Trebuie să prindem tramvaiu', că dacă nu, pierdem otobuzu' dă Parramatta.

Cu asta, cele două fete îşi luară rămas-bun una de la cealaltă, întorcîndu-se, una dintre ele într-o casă unde toţi servitorii erau prieteni, cealaltă să ia masa de seară singură, într-o cameră potrivită mai curînd pentru o prinţesă decît pentru o guvernantă.

După ce termină de mîncat, Maggie duse tava în bucătărie, sperînd să aibă ocazia de a sta de vorbă

cu Susan sau chiar şi cu doamna Lavendar. Bucătăria era goală, dar de afară se auzeau rîsete vesele. Maggie se uită pe fereastră şi le văzu pe Susan şi pe alte cîteva fete, purtînd rochii din satin, şorţuri şi bonete, stînd pe pajişte, flecărind vesele şi chicotind, în timp ce îşi luau masa de seară. Maggie ar fi vrut tare mult să li se alăture, dar ştiind dinainte că n-avea să fie binevenită, se întoarse tristă în camera ei. Era prea devreme ca să se culce şi oricum n-ar fi putut suporta să stea singură în camera ei, fără să facă nimic şi nebăgată în seamă de nimeni.

Aşa că, profitînd de faptul că domnul Kirk era plecat, iar doamna Lavendar nu era de găsit pe nicăieri, Maggie se hotărî să dea o raită pe la primul etaj.

Acolo se aflau cîteva camere de zi, un salon şi un mic birou dar ceea ce îi stîrni cel mai mult curiozitatea, făcînd-o să uite că era o străină în casa aceea, fu biblioteca.

Se aflau acolo cărţi de tot felul, toate catalogate şi şterse dr praf. Maggie mai văzu o masă pentru şah, cu tăblia încrustată cu fildeş şi două scaune tapiţate cu piele, aşezate într-o parte şi în cealaltă a acesteia.

Maggie se aşeză pe unul din scaunele acelea, uimită de frumuseţea pieselor de şah, înalte şi bogat ornamentate, unele de un alb irizat, celelalte din opal negru.

Maggie admiră o vreme piesele, dar pentru ea adevărata tentaţie o reprezentau cărţile. Le mîngîie coperţile fine, fascinată parcă de mirosul şi de textura acestora.

Tocmai răsfoia un album cu desene, cînd auzi vocea doamnei Lavendar:

– Aa... hm!

Maggie roşi vinovată, ca un hoţ prins în peştera lui Ali-Baba, şi strînse cartea la piept. Nu ştia ce să spună ca să se dezvinovăţească.

– Văd că ai început să pregăteşti lecţiile pentru băieţi, spuse doamna Lavendar, surprinzînd-o pe Maggie nu numai prin apariţia ei neaşteptată, dar şi prin tonul cît se poate de binevoitor. Îndrăznesc să spun că domnul Kirk ar aprecia cu siguranţă acest lucru. Poţi să iei orice carte vrei.

– Vă mulţumesc, îngăimă Maggie.

– N-ai pentru ce. Cărţile ţin doar de profesia dumitale. Numai să ai grijă să le pui în acelaşi loc de unde le-ai luat. Domnul Kirk ţine foarte mult la asta.

– Sînt convinsă că ţine, spuse ea, după care începu să aleagă cărţi de botanică şi de istorie. Apoi luă hîrtie, cerneală şi tocuri şi urcă grăbită în camera ei.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd doamna Lavendar intră în camera lui Maggie, să-i ducă ceaiul, o găsi pe fată lucrînd la planul unei lecţii de botanică pe care o pregătea pentru micii ei elevi. Această dovadă de prietenie o luă pe Maggie prin surprindere – pentru a doua oară în seara aceea, fu nevoită să-i mulţumească menajerei pentru neaşteptata ei amabilitate.

Cu toate acestea, ambele încercări ale fetei de a lega o conversaţie cu doamna Lavendar fură sortite eşecului, pentru că aceasta dădu pur şi simplu din cap şi ieşi din cameră.

A doua zi de dimineaţă, Maggie se trezi cu o durere de cap îngrozitoare şi simţi nevoia să ia puţin aer. Se îmbrăcă cu una din rochiile noi – una roz, din batist, brodată cu rămurele verzi – şi ieşi să facă o plimbare.

Mergînd fără o destinaţie anume, Maggie ajunse la un moment dat pe o stradă pe care nu o recunoscu. Casa domnului Kirk se afla oare în direcţia aceea? Sau în cealaltă?

Deodată, văzu în grădina unei case mari, cu verandă, o fetiţă care se juca.

Maggie se apropie zîmbind de gard.

– Scuză-mă, i se adresă ea fetiţei, nu ştii cum aş putea ajunge în strada Victoria? Cred că m-am rătăcit.

Fetiţa se uită la ea cu nişte ochi albaştri, atît de asemănători cu cei ai lui Reeve McKenna, că Maggie se sprijini de gard cu răsuflarea tăiată.

Fetiţa se uită cîteva clipe la Maggie, după care se întoarse la jucăria ei, un căluţ de metal, pe roţi.

Maggie era sigură că fetiţa îi auzise întrebarea şi se miră că nu-i răspunsese. Tocmai voia să repete întrebarea, cînd uşa casei se deschise şi în pragul ei apăru Reeve McKenna.

Primul gînd al lui Maggie fu să o ia la fugă. Dar în clipa următoare îşi spuse că ar fi fost o prostie din partea ei să facă asta. Domnul McKenna îi redase libertatea, dovedind astfel că nu era un om chiar atît de rău cum crezuse ea; şi în afară de asta, ea trebuia să afle cum să se întoarcă pe strada Victoria.

– Bună dimineaţa, spuse ea cu timiditate. M-am rătăcit...

Între timp, Reeve se apropiase de ea şi acum stătea în spatele gardului, cu mîinile lîngă ale ei şi cu pieptul atît de aproape, încît Maggie îi putea simţi căldura trupului.

– Şi eu care speram că te-ai răzgîndit şi că vrei să lucrezi pentru mine, răspunse Reeve, iar Maggie îi simţi pe obraji respiraţia caldă şi se înfioră, cu toate că nu-i era deloc frig, ci dimpotrivă...

Maggie se străduí să-l privească în ochi, în ochii aceia periculoşi, albaştri ca marea.

– Ştiţi... de fapt... începu ea, dar nu putu să continue pentru că el, într-un gest aparent nevinovat, îşi răsuci pe deget o buclă de-a ei, chiar sub ureche, unde pielea este foarte sensibilă.

– Ce anume? o îndemnă el să continue.

Maggie se făcu roşie ca focul, simţindu-şi nu numai obrajii înfierbîntaţi, dar şi trupul.

– Ăş..., reuşi ea să îngaime, i-am promis domnului Kirk că o să mă ocup de educaţia băieţilor dumnealui, şi trebuie să mă ţin de cuvînt.

Şi cu asta, Maggie făcu un efort să se desprindă de gard şi de căldura atît de plăcută ce părea să radieze din toată fiinţa bărbatului din faţa ei. Aşa simţea şi în vis, în visele acelea în care apropierea dintre ei era mult mai năvalnică, mult mai pătimaşă.

– Vreţi să-mi spuneţi cum pot ajunge în strada Victoria?

– Cum te împaci cu Duncan? întrebă Reeve, ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea lui Maggie.

Fata se simţi dintr-o dată şi supărată şi încîntător de nefericită.

– Foarte bine, pentru că în momentul de faţă, domnul Kirk este plecat, răspunse ea cu răceală. I-a luat şi pe băieţi cu dînsul.

– Înseamnă că te cam plictiseşti, spuse el.

Maggie nu ştia dacă să ia vorbele lui ca pe un comentariu politicos sau ca pe o insinuare.

– Dimpotrivă, sîmbătă la prînz plec la Parramatta, cu nişte prieteni, spuse Maggie, pentru ca Reeve nu cumva să creadă despre ea că este o persoană retrasă sau timidă.

Fata nu ştia dacă el se uita la faţa ei sau la buzele care sub privirea lui se umflaseră şi începuseră să tremure uşor.

– Hm! spuse el, căzînd parcă pe gînduri. Apoi, luîndu-şi seama, se întoarse şi arătă cu mîna spre stînga. Strada Victoria e încolo. A şasea stradă.

– Vă mulţumesc, spuse Maggie, simţindu-se puţin ameţită în momentul în care vraja pe care Reeve o aruncase parcă asupra ei se rupsese. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Plăcerea a fost de partea mea, spuse el zîmbind.

Ferindu-şi privirea, Maggie se întoarse şi o porni grăbită în direcţia pe care i-o arătase Reeve, bucuroasă că briza care sufla dinspre golful Rushcutter îi răcorea faţa înfierbîntată.

El ştia, ştia. Gîndul acela îngrozitor o obseda, o chinuia, o umilea. Reeve McKenna ştia ce dorinţă îi trezise lui Maggie.

Fata merse din ce în ce mai repede, urmărită de rîsul lui Reeve, pînă cînd, în sfîrşit, ajunse acasă la domnul Kirk, urcă repede în camera ei şi închise uşa, nevrînd altceva decît să fie singură.

Veni în sfîrşit şi ziua de sîmbătă. Cînd Tansy şi prietenii ei veniră să o ia, Maggie îi aştepta în poarta grădinii, cu geanta în mînă. În ultimele trei zile şi trei nopţi, nu se gîndise decît la Reeve McKenna şi la dorinţa sălbatică pe care i-o trezise acesta, aşa că aştepta cu nerăbdare să se distreze, să-l uite...

Tansy o prezentă repede tuturor prietenilor ei, dar Maggie uită pe loc numele acestora.

Luară tramvaiul şi merseră pînă la marginea oraşului, unde se urcară într-un autobuz tras de nu mai puţin de opt cai. Tansy îi îndemnă pe toţi pasagerii sub şaptezeci de ani să cînte împreună cu ea un cîntecel vesel, care le spori buna dispoziţie. De-abia cînd începu şi ea să cînte, Maggie putu să uite de Reeve McKenna.

Cînd ajunseră la Parramatta, era deja întuneric, iar Maggie, răguşită de atîta cîntat şi ameţită de hurducătura autobuzului pe drumul cu hîrtoape, se simţi mult mai bine cînd coborî pe pămînt.

Tansy „predă" rolul de conducătoare a grupului unei fete mai mari care mai fusese acolo şi altă dată.

– O luăm pe-aici, le spuse aceasta. N-avem de mers decît o milă.

Undeva mai departe se auzeau rîsete şi se vedeau torţe arzînd şi străpungînd întunericul, precum şi cîteva focuri uriaşe. O aromă îmbietoare venea dinspre tabără, purtată de vînt, înlocuind mirosul urît de balegă.

– Ăştia cred că face căpăţînă dă curcan.

Maggie se opri atît de brusc încît se ciocni de cineva care mergea în spatele ei.

– Ce Dumnezeu e aia căpăţînă de curcan? o întrebă ea nervoasă pe Tansy.

Aceasta rîse.

– E ca un fel de dovleac, doar că diferit, răspunse ea. Să umple cu carne proaspătă dă iepure şi cu ceapă şi să frige. Şi să mai face şi un fel dă turte. Dă fapt, le face băşimanii. Din făină şi apă, da' după ce le coace în spuză aşa cum ştie ei, e nemaipomenite, să ştii.

Lui Maggie începu să-i ghiorăie stomacul. Grupul ajunse curînd într-un loc unde se aflau sute de oameni, care mergeau în cerc, cu torţe aprinse în mîini şi cărora, în schimbul cîtorva bănuţi, li se dădeau farfurii şi tacîmuri.

Rămasă cîteva clipe singură, Maggie îşi umplu farfuria cu turte şi cu o porţie serioasă de carne de iepure cu ceapă şi se aşeză pe un buştean lung, aflat chiar în faţa unuia dintre focuri.

Pe oamenii din jurul ei nu păreau să-i impresioneze predicile ce se auzeau dintr-unul din cele cîteva corturi ridicate de jur împrejur, şi care îi ameninţau cu focurile iadului şi cu fumul de pucioasă; ei rîdeau şi povesteau întîmplări hazlii în timp ce mîncau.

La un moment dat, Maggie fu cît pe-aici să se înece de uimire, văzîndu-l pe Reeve McKenna aşezîndu-se pe buştean, chiar lîngă ea.

– Buna, Maggie, spuse el degajat.

– Ce cauţi aici? şuieră Maggie, vorbind în şoaptă, nici ea neştiind prea bine de ce.

– Nu pierd nici o serbare cîmpenească, spuse el ridicînd din umeri.

Maggie se uită la el. Naiba să-l ia pe individul ăsta. O făcea din nou să simtă acea dulce tulburare pe care nici un bărbat pînă atunci nu i-o mai provocase.

– De ce, domnule McKenna? Pentru predici? întrebă ea pe un ton uşor sarcastic.

– Nu, ceea ce îmi place într-adevăr sînt cursele de cai. Apoi, uitîndu-se la cerul senin, plin de stele, adăugă:

– Se pare că n-o să plouă.

Dat fiind că pe cer nu era nici un nor, observaţia lui i se păru lui Maggie direct prostească, dar îşi păstră părerea pentru ea şi nu spuse nimic.

Cînd se uită în ochii lui Reeve, îşi dădu seama că acesta rîdea.

– Nu crezi că s-ar putea să plouă, nu-i aşa? o întrebă el.

– Dar nu e nici un nor pe cer.

– Domnişoară Chamberlin, află că în Australia furtunile izbucnesc foarte adesea din senin, cînd nici nu te aştepţi. Iar cînd izbucnesc, sînt torenţiale.

Cuvintele acelea de rău augur, în loc să o sperie pe Maggie, reuşiră chiar să o bucure. În timp ce scînteile purpurii se înălţau spre cerul ca de catifea neagră, Maggie se întreba dacă noaptea aceea avea să fie la fel de grea ca şi cele trei dinaintea ei.

Capitolul 7

De îndată ce putu să o facă, Maggie se scuză faţă de Reeve McKenna şi începu să o caute pe Tansy. Dar fata nu era de găsit; dispăruse în umbrele dese din jur, acolo unde lumina flăcărilor nu putea pătrunde.

Maggie nu ştia ce să facă. După o clipă de ezitare, se strecură într-unul dintre corturi, unde pasaje întregi din Evanghelie erau rostite cu glas tunător. Predicatorul, un bărbat scund şi gras, se mişca nervos de colo-colo pe estrada de lemn, urmărit de privirile cîtorva duzini de oameni aşezaţi pe bănci lungi de lemn.

În clipa aceea, ca şi cum Dumnezeu ar fi vrut să o mustre pentru faptul că îl luase în derîdere, se auzi un tunet asurzitor care pur şi simplu despică cerul. Stelele dispărură ca prin farmec, locul lor fiind luat de nori urîţi, negri. Un fulger licări, auriu, după care începu să plouă, dar nu cu stropi sau în şiroaie, ci în cascade, şi cu un vuiet ciudat, aşa cum Maggie nu mai auzise niciodată.

Ploaia cădea în rafale pe acoperişurile de pînză ale corturilor şi ale căruţelor acoperite, transformînd uriaşele focuri în mormane de cărbuni ce sfîrîiau.

Oamenii alergau în toate direcţiile, rîzînd şi adăpostindu-se în şi sub căruţe şi în corturi.

Maggie îşi căuta cu disperare un adăpost – rochia şi părul îi erau de-acum ude leoarcă – dar nu îndoajuns de disperată încît să se întoarcă în cort şi să-l asculte pe predicator vorbind despre un Dumnezeu furios la culme. Blestemînd-o pe Tansy că o adusese la Parramatta, Maggie stătea nehotărîtă în ploaie, privind cînd în dreapta, cînd în stînga.

Deodată, o mînă puternică o prinse de cot, trăgînd-o prin ploaie. Perdeaua de apă pe de-o parte şi părul ei ud ce-i cădea pe faţă pe de altă parte o împiedicau pe Maggie să vadă cine o trăgea, cu toate că o bănuială tot avea. Şi nu era pe deplin convinsă că n-ar fi fost mai bine să stea afară în ploaie pînă cînd furtuna avea să înceteze.

După un drum care lui Maggie i se păru nesfîrşit, ajunseră lîngă o căruţă acoperită. Răpitorul ei se întoarse, o apucă de talie şi o ridică în aer. Fundul fetei ateriză cu zgomot pe marginea căruţei, iar fata se strecură înăuntru, pentru că din cauza apei care cădea peste ea nu mai putea respira.

Timp de un minut, stătu întinsă, gîfîind, pe podeaua de scînduri a căruţei, temîndu-se să ridice privirea. O pereche de cizme trecură pe lîngă faţa ei, după care o lampă cu petrol lumină interiorul căruţei.

– Ai face mai bine să-ţi scoţi hainele astea ude, altfel o să faci pneumonie, o avertiză, calmă, o voce masculină.

Maggie se ridică încet în capul oaselor şi îşi dădu părul ud din ochi. Reeve McKenna stătea pe marginea unui pat îngust, zîmbind.

Maggie continua să se uite la el, dar dinţii începură să-i clănţăne, iar corpul să-i tremure.

Reeve se ridică nepăsător şi luă geanta lui Maggie, pe care o aruncă la picioarele fetei.

– Ai lăsat asta lîngă foc.

Maggie se uită la geantă, în care se afla, printre altele, şi o cămaşă de noapte călduroasă. Ştia că trebuia să-i mulţumească domnului McKenna pentru faptul că avusese grijă de lucrurile ei, dar pur şi simplu nu putea rosti asemenea cuvinte politicoase.

În clipa aceea, îi trecu prin minte că se putea foarte bine ca şi cămaşa de noapte şi celelalte haine din geantă să fie la fel de ude ca şi rochia de pe ea. Cu degete tremurînde, ea deschise geanta şi vîrî o mînă înăuntru. Într-adevăr, rochia roz, rochia în carouri şi cămaşa de noapte erau toate ude leoarcă.

Cu un geamăt disperat – prezenţa lui Reeve McKenna ieşindu-i o clipă din minte – Maggie se ridică în genunchi şi scoase din geantă hainele ude.

– Bănuiesc că astea toate ţi le-a cumpărat Duncan.

Cu picioarele tremurînd, Maggie se ridică şi se uită la faţa lipsită de orice expresie a lui Reeve.

– Da, se auzi ea spunînd. Ştii, am să fiu şi guvernantă, şi... gazda casei. Aşa mi-a spus.

Reeve se ridică şi o privi pe Maggie în ochi. Luă din mîna ei cămaşa de noapte udă, păru să cîntărească ţesătura delicată şi spuse:

– În cămaşa asta o să-i întîmpini pe oaspeţii lui Duncan?

În ciuda ploii, Maggie îşi auzi inima bătînd cu putere. Se uită la Reeve cu toată demnitatea şi mîndria de care era în stare în momentul acela.

– Bineînţeles că nu! răspunse ea, luînd cămaşa din mîna lui.

Fără să o prevină, Reeve se întoarse, ridică sticla lămpii şi stinse flacăra. În căruţă se făcu întuneric beznă.

– Ce faci? întrebă Maggie, neştiind ce să creadă şi nevăzînd absolut nimic.

– Vrei să te vadă toată tabăra cînd te dezbraci? răspunse Reeve de undeva din întuneric.

– Dar n-am deloc de gînd să mă dezbrac!

– Ştii care-i necazul, fetiţo? răspunse Reeve fără să o ia în seamă. Că eşti udă pînă la piele şi rece ca gheaţa.

În clipa aceea, un veşmînt neidentificabil, dar uscat zbură prin întuneric, iar Maggie îl prinse. Flanel. Cald şi uscat.

Tremurînd, Maggie pipăi veşmîntul şi îşi dădu seama că era o cămaşă bărbătească.

– Eu plec, spuse ea, rămînînd însă pe loc. Singurul lucru mai periculos decît interiorul acelei căruţe acoperite era bineînţeles furtuna de afară.

– Scoate-ţi hainele astea ude, domnişoară Chamberlin, îi porunci Reeve plictisit. Nu mă obliga să ţi le scot eu.

Maggie nu avea nici cea mai mică îndoială că, dacă era cazul, Reeve McKenna avea să-şi ducă ameninţarea la bun sfîrşit. Fata începuse să tremure din toate mădularele, frigul pătrunzînd-o pînă în măduva oaselor.

– D-de unde ştiu eu că n-ai d-de g-gînd să aprinzi lampa aia s-sau să...

– Dacă aş aprinde lampa, te-ar vedea oricine e suficient de prost încît să stea afară pe o vreme ca asta, răspunse Reeve, iar dacă aş fi vrut să te seduc, n-aş fi dat cu piciorul ocaziei de a te ţine sub acoperişul meu, atunci cînd ţi-am dat înapoi documentele de emigrare, nu-i aşa?

În sinea ei, Maggie îi dădu dreptate; începu să-şi descheie nasturii rochiei, ceea ce îi era foarte greu, pentru că avea degetele amorţite de frig.

– Fir-ar să fie! pufni ea într-un tîrziu.

Reeve chicoti în întuneric, iar Maggie îl simţi mai curînd decît îl auzi apropiindu-se de ea. Reeve găsi nasturii şi începu să-i descheie cu mişcări sigure şi fără nici o greutate, cu toate că era la fel de ud şi de înfrigurat ca şi Maggie.

Fata îi simţi pe cămaşa udă degetele calde şi moi şi fu copleşită de emoţia pe care i-o provocau atingerile lui Reeve.

Mîinile lui îi coborîră pe talie, descheind şi ultimii dintre nasturii aceia afurisiţi. Apoi palmele lui îi urcară spre umeri şi îi scoaseră rochia. Maggie tremură din nou, de data aceasta însă nu de frig.

Continua să stea nemişcată, în timp ce Reeve îi dezlegă şireturile cămăşii şi i-o scoase.

Carnea fetei era rece la suprafaţă şi fierbinte pe dinăuntru. Reeve îi atinse uşor cu degetele sfîrcurile

întărite, ceea ce pe Maggie o făcu să scoată un geamăt involuntar de plăcere.

– Maggie, spuse el cu voce joasă şi răguşită, după care fata îi simţi pe faţă respiraţia fierbinte şi, instinctiv, îşi dădu capul pe spate, să-i întîmpine gura cu gura ei. Mîinile lui puternice şi în acelaşi timp atît de blînde se afundară în părul ei ud, iar Reeve o sărută.

Pe Maggie o uimi căldura buzelor lui ce se frecau uşor de ale ei, moi şi umede. Fata se înfioră în clipa în care vîrful limbii lui îi înconjură gura, cu o mişcare grăbită şi uşoară ca o pană, rugînd-o parcă să se deschidă pentru el. Maggie răspunse acelei blînde porunci depărtînd buzele şi apropiindu-se şi mai mult de Reeve. Sfîrcurile i se întăriră şi mai mult la atingerea cămăşii lui ude şi reci. Degetele lui Reeve îi mîngîiară spatele suplu, încălzind-o şi excitînd-o tot mai mult cu fiecare atingere, cu fiecare mişcare. Apoi, continuînd să o sărute, Reeve o prinse de fund şi o ridică pînă la nivelul lui, cu toată puterea dorinţei de a o avea. Chiar şi prin jupon şi prin chiloţi, Maggie îi simţea forţa încordată şi tremura de dorinţă, cu toate că în sinea ei se temea – de ce anume nu ştia nici ea prea bine.

La un moment dat, Reeve o apucă de bărbie, luptîndu-se parcă cu acel Reeve care nu se mai sătura să o sărute.

El gemu şi bolborosi ceva, după care făcu un pas înapoi. Curînd însă, se apropie din nou de ea şi îi cuprinse în palme sînii plini, apoi îi scoase juponul.

Maggie se simţea incapabilă să protesteze şi cu atît mai puţin să fugă, iar cînd se simţi culcată pe un

pat moale, acoperit cu pături de lînă, ea nu opuse nici o rezistenţă. Închise ochii şi îl simţi pe Reeve scoţîndu-i pantofii şi ciorapii, cu o încetineală voluptuoasă, care o făcu pe Maggie să se zvîrcolească, pradă unei dorinţe din ce în ce mai greu de stăpînit.

Vocea lui Reeve era groasă şi răguşită de dorinţe pe care Maggie nici nu începuse măcar să le înţeleagă.

– Eşti virgină, fetiţo, nu-i aşa?

Maggie nu putea vorbi; el însă nici nu avu nevoie de cuvinte pentru că ţinea o mînă pe obrazul lui Maggie şi simţi cînd aceasta dădu din cap în semn că da.

– Atunci n-o să te fac a mea în noaptea asta, promise el. Maggie nu putea spune dacă vîjîitul din urechile ei era zgomotul furtunii de afară sau bătăile propriei sale inimi.

Ştia că dezamăgirea ei avea să fie imensă, iar Reeve o chinuia şi mai mult, mîngîindu-i acum din nou sfîrcurile cu degetele.

Reeve rîse de ardoarea ei; cînd îşi veni în fire, Maggie îşi promise să-i ceară socoteală pentru asta.

– O să am grijă să-ţi placă, fetiţo, îi făgădui el, şi asta fără să-ţi pierzi fecioria.

Reeve îi cuprinse cu gura unul din sfîrcurile umflate şi supse, după care începu să tragă cu buzele. Maggie ţipă şi se agăţă de gîtul lui, apăsîndu-i faţa pe sînii ei.

El rîse, după care o mulţumi din nou, de data asta însă cu o lăcomie pătimaşă care o făcu pe Maggie să se zvîrcolească de plăcere, cu capul dat pe spate, cu gura întredeschisă şi gîfîind.

Reeve supse întîi la un sîn, după care se aplecă asupra celui de-al doilea, pe care îl supuse, tacticos, aceleiaşi dulci torturi. Pe Maggie o mistuia o dorinţă din ce în ce mai năvalnică Atunci cînd simţi degetele lui Reeve în locul acela pufos dintre coapse, Maggie gemu, în vreme ce şoldurile ei, împinse parcă de o forţă nevăzută, se ridicară ca răspuns la atingerea lui.

Ridicîndu-şi faţa dintre sînii ei, Reeve o sărută atît de uşor că Maggie se întrebă dacă nu cumva i se păruse şi îi spuse:

– Ploaia a stat. Dacă nu taci, fetiţo, toată lumea din tabără o să ştie ce fac eu aici...

În timpul acesta însă, degetele lui o torturară din nou, blînde şi sălbatice în acelaşi timp.

– O-o să t-tac... îţi promit... îţi promit!

Reeve chicoti. Buzele lui îi mîngîiară bărbia, piele mătăsoasă a gîtului, sînii şi pîntecele. Apoi, spre imensa ei surprindere, gura lui luă locul degetelor.

Şoldurile lui Maggie se ridicară şi mai mult, mînate de un instinct sălbatic, în timp ce el o mozolea, o gusta cu mişcări scurte şi pătimaşe ale limbii, după care o primi lacom în gura lui. Cu mîinile îi ţinea fundul ridicat, în vreme ce o devora, iar Maggie îşi duse mîinile la gură, într-un efort disperat de a înăbuşi strigătul de bun-venit care îi ţîşnea din fundul sufletului şi îi răsuna în gît.

Dîndu-şi seama ce făcea Reeve, Maggie crezuse că acela era apogeul plăcerii, împlinirea despre care tot auzise vorbindu-se. Dar se părea că nu era decît preludiul tumultului ce urma să vină.

Inima lui Maggie bătea cu putere, iar respiraţia ei nu era decît o gîfîială sacadată, în timp ce senzaţia

dintre coapse devenea insuportabil de plăcută. Dar cu toate că tînjea după acea satisfacţie misterioasă care îi copleşea trupul, Maggie se străduia din răsputeri să i se împotrivească. Dar Reeve o ţinea în braţe, îi ridica şoldurile, o lingea şi o sugea, aducînd-o astfel în pragul nebuniei; pînă şi propriile ei picioare o trădau, genunchii se depărtau de la sine, să-l primească, iar călcîiele se înfigeau în saltea cu mişcări frenetice.

Şi în sfîrşit se produse. Explozia aceea ce erupse chiar în miezul feminităţii ei, îi cuprinse şoldurile şi îi înfioră pieptul. De-abia reuşea să-şi înăbuşe strigătul prelung, de uşurare, ce-i însoţi eliberarea.

Reeve îi coborî încet şoldurile pe pat, iar Maggie rămase acolo, tremurînd, prea tulburată şi prea stînjenită pentru a deschide ochii.

– Oh, Doamne, gemu ea, ce-am făcut?

Îl simţi pe Reeve ridicîndu-se de pe pat, îi auzi rîsul puţin amar şi apoi răspunsul:

– Nimic care să-ţi facă şi cel mai mic rău. S-ar putea însă ca eu să nu mai fiu niciodată acelaşi.

– Acum... ai de gînd să mă laşi singură? şuieră ea.

– Dacă n-o fac, fetiţo, o să ne pară rău la amîndoi, răspunse Reeve, dîndu-se jos din căruţă.

Maggie stătea întinsă în pat, învelită pînă la gît cu pătura de lînă. Cel mai bun lucru ar fi fost să se dea jos din patul îngust, să se îmbrace – chiar şi cu hainele ude – şi să plece. Numai că nu o trăgea inima să facă nimic din toate astea. Hainele ude erau cu siguranţă reci, iar afară începuse din nou să plouă. Dacă ar părăsi acum sanctuarul acesta pe cît de cald pe atît de scandalos, unde ar putea să se ducă?

Să o găsească pe Tansy i-ar fi fost imposibil, pentru că erau o mie şi unul de locuri unde se putea ascunde diavoliţa aia de fată, iar să se ducă să-l asculte pe vreunul dintre predicatori era perspectiva cea mai neplăcută dintre toate. Mult mai neplăcută decît orice putea face Reeve dacă, pradă unei dorinţe mistuitoare, se întorcea în căruţă.

Ghemuindu-se sub pătură, Maggie zîmbi, închipuindu-şi-l pe Reeve pradă unei dorinţe mistuitoare. Perspectiva o încînta.

Rămase în pat, simţindu-şi trupul moale, fără vlagă şi parcă şi fără oase. Căscă de cîteva ori şi închise ochii. După cîteva clipe dormea, fără vise de nici un fel, nici măcar erotice.

Reeve ştia că erau şi alte locuri unde ar fi putut dormi, alte locuri unde şi-ar fi putut satisface dorinţa, dar în cele din urmă, după ce rătăci aproape o oră prin ploaie, se întoarse la căruţa lui şi se strecură înăuntru.

Maggie dormea – Reeve îşi dădea seama de asta după respiraţia regulată a fetei. Reeve zîmbi în sinea lui, în timp ce-şi scotea hainele ude, pe care le aruncă într-un colţ al căruţei. Nu avea decît un pat şi dacă dormea pe jos, avea să-i fie al naibii de frig. Aşa că se strecură în patul îngust şi se ghemui lîngă Maggie. Nu avea decît să se controleze. Asta era tot.

În clipa în care carnea lui rece se lipi de trupul ei, Maggie se mişcă, dar nu se trezi. Reeve o privi cu tandreţe – Maggie era extenuată – şi o cuprinse cu un braţ într-un gest posesiv, protector, impunîndu-şi să doarmă.

Dar în somn, fundul mic şi rotund al lui Maggie se atinse de el, iar Reeve îşi înfrînă un geamăt, simţind că se întăreşte din nou. Efectul plimbării prin ploaia rece trecuse.

La un moment dat, Reeve strănută, zgîlţîind tot patul. Maggie se trezi, iar el o simţi întorcîndu-se cu faţa spre el, atingîndu-i pieptul cu sfîrcurile sînilor, într-un cuvînt, înrăutăţind lucrurile.

– Ai răcit, îl certă ea încet, adormită, în timp ce cu o mînă îl mîngîia pe braţ, într-un efort de a-l încălzi.

Dar mîna aceea mică şi moale făcea mult mai mult decît să-l încălzească, însă Reeve nu vedea cum putea să se retragă fără a se da jos din pat, ceea ce, la drept vorbind, nu-i surîdea deloc. Cavalerismul îşi avea şi el limitele lui.

– Maggie, opreşte-te, o rugă el cu glas răguşit. Apoi, nemaiputîndu-se stăpîni, strănută din nou.

Maggie se lipi de el, încercînd să-i dea din căldura ei, iar Reeve fu atît de mişcat de gestul ei pe cît de afectuos, pe atît de nevinovat, încît i se puse un nod în gît şi nu mai putu scoate o vorbă.

Mîna ei îl mîngîie pe şold, apoi, după o oarecare ezitare, înaintă spre fesa stîngă. Reeve gemu, simţindu-şi bărbăţia încordată şi tare.

Mîna lui Maggie se reîntoarse pe şoldul lui, apoi îi masă uşor coapsa, apropiindu-se uneori periculos de mult de acea parte a lui care tînjea cel mai mult să fie atinsă. Reeve simţi că nu mai poate suporta şi o prinse pe Maggie de mînă, ca să pună capăt acelui dulce chin.

– Nu vrei să te ating? şopti ea, părînd surprinsă şi jignită în acelaşi timp.

– Ba da, Maggie, vreau, răspunse el.

– Atunci de ce m-ai prins de mînă?

Reeve oftă.

– N-o fac pentru mine, fetiţo, crede-mă. O fac numai şi numai pentru tine. Dacă o mai ţii tot aşa, n-o să mă mai pot abţine şi o să termin ceea ce am început mai devreme.

Maggie îl privi mirată.

– Vrei să spui că... mai e şi altceva? N-am... n-am făcut tot?

Reeve rămase o clipă mut de uimire, după care izbucni în rîs.

– Credeai că asta a fost tot? o întrebă el cu glas răguşit, în clipa în care putu să vorbească cît de cît coerent.

Apoi, dîndu-şi seama că ochii lui Maggie se umpluseră de lacrimi, o mîngîie încet pe obraz şi îi spuse:

– Da, tu chiar *credeai* că asta a fost tot, spuse el cu blîndeţe, răspunzîndu-şi singur la întrebare.

Apoi o luă pe Maggie în braţe, îi simţi fruntea pe pieptul lui, apoi o simţi dînd din cap în semn că da, credea că asta fusese tot; degetele lui se afundară în părul ei ud. Incapabil să-i mai reziste, Reeve îi ridică uşor capul şi o sărută.

Sărutul acela îl trăda, îi trăda dorinţa, o dorinţă pe care nu o mai simţise pentru nici o altă femeie. Nici măcar pentru Loretta. Dumnezeule, nici chiar săptămînile lungi, nesfîrşite, petrecute în singurătate, la bordul vreunei baleniere nu-l făcuseră să simtă o dorinţă ca aceea de acum.

Îi deschise gura cu limba, iar Maggie îl primi, deşi cu o oarecare timiditate feciorelnică. Geamătul lui răsună în gura ei, iar Reeve o culcă pe spate şi se aplecă deasupra ei, sprijinindu-se în coate.

Un instinct vechi de cînd lumea o făcu pe Maggie să desfacă picioarele pentru el, iar Reeve stătu acolo, între ele, cu bărbăţia tare şi umflată pe pîntecele ei.

Dumnezeule mare, o dorea cu patimă, dar nu trebuia să uite nici o clipă că era vorba de Maggie, nu de Loretta. Maggie era virgină şi dacă o pătrundea prea brusc şi cu prea multă putere, risca să-i facă rău.

– Maggie, şopti el răguşit, cu faţa îngropată în dulcea moliciune a gîtului ei. Maggie!

Fata îi mîngîia spatele musculos, alinîndu-i sufletul şi în acelaşi timp aprinzîndu-i carnea. Apoi, o mînă mică îi răcori fruntea şi îi mîngîie părul ud, pe care şi-l ştersese repede înainte de a se urca în pat.

Maggie îl săruta acum pe obraz, spre ureche. Dacă nu se oprea imediat, Reeve n-avea să se mai poată stăpîni să nu o facă a lui.

– Ce altceva mai e... de făcut, îl întrebă ea, mîngîindu-i gîtul cu buzele, în afară de ceea ce am făcut pînă acum?

Incapabil să scoată o vorbă, Reeve se aşeză în aşa fel încît bărbăţia lui să-i apese pîntecele moale.

– Vrei să pui asta în mine! spuse Maggie cu un fel de croncănit, cu tonul cuiva care tocmai a avut o revelaţie olimpiană.

Reeve îi acoperi gura cu buzele lui.

– Taci, şopti el, în vreme ce buzele lui îi căutară din nou sînii şi începură să-i sugă, ca să o pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

Capitolul 8

Pe undeva, Maggie ştia că era pe cale de a face cea mai mare greşeală din viaţa ei; dar cu toate acestea, nu făcea nimic ca să evite ireparabilul. Nu-l oprea pe Reeve să sugă la sînii ei sau să-i sărute miezul feminităţii.

La un moment dat, îi simţi bărbăţia tare bătînd la poarta feminităţii ei.

– Eşti sigură, Maggie? o întrebă el începînd să intre în ea. Maggie era sigură. Simţi că se umflă ca să-l primească şi, agăţîndu-se cu disperare de gîtul lui, dădu din cap în semn că da.

El intră în ea încet, puţin cîte puţin, fiecare mişcare a lui sporindu-i incredibil de mult plăcerea. Încercă să-şi ridice şoldurile, pentru ca el să o poată pătrunde cît mai repede, dar Reeve nu vroia deloc să se abată de la ritmul pe care şi-l impusese. În sfîrşit, dădu de o barieră pe care în clipa în care o trecu, Maggie simţi o durere scurtă, ca de fier înroşit. Fata gemu încet, iar Reeve lăsă să treacă cîteva clipe pînă să pătrundă mai adînc. El o apucă de fund şi o ridică încet; atunci Reeve fu în sfîrşit al

ei. Maggie tremura; îl cuprinse cu mîinile pe după gît, îl trase spre ea şi îl sărută.

În timp ce se sărutau, iar limbile li se căutau lacome una pe cealaltă, Reeve începu să se mişte într-un ritm al plăcerii, care făcu imediat ca din mintea lui Maggie să dispară orice urmă de gîndire raţională. Se retrăgea încet, apoi pătrundea adînc şi iar se retrăgea.

Era un ritm plăcut, sălbatic şi blînd în acelaşi timp. Maggie nu trebuia decît să se lase pradă acelor senzaţii minunate, pentru că Reeve îi ghida cu mîinile mişcările şoldurilor.

De fiecare dată cînd Reeve o pătrundea mai adînc, Maggie gemea. Pasiunea crescu pînă cînd o copleşi pe Maggie, mistuind-o, umflîndu-i sînii şi întărindu-le sfîrcurile. Ea se agăţă de gîtul lui Reeve, implorînd:

– Reeve... Reeve.

În cele din urmă, dezlănţuirea senzaţiilor ce-i mistuiau trupul culmină cu o izbucnire disperată de dorinţă şi de dragoste. În acelaşi timp, Maggie scoase un strigăt de plăcere, iar cerul îi răspunse cu o salvă asurzitoare de tunete.

Reeve se apropia şi el de clipa supremă a eliberării; gemu şi începu să se mişte din ce în ce mai repede prin tunelul catifelat, care îl mîngîia. Nici un tunet n-ar fi putut acoperi strigătul de extaz care îi arse gîtul.

Trupul lui, cald, greu şi asudat se prăbuşi tremurînd peste trupul lui Maggie. Aceasta îşi încolăci braţele în jurul spatelui lui, îl trase spre ea şi nu-i dădu drumul decît cînd Reeve se răsuci pe o parte, cu respiraţia încă aspră şi sacadată.

Cîteva clipe mai tîrziu, dormea, cuibărită la pieptul lui Reeve, fără să ştie că el a rămas treaz ore întregi, fixînd cu privirea pînza groasă, întunecată, ce îi apăra de ploaie.

Primul lucru de care Maggie fu conştientă a doua zi de dimineaţă fu o uşoară durere, mai curînd o usturime, în locul ei cel mai intim. Era încă în pat, sub pătură, bucurîndu-se de mîngîierile razelor trandafirii ale soarelui ce tocmai răsărise. La un moment dat, i se păru prea cald, aşa că se dezveli, lăsînd briza de dimineaţă să-i mîngîie pielea.

Şi atunci îşi aminti. Făcu ochii mari şi se ridică în capul oaselor în patul îngust. Reeve nu era acolo, iar hainele ei fuseseră puse cu grijă pe un cufăr, să se usuce.

Cu obrajii în flăcări, Maggie se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Tocmai îşi pusese rochia în carouri roz cu alb şi încerca să-şi încheie nasturii, cînd Reeve se urcă pe neaşteptate în căruţă. Maggie roşi şi îşi feri privirea, de teamă să nu-i vadă expresia batjocoritoare, sau dezgustată, sau încărcată de remuşcări. El se apropie de ea pe la spate şi, cu degete calde, îi încheie nasturii pe care ea nu-i nimerea. Apoi îi dădu la o parte părul încîlcit şi se aplecă să o sărute pe ceafă.

Maggie se încordă, împotrivindu-se dorinţei ce o împingea în braţele lui. Fără să se uite la Reeve, ea îşi luă peria din geantă şi încercă să-şi descurce părul îngrozitor de încîlcit.

Fără să scoată o vorbă, Reeve îi luă peria din mînă, se aşeză pe patul unde cu o noapte în urmă făcuseră atîtea lucruri ruşinoase şi o aşeză pe

Maggie pe genunchii lui, cu o mînă ţinînd-o strîns şi cu cealaltă periindu-i părul.

Maggie nu şi-ar fi închipuit niciodată că a sta pe genunchii unui bărbat şi a se lăsa pieptănată de către acesta ar putea fi un lucru senzual. Intimitatea era însă atît de plăcută şi de îmbietoare, că Maggie simţi că-şi pierde răsuflarea. Începu să tremure; coapsele lui tari ca granitul sub ale ei, mici şi moi, îi dădeau fiori de plăcere.

– Ţi-e frig? o întrebă Reeve.

– Da, minţi ea.

Reeve chicoti şi continuă să o pieptene.

– Părul tău are culoarea razelor de lună, spuse el după cîteva clipe de tăcere.

Apoi, după ce o pieptănă, puse peria pe pat şi, cu o blîndă îndrăzneală, îi luă sînii în mîini. Maggie se înfioră, pradă unor senzaţii mai mult decît plăcute, după care se ridică brusc de pe genunchii lui Reeve, ştiind unde puteau duce asemenea mîngîieri.

– Cum o să cobor acum din căruţă, fără ca toţi cei din jur să-şi dea seama că mi-am petrecut noaptea aici? întrebă ea îngrijorată.

Reeve rînji şi se ridică încet, bucurîndu-se parcă de stînjeneala ei.

– N-o să observe prea multă lume. Numai să-ţi strîngi părul şi să nu mai roşeşti.

Maggie înghiţi, după care începu să-şi caute acele de păr care erau împrăştiate de la un capăt la celălalt al patului lui Reeve.

– Nu roşesc deloc, spuse ea, aplecată deasupra patului.

Reeve întinse o mînă şi îi mîngîie cu nerusinare fundul rotund, făcînd-o să se înfioare. Maggie se rusină la gîndul că dacă bărbatul acela o săruta din nou sau dacă îi atingea sînii, ea cu siguranţă că avea să-l lase să o aibă din nou. Chiar acolo, la lumina zilei, pe patul acela îngust şi cu cearşaful mototolit.

Gîndul acesta o făcu pe Maggie să se întoarcă şi să-i dea o palmă peste faţă lui Reeve McKenna, după care, arborînd un aer cît mai firesc cu putinţă, îşi înşfăcă geanta şi coborî din căruţă.

Acum, după ploaie, cerul era de un albastru curat, iar soarele strălucea ca alama lustruită. Oamenii se învîrteau de colo-colo, vorbind, mîncînd şi mişcîndu-se destul de anevoie printre băltoacele cu apă murdară. Aproape imediat, Maggie o zări pe Tansy stînd lîngă unul dintre focuri şi încălzindu-şi mîinile.

Maggie se repezi la ea ca o furtună, furioasă la culme. Dacă Tansy n-ar fi dispărut cu o seară în urmă, Maggie n-ar fi ajuns în căruţa lui Reeve. Şi n-ar fi renunţat la cel mai preţios lucru pe care o femeie îl poate oferi unui bărbat.

– Tansy Quinn, o întrebă ea în şoaptă, unde ai fost?

Tansy se uită mai întîi la Maggie şi apoi la căruţa din care coborîse aceasta; iar ochii îi căpătară o strălucire obraznică: ştia.

– Am făcut acelaş' lucru pă care l-ai făcut şi tu... numa' că io în hambar, răspunse ea cu nerusinare.

Maggie îşi îndreptă spatele. Obrajii îi ardeau, dar, neştiind ce să răspundă, tăcu.

Tansy se apropie de ea, prinzînd-o de braţ şi trăgînd-o ceva mai departe de foc şi de oamenii care stăteau acolo, aşteptînd să li se dea micul dejun.

– Ieşti cea mai norocoasă dintre noi toate, Maggie Chamberlin, spuse ea în şoaptă. Să te culci cu un bărbat ca Reeve McKenna!

Maggie nu trebuia să recunoască nimic.

– Să ştii că nu s-a întîmplat nimic de felul ăsta azi-noapte. Absolut nimic. Domnul McKenna m-a lăsat pur şi simplu să dorm în căruţa dumnealui pentru că începuse să plouă, iar eu n-aveam unde să mă adăpostesc.

Tansy dădu din cap cu scepticism.

– Da, da... Poate că d'asta te-am auzit gemînd şi rostindu-i numele cînd am trecut pă lîngă căruţă azi-dimineaţă dăvreme, cînd te căutam. Se aplecă spre Maggie şi-i şopti:

– Ce Dumnezeu îţi făcea tipu' dă gemeai aşa?

Jignită la culme, Maggie îşi eliberă braţul şi, îndreptîndu-şi spatele, îi aruncă lui Tansy o căutătură cruntă.

– Tot ceea ce ai crezut că auzi trebuie să fi fost numai în imaginaţia ta neruşinată, o acuză ea, furioasă, pe prietena ei. Ori asta, ori poate că era vorba de o altă căruţă.

Tansy ridică mîinile într-un gest împăciuitor, dar ochii îi străluceau şi de-abia se stăpînea să nu rîdă.

– Bine, scumpo, dacă tu vrei să zici că nu s-a întîmplat nimic, treaba ta. Da' n-ar trebui să dai cu picioru' unei prietene ca mine, pentru că peste nouă luni sau cam aşa ceva, s-ar putea să ai nevoie dă ajutoru' meu.

Maggie se făcu albă ca varul. Se gîndise şi ea – şi nu o dată – că se putea ca deja să poarte în pîntece copilul lui Reeve McKenna; perspectiva era de-a dreptul înfiorătoare.

Tansy îi luă mîinile într-ale ei.

– Nu-ţi fă griji dă p'acum, scumpo. O să ştii asta cînd n-o să-ţi mai vină ciclu'.

Maggie simţi că i se moaie genunchii. Încercă să calculeze cînd trebuia să-i vină ciclul următor. Avea de aşteptat două săptămîni. Două săptămîni lungi, infernale, la capătul cărora avea să ştie sigur ce-i rezerva soarta.

– Mi-e rău, spuse ea.

Tansy o apucă din nou de braţ, de data asta însă ducînd-o lîngă unul dintre focuri.

– Prostii! Nu eşti decît speriată, asta-i tot, spuse ea. Şi ţi-o fi şi foame. Vino cu mine să mîncăm şi după aia ne ducem să vedem cursele de cai.

Maggie nu vroia să vadă cursele de cai; îşi aminti că Reeve îi spusese că venise la serbarea aceea cîmpenească numai pentru că-i plăceau cursele de cai, iar Maggie nu era pregătită să dea ochii cu el.

– Nu pot să mănînc.

Tansy n-o ascultă. O lăsă pe Maggie la coadă, să ia mîncarea iar ea se întoarse după cîteva minute cu două farfurii.

Apoi Maggie o urmă neputincioasă spre o pistă improvizată, tăiată chiar într-o porţiune de teren acoperită cu iarbă, şi se aşeză lîngă ea pe unul din buştenii lungi şi umezi pe care stăteau „spectatorii". În centrul pistei, se aflau cîţiva cai – dintre care unii de rasă, iar ceilalţi, îi explică Tansy, erau cai sălbatici australieni, capturaţi şi îmblînziţi.

Fără să-şi dea prea bine seama ce face, Maggie mîncă tot ce avea în farfurie, uitîndu-se în acelaşi timp şi la pregătirile ce se făceau pentru prima cursă.

Reeve era acolo, ţinînd de căpăstru un armăsar uriaş, negru ca tăciunele, în timp ce o siluetă zveltă se urcă în şa.

Tansy urmări privirea lui Maggie.

– Tipu' cu care m-am drăgostit aiz-noapte zice că Reeve McKenna ăsta al tău are o casă p'acilea.

Maggie se întoarse brusc cu faţa spre ea, gata-gata să răstoarne farfuria.

– O casă?

– Da, răspunse Tansy, ridicînd din umeri. Un om cu banii lui are probabil tot atîtea case cîte ace de păr ai tu în cap. Da' atunci mă-ntreb de ce domnu' McKenna s-a culcat cu tine într-o căruţă, cînd putea foarte bine să te ducă într-o casă frumoasă şi călduroasă.

Maggie se stăpîni cu greu să nu-i dea lui Tansy în cap cu farfuria pe care o ţinea în mînă. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că, în sinea ei, se întreba şi ea acelaşi lucru.

– Nu vrei să taci? şuieră ea, conştientă de faptul că unii dintre cei din jurul lor se uitau la ea cu o expresie amuzată, curioasă sau chiar dojenitoare.

Pe Maggie începuse să o doară capul.

– La ce oră pleacă autobuzul spre Sydney? întrebă ea nefericită.

– E unu' la două şi altu' la patru, răspunse Tansy distrată, atentă la caii şi la călăreţii care se pregăteau să se ia la întrecere.

Maggie se hotărî repede. Luînd farfuria lui Tansy şi punînd-o peste a ei, păşi cu stîngăcie peste buştean.

– Duc astea înapoi, spuse ea pe un ton voit neutru.

– Da' o să pierzi începutu' cursei, spuse Tansy, întorcîndu-se pentru o clipă cu faţa spre ea.

Maggie ridică din umeri, după care se depărtă. Avea să piardă mult mai mult decît începutul cursei.

După ce dădu înapoi farfuriile, se întoarse la căruţa lui Reeve McKenna, îşi apucă repede geanta şi îngrămădi în ea rochia pe care o purtase cu o zi în urmă, cămaşa de noapte şi peria. Cîteva minute mai tîrziu, Maggie o pornea pe drumul desfundat şi plin de noroi ce ducea spre Parramatta, lăsînd în urma ei şi tabăra şi tot ceea ce se întîmplase acolo cu o noapte în urmă.

Maggie mergea din ce în ce mai repede, vrînd parcă să uite totul şi neluînd în seamă băltoacele ce străluceau pe drum. Un pat îngust într-o căruţă acoperită, ăsta fusese locul pe care *el* îl alesese ca să o defloreze pe domnişoara Maggie Chamberlin; doar nu era să „deranjeze" un pat ca lumea pentru o „americancă" oarecare – şi naivă pe deasupra.

Maggie ajunse la hanul de ţară unde oprea autobuzul, plină de noroi şi nervoasă la culme. Cu toate că hangiul îi spusese de cîteva ori că „autobuzu'" nu venea decît după vreo două ore, Maggie insistă să-şi cumpere imediat bilet. Apoi se aşeză în holul confortabil al hanului, să aştepte sosirea autobuzului, continuînd să-şi reproşeze în sinea ei că fusese o proastă şi o stricată.

Murdar de noroi pînă la genunchi şi foarte bucuros că Samaritan reuşise să cîştige la curse,

Reeve se îndrepta cu paşi mari spre căruţa în care petrecuse cea mai plăcută noapte din viaţa lui, sigur că Maggie avea să fie acolo.

Dar nu era, după cum nu era nici geanta aceea veche pe care o tot căra după ea. Bucuria lui Reeve dispăru ca prin farmec.

– Domnule Reeve McKenna? auzi el afară o voce de femeie.

Reeve coborî din căruţă şi dădu cu ochii de tînăra pe care o văzuse la bordul *Victoriei*, tovarăşa de drum a lui Maggie. Nu-şi putea aminti numele ei – asta în cazul în care îl ştiuse vreodată.

– Da? întrebă el, îngrijorat şi supărat.

– Scuzaţi-mă, domnule, da' speram că aţi văzut-o pe Maggie... Maggie Chamberlin.

Reeve o privi dintr-o dată cu interes.

– Din păcate, nu. N-am văzut-o, răspunse el.

Fata bătu din picior, împroşcînd în jur numai stropi de apă murdară.

– S-o ia naiba de fată. Uneori stau şi mă-ntreb dă ce m-am împrietenit cu ea! Să ştiţi că s-a dus la hanu' din Parramatta... că vrea să prindă otobuzu' dă două. Şi io habar n-am unde e, dacă nu cumva a prins-o boşimanii... sau ştiu io...

Reeve îşi stăpîni un zîmbet şi se uită spre cer, încercînd ca, după poziţia soarelui, să-şi dea seama cît era ceasul. Era sigur că primul autobuz nu plecase încă la Sydney.

– Nu-ţi face griji, domnişoară. O să fac în aşa fel încît Maggie să ajungă acasă vie şi nevătămată, spuse el zîmbind.

*

Maggie îl zări pe călăreţ de departe. Ştia fireşte că era Reeve McKenna, călare pe acel splendid armăsar negru.

Ajungînd în faţa hanului, Reeve descălecă, priponi calul şi urcă în grabă cele cîteva trepte ale verandei.

Intră în holul hanului şi, dînd cu ochii de Maggie, îi aruncă o privire răutăcioasă.

– Te duci acasă, domnişoară Chamberlin? o întrebă el zîmbind. Aşa, fără să-ţi iei rămas-bun de la primul tău iubit?

Maggie simţi că-i ard obrajii. Hotărîtă să nu-l lase pe bărbatul acela să ghicească ce influenţă avea asupra ei, Maggie ridică din umeri şi se răsuci pe călcîie, îndreptîndu-se spre capătul cel mai îndepărtat al verandei.

Reeve o urmă, iar cînd ea încercă să scape, el o apucă de braţe şi o ţintui cu spatele de balustrada verandei, într-o poziţie de-a dreptul scandaloasă.

– Dă-mi biletul pe care l-ai cumpărat, Maggie, spuse el cu o voce mîngîietoare, iar eu o să-ţi dau banii pe el.

Maggie încercă să se strecoare pe lîngă el, dar nu reuşi, prinsă fiind ca într-o menghină între trupul lui Reeve McKenna şi zidul verandei. Întreaga situaţie era cît se poate de stînjenitoare.

– Am nevoie de bilet, spuse ea aproape în şoaptă. Trebuie să mă întorc la Sydney cu autobuzul.

– O să te întorci la Sydney cu mine, spuse Reeve calm.

– Ai uitat că mi-ai dat înapoi actele? întrebă ea după cîteva clipe de tăcere. Sînt o femeie liberă şi

dacă o să vreau să mă întorc singură la Sydney, să ştii că aşa am să fac.

– Acte? repetă Reeve, după care, băgînd mîna în buzunarul de la cămaşă, scoase de acolo un teanc de hîrtii – pe care le luase din geanta lui Maggie, în timp ce aceasta dormea. Astea?

– Să te ia naiba! pufni Maggie, împingîndu-l pe Reeve cu pumnii. După ce că eşti un seducător, mai eşti şi hoţ pe deasupra.

Reeve îşi dădu capul pe spate şi rîse.

– Seducător? Eu? Maggie, Maggie, ce cuvinte ciudate foloseşti. Ridică o sprînceană, după care continuă: dă-mi voie să-ţi reamintesc că după ce m-am urcat în pat lîngă tine, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să păstrez între noi distanţa ce se cuvenea. Tu ai fost cea care ai început – şi ai insistat – să mă atingi.

Maggie nu ştia ce să spună; mai mult decît atît, îi era teamă să nu fie văzută în poziţia aceea atît de compromiţătoare. Încercă să privească peste umărul lui Reeve, să vadă dacă nu cumva era cineva prin preajmă, care să le fi surprins conversaţia.

Pe neaşteptate, Reeve se îndupleca şi făcu un pas înapoi, permiţîndu-i astfel lui Maggie să respire ceva mai în voie.

– Vino acasă la mine, Maggie, spuse el cu o voce răguşită şi totuşi ciudat de convingătoare. Putem să plecăm mîine la Sydney.

– Asta, şuieră Maggie, tremurînd din cap pînă-n picioare pentru că era supărată şi pentru că o parte din fiinţa ei vroia să se ducă acasă la Reeve şi să-l lase să-i facă ce vroia, este o propunere indecentă.

– Azi-noapte nu-ţi mai păsa de nici o propunere indecentă.

Amintirea comportării lor ruşinoase din căruţă o făcu pe Maggie să se cutremure. Îşi trase înapoi mîna cu care ţinea geanta şi vru să-l lovească, dar Reeve luă încet geanta şi o puse pe podeaua de scînduri a verandei.

Maggie se uita ţintă la buzunarul cămăşii lui Reeve, acolo unde acesta pusese preţioasele documente, care însemnau uriaşa deosebire dintre libertate şi sclavie.

– Te rog să-mi dai înapoi documentele, spuse ea pe un ton voit calm.

– Bineînţeles, răspunse Reeve, înclinînd uşor din cap, dar nu făcu nici o mişcare să i le dea.

Maggie îşi luă inima-n dinţi şi întinse mîna să le ia. Dar Reeve o prinse de încheietură, se aplecă şi cu cealaltă mînă apucă geanta, după care o trase pe Maggie după el, spre armăsarul pironit la picioarele verandei şi pe care îl dezlegă în grabă, trăgînd de căpăstru.

– Ce vrei să faci? bombăni Maggie cînd văzu că Reeve o ia în braţe şi o aruncă într-un mod destul de neceremonios pe spinarea animalului, după care se urcă şi el în şa, în spatele ei.

– Domnişoară Chamberlin, spuse el foarte aproape de urechea ei, află că am să fac ceea ce trebuie să fac – şi asta cu sau fără acordul dumitale.

Armăsarul îşi scuturâ capul mare şi coama mătăsoasă, iar Reeve îl mînă în direcţia drumului, în vreme ce Maggie, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de grumazul calului, se bucură în sinea ei, simţind braţul puternic ce-i înconjurase mijlocul şi îi ţinea geanta.

– N-nu e c-corect să mă iei aşa c-cu tine... împotriva voinţei mele, protestă ea fără convingere.

Dar Reeve se prefăcu a nu o auzi.

Casa lui Reeve era o clădire mare, din cărămidă roşie, cu o verandă închisă cu geamuri la unul din capete şi cu o fereastră în evantai deasupra uşii. Curtea era plină de flori şi de arbuşti bine îngrijiţi; dacă împrejurările ar fi fost altele, pe Maggie ar fi fermecat-o cu siguranţă vederea acelei minuni multicolore.

Reeve descălecă şi o dădu şi pe Maggie jos de pe cal. În clipa în care ea îşi scutură fustele într-un efort disperat de a-şi redobîndi cît de cît demnitatea, în faţa ei şi a lui Reeve apărură două fetiţe adorabile, cu pielea neagră, care se uitară la Reeve şi îi zîmbiră, dezvelindu-şi dinţii albi.

– Bunătate şi Milă, îi şopti Reeve lui Maggie.

– Cine? întrebă aceasta.

Reeve nu găsi de cuviinţă să repete numele acelea ciudate ale copilelor.

– Părinţii lor au fost impresionaţi de învăţăturile unor misionari englezi, continuă el. De fiecare dată cînd vin eu la Parramatta, nu mai ştiu ce să-mi facă, să mă simt cît mai bine. Mă urmăresc peste tot ca două umbre. Unde mă duc eu, vin şi ele.

Maggie, care adora copiii, rămăsese cu ochii la cele două păpuşele ciocolatii.

Reeve o luă de braţ şi o conduse spre scările ce duceau la uşa de la intrare. El privi înapoi şi văzu că micuţele lui admiratoare alergau să-l ajungă din urmă. Oftă şi deschise uşa.

– După cum văd eu, spuse el, Bunătatea şi Mila or să mă urmărească toată viaţa.

Capitolul 9

De-abia deschise Reeve uşa de la intrare, că altă fetiţă – aceeaşi pe care Maggie o văzuse la Sydney jucîndu-se pe pajiştea din faţa casei lui Reeve – se aruncă pur şi simplu în braţele acestuia, ţipînd veselă:

– Tati!

Afecţiunea dintre cei doi era evidentă. Reeve o luă pe copilă în braţe, apoi, întorcîndu-se, i se adresă lui Maggie:

– Maggie, aceasta este Elisabeth.

Maggie îi întinse mîna. Elisabeth însă se uită doar la ea, fără să-şi ia mîinile din jurul gîtului lui Reeve. Dacă din partea unui adult aceasta ar fi fost o dovadă de proastă creştere, din partea unui copil gestul cu pricina nu însemna acelaşi lucru.

– Bună, Elisabeth, spuse Maggie politicoasă, zîmbindu-i sincer copilei.

– Nu vorbeşte prea mult, spuse Reeve în momentul în care intrară într-un salon imens, iar tăcerea devenise apăsătoare pentru amîndoi. El o dădu jos din braţe pe Elisabeth, care ieşi în fugă din

cameră. Singurul cuvînt pe care îl spune cu o oarecare regularitate este „tati".

– Dar... trebuie să aibă patru ani, cel puţin...

Reeve o invită pe Maggie să ia loc, iar aceasta se aşează pe un scaun şi începu să privească în jur, admirînd căminul masiv, din piatră şi eleganţa mobilierului.

Reeve dispăru cîteva clipe, după care se întoarse urmat de o femeie de culoare, cu o tavă în braţe.

Femeia puse tava pe o masă de lîngă scaunul lui Maggie, după care ieşi din cameră fără să scoată o vorbă şi fără să se uite nici la Reeve, nici la musafira lui.

– Mama Bunătăţii şi a Milei, nu-i aşa? se interesă Maggie doar ca să facă conversaţie şi întrebîndu-se cum trebuie să se poarte cineva într-o situaţie atît de puţin ortodoxă ca aceea.

Reeve zîmbi.

– Cred că le este un fel de rudă, cu toate că nu e mama lor. Băştinaşii au propriile lor relaţii de rudenie, diferite de ale noastre.

Maggie făcu ochii mari.

– Băştinaşii? Dar eu credeam că băştinaşii sînt sălbatici, că rătăcesc mult mai departe de-aici, prin regiunile slab populate...

– Da, mulţi dintre ei aşa fac, spuse Reeve. Sînt un popor nomad, care obişnuieşte să lase totul baltă şi să plece, dacă aşa îi porunceşte spiritul.

Maggie vru să spună ceva, dar uitîndu-se la ceasul de pe poliţa căminului, văzu că era aproape ora două.

– Am pierdut autobuzul, murmură ea necăjită.

– O să fii înapoi la Sydney înaintea lui Duncan, aşa că n-are rost să-ţi faci griji, o asigură Reeve.

– Nu-ţi place de domnul Kirk, nu-i aşa? vru Maggie să ştie.

Trăsăturile lui Reeve se încordară, iar muşchii maxilarelor îi tresăriră într-o mişcare involuntară.

– Puţin spus nu-mi place, răspunse el. O fi Duncan fermecător şi manierat, dar nu e tocmai o companie potrivită pentru o tînără.

Lui Maggie i se puse un nod în gît, iar mîinile începură să-i tremure, clătinînd farfurioara şi ceaşca de ceai pe care le ţinea în poală. Ridicînd ochii, îi aruncă lui Reeve o privire furioasă, conştientă de tot ceea ce pierduse din cauza lui.

– Dar tu eşti? i-o reteză ea.

Reeve McKenna oftă.

– Îmi pare rău, Maggie... îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat.

Pe Maggie o deranjă puţin faptul că Reeve regreta ceea ce se întîmplase, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi arătat-o.

– Probabil că de-asta m-ai şi luat pe sus de la han şi m-ai adus aici, spuse ea dispreţuitoare.

Reeve ridică amîndouă sprîncenele.

– Crezi că vreau să... te seduc din nou?

Maggie se făcu roşie ca focul şi puse ceaşca şi farfurioara pe măsuţă, ca să nu le răstoarne.

– Ce altceva aş putea crede? şuieră ea.

Reeve se aşează comod pe scaun şi se uită lung la Maggie, după care spuse:

– N-ai dreptate, îmi pare într-adevăr rău pentru tot ce s-a întîmplat şi te-am adus aici numai ca să-ţi arăt că alături de mine eşti în siguranţă.

– În siguranţă? izbucni Maggie. Cum poţi să spui aşa ceva după... după noaptea trecută?

Reeve oftă din nou.

– Mi-am pierdut capul... te doream al naibii de mult, dar nici tu n-ai prea încercat să mă descurajezi.

– De ce mi-ai furat hîrtiile? schimbă ea vorba.

Spre surprinderea ei, Reeve se ridică de pe scaun şi îi luă mîinile într-ale lui.

– M-am gîndit că Duncan ar putea să le găsească şi să le folosească într-un mod pe care nu vreau nici măcar să-l pomenesc. Dar asta nu înseamnă că nu eşti liberă... să ştii că n-o să am nici un fel de pretenţii de la tine.

Maggie nici nu putea şi nici vroia să-şi elibereze mîinile dintr-ale lui.

– Dar nici n-ai de gînd să mi le dai înapoi, nu-i aşa?

Reeve clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar să ştii că la mine sînt mai în siguranţă. Dacă Duncan ar pune mîna pe ele...

– Domnul Kirk, începu Maggie pe un ton tăios, s-a purtat cu mine ca un adevărat gentleman. Ceea ce nu pot spune şi despre dumneata, domnule McKenna.

Reeve chicoti, dar privirea lui era cît se poate de serioasă.

– Sînt şi lucruri mai rele decît să nu te porţi ca un adevărat gentleman.

Maggie reuşi în sfîrşit să-şi elibereze mîinile dintr-ale lui.

– Lady Cosgrove nu m-ar fi trimis la domnul Kirk dacă ar fi bănuit măcar că există vreun pericol.

– Lady Cosgrove nu-l cunoaşte pe Duncan aşa cum îl cunosc eu.

Maggie şi-o aminti pe frumoasa amantă a lui Reeve, apoi tot ceea ce se petrecuse între ei cu o noapte în urmă.

– Nu văd cum ar putea fi el mai desfrînat decît tine, spuse ea cu asprime în glas. Are o amantă şi pe lîngă asta mai seduce şi alte femei?

Reeve se crispă şi se ridică atît de brusc de pe scaun că Maggie se sperie. Dar el făcu doar cîţiva paşi, după care se opri şi, stînd cu spatele la ea şi cu faţa la cămin, spuse aproape în şoaptă:

– Loretta nu mai este amanta mea. În clipa în care mi-am dat seama cît de mult te doream, i-am cerut să plece din casa mea.

Maggie încerca să-şi închipuie ce trebuie să fi simţit Loretta, care, după ce trăise de bărbatul acesta superb atîtea clipe de intimitate, se trezise aşa, dintr-o dată, izgonită din viaţa lui, în momentul în care el îşi găsise pe altcineva cu care să se distreze. Dacă îi ceda lui Reeve McKenna şi sentimentelor pe care i le trezea acesta, avea să se găsească şi ea într-o bună zi în situaţia Lorettei, ceea ce efectiv o înspăimînta.

– Eu n-am de gînd să fiu curtezana dumitale, domnule McKenna, aşa că mi se pare că te-ai cam grăbit.

El se întoarse spre ea şi o privi cu un amestec de seriozitate şi de batjocură.

– Nu numai eu m-am grăbit, domnişoară Chamberlin. *Dumneata* mi-ai dat mie azi-noapte ceva ce n-o să-i mai poţi da şi bărbatului cu care o să te măriţi.

Cu toate că vorbele nu fuseseră rostite cu mînie sau cu dispreţ, ele o răniră pe Maggie pentru că erau adevărate. Probabil că n-o să se mai poată mărita niciodată cu un bărbat cumsecade. Se strădui să nu plîngă, nevrînd să-i arate lui Reeve şi mai multă slăbiciune decît îi arătase pînă atunci.

Reeve se apropie de scaunul ei şi o întrebă cu blîndeţe:

– Maggie, te-ai gîndit că se poate să rămîi însărcinată?

Maggie ridică ochii spre el şi, fără să scoată o vorbă, încuviinţă.

– Dacă o să descoperi că eşti gravidă, te rog să vii imediat la mine.

– D-de ce? îngăimă Maggie. Se afla la mii de mile de casă, era săracă şi, mai ales, avea în faţa ei o perspectivă de-a dreptul înspăimîntătoare.

Reeve îi luă din nou mîinile într-ale lui.

– Pentru că o să mă însor cu tine, americanco, spuse el calm de parcă s-ar fi aşteptat ca Maggie să ştie că un bărbat bogat şi puternic aşa ca el era interesat să ia de nevastă o servitoare.

– Nu se poate să vorbeşti serios.

– Ba da, vorbesc foarte serios. Nimic pe lumea asta n-ar putea fi mai important pentru mine decît un copil al meu, spuse el cu o undă de tristeţe în glas.

– Dar o ai pe Elisabeth.

– O iubesc pe Elisabeth, răspunse el încet, dar ea nu este fiica mea, ci nepoata mea.

Maggie înghiţi.

– Dar îţi spune tati.

– Asta numai pentru că nu şi-l aminteşte pe fratele meu.

Reeve rămase cu privirea pierdută, căutînd parcă în trecut amintirea lui Jamie.

– Povesteşte-mi despre fratele tău, spuse Maggie.

– Jamie şi cu mine am fost despărţiţi cu mulţi ani în urmă, cînd am plecat din Dublin cu intenţia de a veni aici, în Australia. De atunci îl tot caut. Reeve se aşeză din nou pe scaun, cu un oftat chinuit. Am angajat detectivi, m-am dus peste tot pe unde mi-am închipuit eu că-l pot găsi...

– Dar nu l-ai găsit, termină Maggie fraza în locul lui.

Reeve clătină din cap. Îşi întoarse privirile de la ea, vădit emoţionat.

– Elisabeth este fata lui? stărui Maggie.

Reeve încuviinţă.

– Detectivii au găsit-o la Brisbane, într-un orfelinat. Oamenii de acolo mi-au spus că deşi mama lui Elisabeth nu fusese măritată cu Jamie, ea lăsase acolo nişte hîrtii, acte din care reieşea că el era tatăl copilei.

Maggie nu avea nici o îndoială asupra faptului că Elisabeth era o McKenna; ochii ei albaştri ca marea o dovedeau cu prisosinţă.

– De ce a părăsit-o femeia aceea pe Elisabeth?

– Era bolnavă, răspunse Reeve cu gîndul în altă parte. Călugăriţele de la orfelinat mi-au spus că a murit la scurt timp după ce a lăsat-o pe Elisabeth în grija lor.

– Elisabeth nu-şi aminteşte nimic?

Reeve se uită la Maggie ca la o nebună, dar ea ştia că ceea ce îl supăra era faptul că nu reuşea să-şi găsească fratele şi nu ceva ce făcuse sau spusese ea.

– Pe atunci, Elisabeth avea doi ani, iar dacă îşi aminteşte ceva, nu poate sau nu vrea să vorbească despre asta.

Maggie nu-l întrebă dacă fetiţa fusese văzută de vreun doctor; ştia că un om atît de serios ca Reeve nu ar fi neglijat pentru nimic în lume un consult medical. Poate că a fost un traumatism sau...

Reeve încuviinţă.

– Dar ce? întrebă el răguşit. Ce anume ar putea răpi voinţa unui copil de a vorbi? Şi unde era Jamie cînd s-au întîmplat toate astea?

Maggie îşi plecă privirea, nevrînd nici măcar să sugereze ceva ce era limpede ca lumina zilei: moartea şi nu altceva sau altcineva îl despărţise pe Jamie McKenna de fata lui şi de femeia care o născuse.

– Nu e mort, spuse Reeve încet, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. Dacă ar fi, aş şti-o!

Maggie rămase tăcută. Spera ca Reeve să aibă dreptate şi că undeva, într-un fel, Jamie McKenna să fie teafăr, aşteptînd să fie găsit.

– Ţi-e foame?

Întrebarea, pe cît de bruscă pe atît de nepotrivită, o făcu pe Maggie să tresară: numai la asta nu se aştepta, ca Reeve s-o întrebe dacă îi era foame.

– Da, puţin, răspunse ea sinceră.

Şi, lucru ciudat, în clipa aceea, uşa se deschise şi negresa, mai mult ca sigur menajera lui Reeve, intră din nou în cameră. Reeve îi ceru să aducă fructe şi pîine. Femeia ieşi, întorcîndu-se după cîteva minute cu ceea ce i se poruncise.

Maggie mîncă în linişte, întrebîndu-se cum avea să se întoarcă la Sydney înainte ca Reeve să o poată compromite din nou; cînd termină de mîncat,

el o apucă de mînă şi o trase după el afară. Ocoliră casa şi ajunseră în grădina din spate, unde, spre încîntarea lui Maggie, stătea un cangur enorm.

– Ea este Mathilda, spuse Reeve, făcînd, chipurile, prezentările. Mathilda se uită cu interes la Maggie. Aceasta nu-şi putu stăpîni o uşoară tresărire.

– E... domesticită?

Reeve încuviinţă, iar Maggie se apropie de creatura fascinantă din faţa ei şi întinse mîna s-o atingă. Blana Mathildei nu era moale, ci aspră; Maggie încercă să vadă dacă Mathilda avea sau nu pui în marsupiu, dar nu reuşi.

Brusc, plictisită de americancă, Mathilda se întoarse şi plecă sărind, mişcîndu-se cu o viteză care pe Maggie o lăsă cu gura căscată.

– Elisabeth iubeşte foarte mult animalele, spuse Reeve, luînd mîna lui Maggie într-a lui, într-un mod ce păru absolut firesc. Are cîţiva canguri wallaby pe care-i ţine lîngă şopron.Nu vrei să-i vezi...

– Ba da, răspunse Maggie bucuroasă, iar Reeve o conduse în spatele şopronului, unde, într-un ţarc, ţopăiau cîţiva canguri mici, de culoare maro-roşcat.

În clipa aceea, în spatele lor se auziră nişte chicoteli vesele. Se întoarseră şi dădură cu ochii de Bunătate şi de Milă.

Reeve dădu drumul mîinii lui Maggie, mîrîi la fetiţe şi se năpusti în glumă asupra lor. Copilele rîseră în hohote şi o luară la fugă.

Maggie se întrebă dacă nu cumva Elisabeth vorbea totuşi cu cele două fetiţe, atunci cînd în preajma lor nu se afla nici un adult care să le audă.

Întrucît începuse să se întunece şi să bată vîntul, Reeve şi Maggie intrară în casă, de data asta pe uşa din spate.

Bucătăria, încăpătoare şi foarte curată, era goală. Maggie nu protestă atunci cînd Reeve o conduse în sus pe scări, fără nici o explicaţie şi, spre ruşinea ei, fu chiar dezamăgită în momentul în care el se opri în faţa unei uşi de la etajul al doilea şi o sfătui pe Maggie să se odihnească, pentru că, nu-i aşa, noaptea trecută nu dormise aproape deloc.

Maggie era într-adevăr obosită şi, căscînd, deschise uşa şi intră în cameră. Încăperea, fără a fi foarte mare, era plăcută, îmbietoare şi aerisită, cu o cuvertură din petice colorate pe patul din alamă lustruită, un balansoar şi, culmea, un mic raft plin de cărţi.

Maggie luă o carte şi, după ce îşi scoase pantofii murdari de noroi, se întinse în pat. Adormi înainte de a fi terminat de citit prima pagină a cărţii.

Reeve străbătea salonul cu paşi mari, încercînd să se împotrivească dorinţei obsedante de a simţi carnea lui Maggie tremurînd lîngă a lui. În viaţa lui nu-l obsedase o femeie aşa cum o făcea puştoaica asta obraznică şi cu ochi cenuşii, iar sentimentul, oricît de ispititor ar fi fost, nu-i făcea nici o plăcere.

Kala, servitoarea, intră încet în cameră şi se aşeză pe vine în faţa căminului, să facă focul. Afară, vîntul sufla în rafale, iar stropii mari de ploaie băteau cu putere în ferestre. În momentul în care focul începu să trosnească vesel în vatră, Kala ieşi din nou din cameră.

Pentru Reeve, femeia aceea era un adevărat mister: fără vîrstă, de parcă ar fi existat încă din

vremea Visului, adică dinaintea începutului istoriei scrise, cum spunea legenda băştinaşilor. Kala putea să aibă douăzeci sau o sută douăzeci de ani.

O bătaie insistentă în uşă îl trezi pe Reeve din gîndurile lui. Fără s-o mai aştepte pe Kala să vină de la bucătărie, acesta se duse în vestibul şi deschise el însuşi uşa.

Puţine lucruri l-ar fi putut surprinde mai mult pe Reeve decît acela de a da cu ochii de Loretta stînd în pragul uşii, udă pînă la piele. Reeve văzu o căruţă, închiriată probabil la han, care tocmai se îndepărta.

– N-ai de gînd să mă pofteşti înăunthu? întrebă Loretta, cu un zîmbet care contrastă izbitor cu hainele şi părul ei ud şi cu pana pleoştită atîrnînd într-o parte a pălăriei cîndva elegante.

Reeve nu avu încotro şi făcu un pas înapoi, ca s-o lase să intre.

– Ce cauţi aici? o întrebă el, în vreme ce Loretta porni drept spre cămin.

Femeia îşi scutură fustele, după care îi zîmbi peste umăr lui Reeve, răspunzînd la întrebarea acestuia tot cu o întrebare:

– Hainele mele mai sînt sus, în camera noasthă, sau le-ai ahuncat?

Reeve se încruntă, dorindu-şi să aibă puterea de a o arunca pe Loretta, cu hainele ei nenorocite cu tot, afară, în ploaie.

– Nu prea vin pe-aici, Loretta, spuse el calm. Aşa că hainele tale sînt acolo unde le-ai lăsat.

Loretta îşi scutură din nou fustele, făcînd pe podea mici băltoace de apă de ploaie.

– Foahte bine, oftă ea încet, după care, aruncîndu-şi capul pe spate, strigă:

– Kala!

Reeve tresări, dar nu apucă să protesteze împotriva impertinenţei Lorettei; Kala intră în salon, tăcută ca de obicei, cu o expresie întrebătoare.

– Să-mi phegăteşti o baie fiehbinte, îi poruncl Loretta cu aroganţă. Şi să-mi duci în baie şi un pahah cu vin de Xehes. După aceea să te duci să-mi phegăteşti... stai să vedem... hochia albasthă. Cea cu pene la gît.

– Loretta, începu Reeve pe un ton ameninţător, în timp ce Kala alerga să dea drumul la apă.

Loretta se întoarse şi îi spuse îmbufnată:

– Oh, Heeve, doah n-o să-mi hefuzi confohtul casei tale pe o noapte ohibilă ca asta! Şi nici n-am unde în altă pahte să mă duc.

– Ba ai. La han. După ce te schimbi, o să te duc eu acolo.

Din ochii Lorettei ţîşniră fulgere de mînie.

– Înseamnă că e adevăhat. Ai adus-o pe puştoaica aia aici.

Reţeaua de informatori ai Lorettei, care îl uluise întotdeauna pe Reeve, funcţionase şi de data aceasta fără cusur.

– Doar n-ai făcut tot drumul ăsta numai ca să vezi dacă Maggie este sau nu aici.

– Nu, bineînţeles că nu. Ştiam că ai venit aici ca să pahticipi la cuhse şi am vhut să... să vohbesc cu tine.

Reeve stătea la o oarecare distanţă de Loretta, cu braţele încrucişate la piept.

– Nu pot accepta că s-a tehminat, spuse ea. Cîndva m-ai iubit şi o să te fac să mă iubeşti din nou.

– Nu te-am iubit niciodată şi nici tu nu m-ai iubit pe mine, Loretta, spuse Reeve. Ne-am înţeles încă de la început asupra acestui lucru, nu-i aşa?

Ochii Lorettei se umplură de lacrimi teatrale.

– Dah sentimentele mele s-au schimbat.

– Ceea ce s-a schimbat cu adevărat este situaţia pe care ai avut-o pînă acum şi pe care n-o s-o mai ai. Sau poate că suma pe care am dispus să o primeşti lună de lună ţi se pare insuficientă...

– Eşti o bestie, murmură Loretta nefericită. Cum poţi să spui aşa ceva după tot ceea ce am hephezentat eu penthu tine?

Reeve oftă.

– Fă-ţi baia, Loretta, spuse el exasperat. Bea-ţi paharul cu vin şi după aceea pregăteşte-te de drum. Te duc la han, pentru că n-o să-ţi petreci noaptea în casa asta.

Pe obrazul Lorettei străluci o lacrimă... sau o picătură de ploaie. Oricum ar fi fost, ea se răsuci pe călcîie şi, profund jignită, se duse să se tolănească în cada de marmură a lui Reeve.

Rămas singur, acesta nutrea speranţa ca Loretta să fie deja plecată cînd Maggie avea să se trezească din somn, fiind însă aproape convins că asta nu se va întîmpla.

Pe Maggie o trezi o voce de femeie care cînta. Vocea era plină şi amplă, aparţinînd mai mult ca sigur unei profesioniste. Maggie ştia că era vocea Lorettei Craig.

I se puse un nod în gît. Ridică repede cuvertura cu care se acoperise, se aşeză pe marginea patului şi se încălţă. După aceea îşi perie părul, se ridică în picioare şi ieşi. Pe coridor, cîntecul se auzea mai

tare, iar Maggie reuşi să înţeleagă cuvintele. Era vorba despre o pasăre ce trăia într-o colivie aurită.

Îndreptîndu-şi umerii şi ridicînd bărbia, Maggie începu să coboare scările. *Te rog, Doamne*, se ruga ea în tăcere, *fă să nu plîng în faţa lui Reeve sau a acelei femei. Îţi promit că o să fiu virtuoasă pînă la sfîrşitul zilelor mele, numai fă să nu plîng.*

Cînd Maggie ajunse la picioarele scărilor, nu avea lacrimi în ochi. Văzîndu-l pe Reeve care se plimba agitat de la un capăt la celălalt al salonului, spera ca într-adevăr să poată fi virtuoasă în următorii douăzeci sau treizeci de ani.

– Maggie, spuse el aproape nefericit, în clipa în care o văzu apărînd în prag, într-o atitudine cît se poate de demnă.

Maggie trase adînc aer în piept.

– Te rog să mă duci pînă la han şi să-mi dai înapoi biletul de autobuz.

Reeve clătină din cap.

– Loretta o să fie cea care o să plece, nu tu.

Maggie îşi ridică din nou bărbia.

– Nu mă înţelegi, domnule McKenna. Hotărîrea mea a fost deja luată şi dacă nu mă duci la hanul din Parramatta cu trăsura, o să plec pe jos.

– Ai înnebunit? Pe ploaia asta?

Maggie nu înnebunise. Ştia că făcuse o greşeală şi ştia cum să o îndrepte. Ieşi din salon şi în vestibul îşi găsi pelerina şi geanta. Se înfăşură cu pelerina, îşi luă geanta, deschise uşa, traversă veranda şi ieşi afară, în ploaia care între timp se înteţise.

Capitolul 10

Vîntul îi lipea lui Maggie fustele de glezne şi făcea să-i fluture pelerina. În timp ce ploaia aproape că o orbea.

Se opri la capătul potecii din faţa casei lui Reeve McKenna, încercînd să-şi amintească dacă pentru a ajunge la han trebuia să o ia la dreapta sau la stînga.

Încă se mai gîndea la asta, cu buza de jos între dinţi, cînd Reeve apăru brusc în faţa ei şi o apucă de umeri. Maggie nu fu nici surprinsă, nici supărată. Era doar amorţită.

Părul negru al lui Reeve era ud leoarcă, la fel şi cămaşa. El fu nevoit să strige ca să poată fi auzit. În timp ce vorbea, o scutura pe Maggie cu putere de umeri.

– Vrei să mori, proastă mică?

Maggie îşi ridică bărbia şi se uită în ochii lui.

– Dă-mi drumul, Reeve McKenna, strigă ea.

Se poate ca Reeve să n-o fi auzit; oricum, el reacţiona ca şi cum n-ar fi auzit-o. Fără o vorbă, o luă pe Maggie pe sus şi porni, cu ea pe umăr, spre casă.

În primul moment, Maggie fu prea uluită pentru a reacționa, dar curînd, luîndu-și seama, începu să dea din picioare, să se zbată și să strige cuvinte pe care le învățase cu ani în urmă de la oamenii de la circ. Dar în ciuda tuturor eforturilor sale, Maggie nu se alese decît cu o palmă la fund, Reeve intrînd cu ea în casă și neoprindu-se decît în salon. Acolo, în fața căminului, el o lăsă jos și începu să-i scoată hainele.

Maggie încercă să se împotrivească, dar totul fu în zadar. Reeve evita cu dibăcie orice încercare a ei de a-l zgîria, de a-l pălmui sau de a-l lovi cu picioarele.

În cele din urmă, în clipa în care nu mai avea pe ea decît cămașa, chiloții și pantofii, Reeve o apucă de bărbie cu o mînă, iar cu cealaltă îi prinse mîinile la spate, imobilizînd-o.

– Gata! șuieră el, iar Maggie se potoli ca prin farmec.

– Ce scenă înduioșătoahe! se auzi o voce undeva în spatele umerilor lați ai lui Reeve.

Loretta. Lui Maggie îi venea să intre în pămînt la gîndul că femeia aceea fusese martoră a umilirii ei. Închise ochii și înghiți, încercînd să-și adune toate puterile pentru clipele ce aveau să vină. Reeve o înfășură repede într-o pătură de lînă, se uită la ea cu înțelegere, apoi se întoarse spre amanta lui și o întrebă cît mai amabil cu putință:

– Ești gata de plecare, Loretta?

Femeia – pe care Maggie nu o putea vedea din cauza staturii uriașe a lui Reeve – izbucni în rîs.

– Și s-o lași pe biata fată singuhă? Vai, Heeve dhagă, nici să nu te gîndești la așa ceva.

– Nu rămîne singură, i-o tăie Reeve. Vocea îi suna aspră. E cu Kala.

Loretta purta o rochie albastră, împodobită pe corsaj și pe poale cu pene moi. Părul ei, strălucind ca abanosul la lumina focului îi cădea liber pînă în talie, făcînd-o să semene cu o vrăjitoare frumoasă. Fără să vrea, Maggie se cutremură.

– Kala! țipă femeia dispreţuitoare, cu mîinile în șolduri și fixînd-o pe Maggie cu o privire ce o ardea ca fierul înroșit. Femeia aia băștinașă? Doamne Dumnezeule, Heeve, speh că nu vohbești sehios. Știi doah că n-ah putea niciodată să fi o însoțitoahe pothivită penthu copila asta...

– Loretta! o întrerupse Reeve categoric, ai de gînd să vii cu mine de bună voie sau vrei să te iau pe sus?

Loretta se făcu roșie ca focul.

– Ești puh și simplu ihațional.

– Da, sînt, răspunse Reeve cu răceală, cu toate că îi zîmbea în continuare Lorettei.

Aceasta se potoli. Știa foarte bine că, cel puțin pentru moment, pierduse.

După cîteva clipe, Reeve se întoarse brusc către Maggie și îndreptîndu-și degetul arătător spre nasul ei, îi spuse pe un ton amenințător:

– Iar tu, dacă încerci să fugi de-aici cît timp sînt eu plecat, să știi că-ți ridic fustele și te bat la fund ca pe un copil. E clar?

Maggie înghiți. Era clar, chiar dacă absolut irațional și nedrept, așa că vrînd-nevrînd, trebui să încuviințeze.

– Bine, spuse Reeve brusc, apoi se apropie de Loretta, o apucă de braț și o trase după el afară.

Înfăşurată în pătura de lînă, Maggie scoase un sunet de exasperare şi se aşează în genunchi lîngă cămin, uitîndu-se lung la flăcările ce dansau vesele în vatră. Auzi zgomotul făcut de nişte vase puse pe o tavă, se întoarse şi o văzu pe Kala care îi adusese ceai şi prăjiturele.

Resemnată, Maggie se aşează la măsuţa joasă din faţa canapelei şi îşi turnă o cană de ceai pe care o bău grăbită, să se încălzească.

Apoi urcă scările, aşteptînd cu nerăbdare să se strecoare din nou în patul în care aţipise ceva mai devreme şi să încerce să uite în ce încurcătură intrase.

Pe Maggie o trezi o durere ascuţită de mijloc. Se ridică brusc în capul oaselor şi se întrebă dacă visase sau dacă fusese într-adevăr furtună. Lumina argintie a lunii pătrundea în cameră prin fereastra de lîngă pat. Maggie se întinse şi căscă, apoi îşi cuprinse sînii în mîini, tînjind după mîngîierile şi săruturile lui Reeve şi oferindu-se acestuia cu toate că nu era acolo.

Maggie se dădu jos din pat şi se înfăşură în cuvertura din petice, dar în momentul în care făcu primul pas, durerea de mijloc deveni aproape insuportabilă, aşa că Maggie se opri lîngă uşă şi o deschise.

Pe coridor era linişte şi, nevăzînd pe nimeni, Maggie se strecură afară din cameră.

Era sigură că nu făcuse nici un zgomot, dar cu toate acestea uşa de lîngă baie se deschise brusc, iar Maggie auzi şoapta răguşită a lui Reeve.

– Maggie?

Maggie făcu cîţiva paşi în direcţia din care auzise şoapta cu pricina şi în momentul în care ajunse în pragul uşii lui Reeve rămase pur şi simplu acolo, uitîndu-se la el.

– Du-te în camera ta, îi spuse el disperat.

Maggie clătină din cap, iar cuvertura îi alunecă de pe umeri căzîndu-i la picioare.

Privirea lui Reeve se opri lacomă asupra formelor rotunde ce-l ispiteau cu goliciunea lor.

– Oh, Doamne, spuse el răguşit, după care o luă pe Maggie de mînă şi o trase înăuntru, în cameră; apoi ridică de pe jos şi cuvertura.

– De ce nu dormi? o întrebă el, încercînd să se ţină la distanţă. Reeve era gol, iar razele de lună îi luminau trupul superb şi bărbăţia ce se întărea sub privirea fermecată a lui Maggie.

Mirîndu-se şi ea de propria-i îndrăzneală, Maggie se apropie de Reeve. Acesta stătea lîngă pat şi, o clipă, păru că avea de gînd să o ia la fugă.

– Maggie, pentru numele lui Dumnezeu, o rugă el cu voce aspră, întoarce-te în camera ta.

Maggie însă rămase pe loc, vrăjită de splendoarea trupului din faţa ei. Stătu nemişcată cîteva clipe, după care, fără să se gîndească, îşi cuprinse din nou cu mîinile sînii pe care îi simţea grei.

În clipa următoare, Reeve se repezi la ea şi cu un geamăt sălbatic o prinse de talie, o ridică de la podea şi o aruncă pe patul lui.

Maggie stătea întinsă pe pătură, cu ochii larg deschişi şi cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Era excitată. Zîmbi, ştiind că în sfîrşit cîştigase o bătălie pe care ar fi fost mult mai bine să o fi pierdut. Ridică

braţele deasupra capului şi se întinse cu voluptate, ca o pisică.

Reeve lăsă să-i scape o înjurătură, atras către ea de o forţă căreia nu-i mai putea rezista. Îi mîngîie coapsele, depărtîndu-le, apoi puful fin al feminităţii.

Maggie gemea şi îşi mişca repede capul dintr-o parte în cealaltă, copleşită de plăcere.

Îngenunchiind lîngă ea, pe pat, Reeve continuă să-i exploreze adîncurile feminităţii, aplecîndu-se în acelaşi timp şi atingîndu-i sfîrcul sînului cu limba. Maggie se arcui convulsiv, scîncind uşor.

– Oh, ăsta-i doar începutul, americanco, îi promise Reeve, mîngîindu-i cu respiraţia lui caldă sînul rotund. Doar începutul. Ţi-arăt eu ţie ce înseamnă să provoci un bărbat.

Şi cu asta, luă în gură sfîrcul umflat al lui Maggie, mîngîindu-l cu limba şi zgîriindu-l uşor cu dinţii. Între timp îi mîngîia şi mugurele de trandafir care îi înflorea sub degete, mai întîi încet, apoi din ce în ce mai tare, făcînd-o pe Maggie să desfacă tot mai mult picioarele.

– Eşti o puştoaică tare încăpăţînată, spuse Reeve cu limba pe sînul ei, dar nu face nimic, am eu ac de cojocul tău.

Maggie îşi înfipse degetele în părul lui Reeve, tremurînd din ce în ce mai tare, în timp ce gura lui cobora încet, foarte încet, de pe sîni spre pîntece. Maggie ţipă de plăcere în clipa în care degetele lui Reeve o lăsară în întregime pradă gurii lui.

– Lecţia... numărul... unu, spuse el gustînd-o, ceea ce pe Maggie o făcu să-şi mişte convulsiv şoldurile şi să scoată un scîncet uşor ca un murmur.

Orice ar fi făcut şi oricum s-ar fi mişcat, tot n-ar fi putut scăpa de dulcea tortură la care era supusă.

Ceva erupse în ea ca un vulcan; în clipa aceea, Maggie ţipă atît de tare că Reeve fu nevoit să-i pună o mînă pe gură ca să-i înăbuşe strigătul de eliberare. Tremurînd din tot corpul, Maggie se aştepta ca el să-i dea drumul. Numai că lui Reeve nici prin cap nu-i trecea să facă aşa ceva. Curînd, un nou tumult creştea în ea, ca o văpaie înspăimîntătoare.

De trei ori o făcu Reeve să explodeze, după care, în sfîrşit îi dădu drumul; dar nu pentru mult timp. O sărută lacom, după care se întinse pe spate şi o trase pe Maggie peste el, ridicînd-o pînă cînd sînii ei ajunseră în dreptul gurii lui.

În timp ce el sugea, Maggie se mişca spasmodic, fără să ştie cum îşi pecetluia soarta.

Maggie simţea o nevoie sălbatică de a se răzbuna, ceea ce îi dădu într-un tîrziu puterea de a se elibera şi de a aluneca în jos, pînă cînd îngenunche pe podea. Instinctiv, Maggie bănuia care putea fi răzbunarea cea mai neîndurătoare, iar strigătul lui Reeve şi degetele lui înfipte în părul ei îi dovediră că avusese dreptate.

Maggie îl desfătă pînă cînd, cu un geamăt sălbatic, el o trase din nou pe pat. Bărbăţia lui se împinse în feminitatea ei umedă şi umflată. Maggie îl primi în ea cu o mişcare sălbatică a şoldurilor, dîndu-şi capul pe spate într-un amestec de supunere, de izbîndă şi de supremă plăcere.

Reeve începu să se mişte în ea, în ritmul iubirii, vechi de cînd lumea.

Explodară în acelaşi timp, despărţindu-şi sufletul de trup şi contopindu-le într-o singură entitate.

Veni însă şi clipa în care trebuiră să se desprindă unul de celălalt şi să redevină doi oameni, un bărbat şi o femeie.

Maggie era atît de obosită că nici după ce respiraţia îi reveni la normal şi nici după ce trupul încetă să-i mai tremure, nu avu puterea să se întoarcă în camera ei. Ea se cuibări la pieptul lui Reeve, care o mîngîie încet pe spate, pînă cînd adormi.

Sydney-ul părea oarecum schimbat faţă de cum fusese înainte – sau cel puţin aşa i se părea lui Maggie. Nu o mai intimida ca atunci cînd venise acolo pentru prima oară, era mai puţin ciudat şi mult mai frumos, cu portul şi cu străzile sale pline de lume.

În timp ce trăsura lui Reeve huruia pe drumul cu macadam, aducînd-o înapoi pe Maggie pe strada Victoria, la doamna Lavender şi la îndatoririle ei, Maggie se gîndea la Reeve. Tot drumul de la Parramatta la Sydney, acesta fusese cu ea, dar se gîndise că era mai bine ca ea să ajungă singură acasă la domnul Kirk şi coborîse din trăsură în faţa biroului său din centrul oraşului.

Acum că trăsura tocmai se oprise în faţa casei lui Duncan, Maggie simţea nevoia să se întoarcă la Reeve şi să-l roage s-o primească în casă ca pe amanta lui.

Se ruşină pe loc de ceea ce-i trecuse prin cap şi, în timp ce cobora din trăsură, cu geanta în mînă, Maggie îşi ţinea bărbia ridicată. Nimeni nu trebuia

să ştie că ea era schimbată – şi încă pentru totdeauna – şi nu avea de gînd să mărturisească nimănui ceea ce se întîmplase, nici măcar lui Tansy – care probabil că oricum ştia.

Maggie îi mulţumi vizitiului, după care deschise poarta şi, ca oricare dintre cei aflaţi în subordinea doamnei Lavendar, intră în casă pe uşa din spate.

Numai că în bucătărie nu o găsi pe doamna Lavendar, ci pe domnul Duncan Kirk în persoană. Stătea în picioare, lîngă masă, strîngînd în mîini cu atîta putere spătarul unui scaun, încît articulaţiile degetelor îi era albe. Din ochii verzi îi ţîşneau fulgere de mînie.

– Ai venit acasă în trăsura lui Reeve McKenna, spuse el cu un glas lipsit de expresie, care o făcu pe Maggie să se oprească şi să ţină geanta în faţa ei ca pe un scut.

Ea îşi muşcă buza de jos, întrebîndu-se cum puteau fi deosebite trăsurile între ele. Ei cel puţin i se păreau toate la fel – cu excepţia, firească, a celor aparţinînd nobililor englezi.

– Da, recunoscu ea într-un tîrziu.

Ochii verzi o măsurară din cap pînă-n picioare, iar Maggie se rugă în sinea ei ca domnul Kirk nu cumva să-şi dea seama ce făcuseră ea şi Reeve. Apoi, pe acelaşi ton lipsit de expresie, el îi spuse:

– Strînge-ţi lucrurile. Plecăm la Melbourne cu trenul de seară.

– La Mel-Melbourne? repetă ea uluită.

– Am nişte afaceri acolo cu guvernatorul şi s-ar putea să rămîn mai multă vreme. Aş vrea ca tu şi băieţii să fiţi cu mine.

Maggie nu voia să plece de la Sydney şi să nu-l mai vadă pe Reeve, dar nici nu voia să trăiască aşa ca Loretta Craig. Şi în afară de asta, trebuia să-şi cîştige existenţa.

– Foarte bine, spuse ea supusă, după care, nemaiputînd suporta privirea domnului Kirk, trecu în fugă pe lîngă el şi urcă în camera ei.

Doamna Lavendar era acolo, punînd hainele pe care le cumpărase Maggie din dispoziţia domnului Kirk într-un cufăr uriaş, din piele.

– Bună ziua, spuse Maggie, adresîndu-se spatelui lat, îmbrăcat în satin negru.

Doamna Lavendar îşi îndreptă spatele.

– Deci te-a sedus pînă la urmă irlandezul ăla, nu-i aşa?

Menajera se întoarse şi îi aruncă lui Maggie o privire pătrunzătoare.

– Ai făcut o greşeală, fetiţo, o preveni ea, iar Maggie nu-şi dădea seama dacă vorbele femeii trădau bunăvoinţă sau răutate. O greşeală îngrozitoare.

– Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi? întrebă ea, hotărîtă să nu se ruşineze de purtarea ei şi să pretindă că insinuarea doamnei Lavendar era nefondată.

– N-am de gînd să-ţi explic nimic, domnişoară, răspunse doamna Lavendar, întorcîndu-se cu spatele la Maggie. Va trebui să descoperi singură.

Maggie îşi aminti ce îi spusese Reeve în legătură cu Duncan Kirk.

– Sînt duşmani, murmură ea mai mult pentru sine.

– Chiar din ziua în care s-au cunoscut, răspunse doamna Lavendar, uitînd se pare că-i promisese lui Maggie să nu-i explice nimic. Eu în locul tău, fetiţo, nu m-aş duce la Melbourne. De fapt, aş pleca din casa asta şi nu m-aş mai întoarce niciodată.

– Dar trebuie să-mi cîştig existenţa, doamnă Lavendar, spuse Maggie. Aşa cum faceţi şi dumneavoastră.

– Domnul McKenna o să aibă grijă de tine, răspunse doamna Lavendar dispreţuitoare, atîta timp cît o să fii amanta lui.

– Nu-i adevărat! ţipă Maggie, prea mîndră ca să recunoască adevărul, chiar convinsă fiind că femeia aceea avea dreptate. Am pierdut autobuzul, iar domnul McKenna a fost drăguţ şi m-a trimis acasă cu trăsura dumnealui.

Doamna Lavendar clătină din cap.

– Aşa o fi fetiţo. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

Şi cu asta, menajera ieşi din cameră.

Încercînd să ignore teama ce pusese stăpînire pe ea, Maggie se apucă să pună şi ultimele haine în cufăr.

Capitolul 11

Călătoria pînă la Melbourne fu lungă, aşa că în zori, cînd trenul ajunse la destinaţie, Maggie şi cei doi copii erau deja foarte obosiţi. În schimb, domnul Kirk, care îşi petrecuse noaptea în vagonul restaurant, era cît se poate de bine dispus. Exceptînd mirosul pătrunzător de fum de ţigară, el avea, ca de obicei, o ţinută impecabilă şi se părea că îi trecuse şi supărarea – ceea ce pe Maggie o făcu să răsufle uşurată.

La gara din Melbourne îi aştepta o trăsură. Maggie şi băieţii se aşezară pe una din banchete, iar domnul Kirk pe cea din faţa lor.

Trecură prin faţa a numeroase clădiri, dintre care, de departe cea mai impunătoare era Palatul Guvernului. Avea o mulţime de ferestre şi de arcade, precum şi un turn înalt, pătrat, care părea să atingă cerul.

– Ca invitată a mea, spuse domnul Kirk, o să ai nu o dată ocazia să te întîlneşti cu guvernatorul. Să ştii că trebuie să i te adresezi cu „Alteţa Voastră".

Maggie se gîndea la rochia simplă, din bumbac, pe care o purta; acum înţelegea de ce îi spusese domnul Kirk să-şi cumpere atîtea rochii de seară.

Domnul Kirk rîse încet.

– Am mai făcut o listă, spuse el, întinzîndu-i o coală de hîrtie împăturită. De data asta însă, te rog foarte mult să-ţi cumperi tot ce am scris eu acolo.

Maggie luă hîrtia, se uită timidă la faţa frumoasă şi proaspăt bărbierită a domnului Kirk şi încuviinţă.

– Perfect! După ce ajungem acasă, aş vrea să vorbesc cu dumneata între patru ochi, domnişoară Chamberlin. În biroul meu.

Maggie intră în panică, reuşind încă să-şi păstreze zîmbetul şi să-şi ţină bărbia sus.

Trăsura se opri în faţa unei case la fel de frumoase ca şi reşedinţa familiei Kirk din Sydney. Maggie rămase mută în faţa zidurilor de un alb strălucitor, a grădinilor mirifice.

Domnul Kirk se dădu primul jos din trăsură, urmat de cei doi băieţi, care o luară la fugă, ţipînd cît îi ţinea gura, spre poarta deschisă şi de-a lungul potecii pietruite. Maggie îşi spuse că avea să aibă mult de furcă cu ei, mai ales în privinţa manierelor.

Domnul Kirk o luă de mînă şi o strînse cu putere, în vreme ce privirea lui, atît de prietenoasă cu numai cîteva clipe în urmă, o arse ca un fier înroşit.

– În biroul meu, spuse el încet. Peste un sfert de oră.

– Da, domnule, îngăimă Maggie şi dădu din cap. Am să vin, răspunse ea, în timp ce picioarele începură să-i tremure.

– Nu cumva să nu vii, spuse Duncan Kirk, dîndu-i drumul şi rămînînd în urma ei. Maggie îi simţea

privirile aţintite asupra ei, dar nu îndrăzni să privească înapoi. Străbătu poteca, după care intră în casă, unde îi găsi pe Jeremy şi pe Tad dîndu-se pe balustrada din lemn de stejar a scării.

– Ajunge! strigă Maggie pe un ton autoritar. Băieţii se opriră ca prin farmec, uitîndu-se la ea cu ochii lor mari şi verzi.

Maggie trase aer în piept, regretînd că ţipase atît de tare, şi le spuse:

– Vă rog să-mi arătaţi unde sînt camerele voastre. Uitîndu-se urît la ea, Tad se făcu nevăzut, într-un gest ostentativ de revoltă.

În schimb, Jeremy o luă de mînă şi îi spuse:

– Pe aici, domnişoară Chamberlin. Să-i spun tatei ce-a făcut Tad? O să-i dea o bătaie...

Maggie îşi stăpîni un zîmbet.

– Nu, Jeremy, nu este frumos să pîrăşti. O să vorbesc chiar eu cu Tad.

Jeremy încuviinţă solemn, iar Maggie ştia că puştiul se întreba cum intenţiona ea să facă aşa o faptă vitejească. Adevărul este că şi Maggie, la rîndul ei, îşi punea această întrebare. Tad era un copil dificil şi cu toată dragostea pe care ea o nutrea pentru cei mici, nu avea nici un pic de experienţă în legătură cu copiii problemă.

În casa aceasta, spre deosebire de cea din Sydney, băieţii nu aveau camere separate. În schimb, la etajul al treilea, se afla un întreg spaţiu rezervat lor, cuprinzînd o clasă, o cameră de joacă, apartamentul guvernantei şi dormitorul, cu o înfăţişare destul de austeră, al băieţilor.

– O să începem lecţiile chiar de azi, domnişoară? întrebă Jeremy, căscînd şi aşezîndu-se pe unul din cele două paturi.

Maggie se simţea şi ea obosită, mai ales că în tren îi fusese imposibil să se odihnească, şi îşi înăbuşi şi ea un căscat.

– Poate după-amiază, spuse ea. Pentru că acum vreau să te odihneşti.

– Prea bine, spuse Jeremy ca un tînăr gentleman, oftînd şi întinzîndu-se pe pat.

Zîmbind, Maggie îi scoase pantofii şi îl înveli, mîngîindu-i părul castaniu-auriu. Începea să-l îndrăgească pe micuţ şi tocmai se întreba dacă era sau nu cazul să-l sărute, cînd copilul îi spuse cu voce subţire:

– Nu vreţi să mă sărutaţi înainte de culcare, domnişoară... aşa cum făcea mami?

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi; se întrebă cum arătase doamna Kirk. Se aplecă şi sărută uşor fruntea plină de pistrui a băiatului.

– Aşa? întrebă ea în şoaptă.

Copilul încuviinţă, în timp ce pleoapele îi deveneau din ce în ce mai grele.

– Da, domnişoară, aşa, spuse el şi în clipa următoare adormi.

– Să ştiţi că *pe mine* n-o să mă sărutaţi niciodată, îi spuse Tad din pragul uşii.

Maggie se stăpîni cît putu şi, întorcîndu-se cu faţa spre el, îi spuse fără să-i ia în seamă provocarea.

– Bună, Tad.

– O să-i spuneţi tatei că am fugit? o întrebă el cu un amestec de suspiciune şi de speranţă.

– Nu! răspunse ea. Dar te-aş ruga în schimb să-mi arăţi unde este biroul tatălui tău.

Tad păru mulţumit de răspuns.

Pe Maggie începuse să o doară capul. Îi era foame şi somn, ca să nu mai vorbim de faptul că o înspăimînta perspectiva acelei discuţii între patru ochi cu Duncan Kirk. Pe de altă parte însă, era hotărîtă să cîştige cel puţin respectul dacă nu şi afecţiunea lui Tad.

– Sînteţi americancă, nu-i aşa? o întrebă copilul. Şi eu sînt pe jumătate american, iar tata ne-a promis că o să ne ducă odată acolo, în vizită. Vreau să spun, în America.

Maggie îşi netezea fustele şi părul, întrebîndu-se dacă nu cumva trecuseră cele cincisprezece minute.

– Te invidiez, spuse ea cu sinceritate. Eu nu ştiu dacă o să mă mai întorc vreodată acolo.

Fără o vorbă, Tad traversă camera, o luă pe Maggie de braţ şi, ca un adevărat gentleman, o conduse afară, de-a lungul coridorului şi în jos pe scări. Maggie ştia că o conducea în biroul tatălui său şi fu impresionată de încercarea lui de a fi la fel de manierat ca fratele său.

Se opriră la etajul al doilea, în faţa unei uşi duble, masive.

– Mie nu-mi place cînd mă cheamă tata în birou, şopti el sumbru. Întotdeauna mănînc bătaie.

Maggie îşi stăpîni un zîmbet, apoi se aplecă la urechea lui Tad şi-i şopti:

– Şi mie mi-e cam frică, să ştii.

– Dumneavoastră n-are de ce să vă fie frică, o asigură el, după care o lăsă singură şi se întoarse în camera în care Jeremy dormea dus.

Maggie îşi îndreptă umerii, trase adînc aer în piept şi bătu încet la uşă.

– Intră, domnişoară Chamberlin, spuse o voce de bărbat, oarecum obosită.

Maggie respiră încă o dată profund, apoi, luîndu-şi inima-n dinţi, intră.

Se trezi într-o cameră mare, cu carpete orientale pe jos, cu rafturi de cărţi şi cu un birou masiv, din lemn sculptat. Domnul Kirk stătea la birou, cu spatele sprijinit de spătarul scaunului şi cu mîinile încrucişate la piept.

– Ia loc, domnişoară Chamberlin, spuse el pe un ton destul de poruncitor.

Ascultătoare, Maggie se aşeză pe unul din scaunele de piele din faţa biroului.

Cu chipul lipsit de expresie, domnul Kirk scoase din buzunarul interior al hainei o hîrtie împăturită şi i-o arătă.

– Ştii ce e asta? întrebă el.

Maggie luă hîrtia şi o despături. Era un certificat din acelea despre care o auzise vorbind pe lady Cosgrove. Odată semnat şi subscris de martori, documentul îi permitea posesoarei lui să-şi găsească de lucru. Certificatul lui Maggie era fireşte în alb.

Neputînd să scoată o vorbă din cauza nodului ce i se pusese în gît, Maggie se mulţumi să dea din cap. Da, ştia.

– Foarte bine, spuse domnul Kirk, luînd înapoi hîrtia, împăturind-o la loc şi punînd-o în buzunar.

– De azi încolo, domnişoară Chamberlin, purtarea dumitale va trebui să fie exemplară. Fără să mai cochetezi cu Reeve McKenna sau cu oricare alt bărbat. Iar cînd o să-ţi dau anumite instrucţiuni, va trebui să le urmezi întocmai.

Maggie se făcu roşie ca para focului. De unde Dumnezeu ştia domnul Kirk că ea fusese cu Reeve la Parramatta? Probabil că a avut spioni acolo. În clipa aceea, Maggie îşi aminti că o văzuse pe Loretta Craig într-o noapte, coborînd dintr-o trăsură în faţa casei domnului Kirk şi că auzise fără să vrea frînturi din conversaţia celor doi.

– Mîine seară, continuă domnul Kirk uitîndu-se ţintă la Maggie, dumneata şi cu mine vom lua masa la Palatul Guvernului. Sper să te îmbraci corespunzător, domnişoară Chamberlin.

Maggie înghiţi. Habar n-avea ce poartă o doamnă în astfel de ocazii şi deschise gura să-i spună asta domnului Kirk. Acesta însă o opri, spunîndu-i că o rugase pe una dintre prietenele lui să o însoţească la cumpărături în după-amiaza aceea.

– Şi vei cumpăra tot ceea ce îţi va spune ea să cumperi. E clar?

Maggie îşi simţi tot sîngele năvălindu-i în obraji. Se ridică încet, cu intenţia de a-i spune domnului Kirk că ei nu-i plăcea nici tonul lui despotic şi nici felul în care se purta cu ea, dar domnul Kirk îi luă din nou vorba din gură.

– Ai să vezi că sînt un om cît se poate de generos şi de înţelegător, domnişoară Chamberlin, spuse el, dar cu cine nu mă ascultă sînt neîndurător. Şi de-acum încolo, fără întîlniri amoroase şi fără răzvrătiri împotriva mea.

Maggie ştia foarte bine ce-ar fi însemnat pentru ea ca domnul Kirk s-o dea afară, lăsînd-o şi fără un certificat semnat care să-i servească drept referinţă. Ar fi sfîrşit fie în stradă, fie într-un cuibuşor de iubire al lui Reeve McKenna, ambele perspective fiind la fel de inacceptabile. Chiar dacă îşi pierduse fecioria în patul acelui bărbat, nu avea de gînd să devină jucăria lui, să fie răsfăţată o vreme, după care să fie aruncată, aşa cum fusese Loretta. N-ar putea suporta asta.

– Prietena aceea a dumneavoastră este cumva Loretta Craig? întrebă Maggie cu răceală.

Domnul Kirk zîmbi într-un fel ciudat.

– Loretta este doar una dintre prietenele mele. Tu ai să te duci la cumpărături cu lady Rosalind Simmons. Cred că o să-ţi placă de ea.

Maggie se îndoia de asta, dar nu avea altă soluţie decît să accepte compania acestei lady Simmons.

– Voi fi gata cînd va sosi lady Simmons, zise ea pe un ton neutru.

– Perfect, spuse domnul Kirk cu o uşoară înclinare a capului.

Maggie se răsuci pe călcîie şi dădu să plece, dar odată ajunsă în pragul uşii se întoarse şi văzu că domnul Kirk, în loc să se uite la ea supărat, o privea... amuzat. Acest lucru o înfurie.

– O să mi se lase timp să mă ocup şi de copii, nu-i aşa, domnule Kirk? întrebă ea pe un ton pe cît de politicos pe atît de ironic.

El rîse.

– Îţi promit, domnişoară Chamberlin, că o să stai mai multă vreme cu ei decît ţi-ai putea dori.

Neştiind ce să-i răspundă, Maggie se întoarse şi ieşi ca o furtună din birou, urcă scările şi intră în camera copiilor, unde Jeremy şi Tad dormeau duşi.

Maggie îl înveli şi pe Tad, aşa cum îl învelise ceva mai devreme şi pe Jeremy, apoi se duse în camera ei. Acolo, se trînti pe patul îngust şi începu să bată cu pumnii în pernă.

Duncan se mai gîndea încă la ochii cenuşii ai lui Maggie Chamberlin, cînd ţîrîitul telefonului de pe biroul său îl trezi din visare.

Înciudat, Duncan ridică receptorul cu greutate şi spuse:

– Alo!

La celălalt capăt al firului se auzi o voce de bărbat care rîdea, o voce pe care Duncan o recunoscu imediat.

– Bună, Kirk, spuse Reeve McKenna.

În primul moment, Duncan vru să trîntească receptorul în furcă, apoi însă îşi spuse că era mai bine să n-o facă. La urma urmelor, i se oferea ocazia de a-l scoate niţel din sărite pe McKenna.

– Ce mai e pe la Sydney? îl întrebă el amabil, ca şi cum ar fi vorbit cu un prieten şi nu cu un om pe care îl ura de moarte.

Reeve rîse din nou.

– Sydney? Ai vrea tu să fiu la Sydney, prietene. Numai că, întîmplător, sînt la Melbourne.

Dacă n-ar fi stat pe scaun, Duncan ar fi simţit nevoia să se aşeze. Se frecă la ochi, încercînd să-şi revină din şoc.

– Melbourne, repetă el prosteşte, regretînd însă imediat ceea ce spusese.

– Loretta de-abia a aşteptat să-mi spună că ai de gînd să pleci, spuse Reeve calm. Ăsta-i necazul cu Loretta, loialitatea ei este destul de... flexibilă.

Duncan se făcu alb la faţă, dar nu spuse nimic. Cînd o să pună mîna pe domnişoara Craig, o să-i arate el ce înseamnă să-ţi baţi joc de Duncan Kirk.

– Bineînţeles, continuă Reeve pe acelaşi ton periculos de amabil, că o să trebuiască să discutăm despre asta. Între patru ochi.

Duncan oftă.

– Da.

– Unde?

– Oriunde, numai aici nu, răspunse Duncan.

– La club?

Duncan dădu din cap distrat, apoi îşi dădu seama că Reeve nu-l putea vedea.

– Da. La cinci?

– Acum, răspunse Reeve şi închise.

Clocotind de mînie, Duncan ieşi din birou şi porunci să i se pregătească trăsura.

Lady Simmons nu era nici o bătrînă severă şi încuiată, nici o femeie uşoară. Dimpotrivă, era o persoană tînără şi drăguţă, cu părul negru şi cu un zîmbet blînd şi nevinovat.

– Ştiu unde sînt cele mai bune magazine, îi spuse ea lui Maggie, după ce se urcară în trăsura elegantă a lui lady Simmons. Iar Harry spune că nimeni nu se pricepe mai bine decît mine să cheltuiască bani.

Maggie o plăcu pe lady Simmons. Află curînd că aceasta era ducesă; ea şi soţul ei hotărîseră să petreacă cîţiva ani în Australia, ca o aventură. Aveau doi copii, cîteva moşii în Anglia şi patru cîini.

– Eşti de mult timp împreună cu Duncan? o întrebă Maggie pe lady Simmons, care o rugase de la bun început să o tutuiască şi să-i spună pe nume.

– Îmi place accentul tău americănesc, ciripi Rosalind. Şi da, Harry şi cu mine îl cunoaştem pe Duncan de cîţiva ani buni. Avem acţiuni la cîteva din minele lui de opal. Făcu o pauză, apoi continuă; să ştii că o să-ţi placă foarte mult Palatul Guvernului... şi mai sînt şi întrecerile de bărci din port şi o să fie şi o sărbătoare în luna iunie cu ocazia jubileului Maiestăţii Sale...

Maggie îşi regăsi glasul.

– Eu nu sînt decît o guvernantă, spuse ea, vrînd să dea de înţeles că nu avea ce căuta la toate acele evenimente mondene la care nu participa decît nobilimea.

Rosalind se uită la ea cu ochii pe jumătate închişi, sincer mirată.

– Guvernantă? Păi... Harry şi cu mine aveam impresia că... mă rog, n-are importanţă.

Maggie se crispă.

– Ce impresie aveaţi, vă rog? insistă ea.

– Păi... de vreme ce eşti atît de drăguţă şi mai eşti şi americancă pe deasupra... ne-am gîndit că Duncan vrea poate să... să se însoare cu tine.

Maggie aproape că sări de pe scaun.

– Eu sînt guvernantă, repetă ea în momentul în care putu din nou să vorbească.

– Mda..., spuse Rosalind, iar Maggie ar fi dat orice să ştie la ce anume se gîndea în clipa aceea lady Simmons.

Toată după-amiaza Maggie o urmă pe energica ducesă din magazin în magazin. Cumpărară cîteva rochii de gata şi comandară alte două-trei duzini. Apoi pantofi, poşete de zi şi de seară, umbreluţe de soare şi parfumuri. Maggie calcula în gînd, cu aproximaţie, cam cît costase totul şi o apucă durerea de cap.

Se întoarseră acasă frînte de oboseală. Maggie îşi luă rămas-bun de la Rosalind şi, încărcată de pachete, se duse în camera ei. Acolo însă găsi o servitoare care lua cearşaful şi pătura de pe pat.

Uluită, Maggie scăpă pachetele, care căzură cu zgomot pe podea. Singurul lucru mai rău decît acela de a sta vreme de un an de zile sub acelaşi acoperiş cu Duncan Kirk era să trebuiască să plece, în dizgraţie.

– Ce faci? îngăimă Maggie.

Fata se aplecase deja, să ridice pachetele pe care le scăpase Maggie.

– Ce să fac, vă ridic lucrurili, donşoară.

În alte împrejurări, Maggie ar fi rîs.

– Vreau să spun, de ce strîngeai aşternutul?

Servitoarea ridică ochii spre ea.

– Fincă stăpînu' vrea ca să dormiţi la etaju' al doilea, donşoară. Acu' duceţi-vă acolo. Io mă duc să vă aduc mîncarea şi după aia vă aduc şi lucrurili.

Maggie deschise gura să protesteze, apoi o închise. Nu mai avea putere să se împotrivească hotărîrilor despotice ale „stăpînului". Pentru moment, victoria era de partea lui.

– Care este camera mea? întrebă ea resemnată.

– Aia din capătul coridorului, donşoară.

Maggie ieşi din cămăruţa care fusese destul de bună pentru alte guvernante – nu însă şi pentru ea – şi intră în camera băieţilor. Netezi distrată cearşafurile şi păturile pe care copiii le mototoliseră în somn, întrebîndu-se unde puteau fi Jeremy şi Tad şi dacă avea vreodată să se ocupe şi de educaţia lor. Sau poate că ei nu erau decît un pretext, o scuză pentru a o ţine pe Maggie sub acoperişul lui, dîndu-i dispoziţii şi gătind-o ca pe o păpuşă scumpă.

Maggie îl blestemă în sinea ei pe Philip Briggs, care o adusese aici, atît de departe de restul lumii, iar ochii i se umplură de lacrimi de supărare, de ciudă şi de oboseală.

Odată ajunsă la etajul al doilea, Maggie intră în camera ce îi fusese rezervată şi care, la fel ca şi aceea din Sydney, era mult prea somptuoasă pentru o guvernantă; la ferestre avea draperii din catifea de culoare albastră, împodobite cu ciucuri aurii. Cuvertura de pe patul masiv din lemn de mahon era dintr-un material alb, subţire ca un voal, iar pernele de pluş de toate formele, mărimile şi culorile îi dădeau o înfăţişare de divan de harem.

Maggie se opri în prag. Nu se putea duce în stradă, firește, dar se întrebă dacă ar fi fost într-adevăr chiar atît de rău să fie amanta lui Reeve McKenna. Bineînţeles că într-o bună zi avea să se plictisească şi să vrea să se descotorosească de ea, dar pînă atunci ea va avea ce mînca şi ce îmbrăca, fără să mai vorbim de nopţile de extaz şi...

– Îţi place camera? întrebă o voce, chiar în spatele ei.

Maggie se întoarse, speriată, şi dădu cu ochii de domnul Kirk, aflat acum la cîţiva centimetri în faţa ei. Mirosea a rom şi a whisky de bună calitate, iar ochii lui verzi nu o priveau nici ameninţători, nici supăraţi, ci... amuzaţi.

– Nu... găsesc... n-nimic... de rîs, îngăimă Maggie.

Duncan rîse.

– Te întrebi probabil ce anume aştept în schimb de la dumneata, nu-i aşa? Trebuia să-mi închipui că Rosalind ţi-a băgat în cap tot felul de prostii în legătură cu mine. Că aş fi afemeiat, că...

– Mi-a spus că puneţi gînd rău tuturor femeilor, îl întrerupse Maggie.

Duncan rîse din nou, de data asta dîndu-şi capul pe spate şi uitîndu-se la Maggie, care se făcuse roşie ca focul şi parcă dădea să fugă din cameră.

– Exagerează, spuse domnul Kirk, în vreme ce amuzamentul din privirea lui dispărea treptat, făcînd loc unei tristeţi amare.

– Am iubit-o foarte mult pe soţia mea, domnişoară Chamberlin, spuse el încet, după care se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 12

A doua zi de dimineaţă, Maggie îi chemă pe Jeremy şi pe Tad în sala de clasă de la etajul al doilea şi începu lecţiile. Nu o surprinse deloc faptul că amîndoi băieţii erau foarte inteligenţi, cu toate că Tad, cel mai mare dintre ei, nu era prea încîntat să stea în casă şi să facă adunări, cînd afară îl aştepta o lume întreagă ce trebuia explorată.

Maggie îi puse apoi să deseneze harta Australiei.

– Tati are case aici, aici şi aici, spuse Jeremy, arătînd cu vîrful creionului cîteva locuri pe hartă, situate la distanţe destul de mari unele de altele.

– Şi aici, adăugă Tad, arătînd un alt loc pe hartă. Mamei îi plăcea cel mai mult aici. Ea spunea că Queensland-ul seamănă cu paradisul.

– Îmi închipui că mama voastră a fost o femeie foarte frumoasă, spuse Maggie, cu intenţia de a afla cît mai multe lucruri despre răposata doamnă Kirk.

Băieţii încuviinţară solemn.

– O chema Elena şi a murit la naşterea celui de-al treilea copil al nostru, interveni o voce glacială de bărbat. Mai vrei să ştii şi altceva, domnişoară Chamberlin?

Maggie se întoarse şi dînd cu ochii de domnul Kirk, fu şocată de furia rigidă ce se degaja din fiecare fibră a trupului său.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Maggie încet, cu toate că nu ştia prea bine cu ce greşise.

Dar după cîteva clipe Duncan se destinse.

– Nu, domnişoară Chamberlin, spuse el cu sfială. Eu sînt cel care trebuie să-mi cer scuze. Cred că sînt încă foarte sensibil atunci cînd este vorba de Elena.

Maggie încuviinţă, neştiind ce să spună. Ştia foarte bine ce înseamnă să pierzi pe cineva la care ai ţinut foarte mult şi mai ştia că asta te face uneori să faci şi să spui lucruri foarte ciudate.

– Elena a fost foarte frumoasă, spuse domnul Kirk, fără să se uite la Maggie. Vrei să-ţi arăt portretul ei?

– Da, cum să nu, răspunse Maggie încet. Uneori, domnul Kirk o înspăimînta, acum însă îi era milă de el.

Domnul Kirk scoase din buzunarul hainei un fel de cutie de ceas, din aur, şi o deschise.

Maggie privi înăuntru şi văzu o miniatură înfăţişînd o femeie frumoasă cu ochii negri şi părul blond deschis, aproape ca al ei.

– A murit acum doi ani, spuse Duncan încet, părînd încă afectat de moartea prematură a soţiei sale. Fetiţa noastră a murit odată cu ea.

Maggie nu ştia ce să spună, aşa că tăcu, încercînd să-şi exprime compasiunea din priviri.

În clipa următoare însă, domnul Kirk îşi reveni; închise repede cutiuţa şi o băgă în buzunar.

Se uită zîmbind la Maggie şi îi spuse:

– Aş vrea să văd ce rochie ai de gînd să porţi diseară la Palatul Guvernului.

Vorbele lui o încîntară şi o descurajară în acelaşi timp. Cum avea ea să-i arate domnului Kirk rochia pe care i-o recomandase Rosalind fără să-l cheme în camera ei – ceea ce, firește, era de neconceput.

– Este din mătase albastră, spuse ea, împodobită cu milioane de mărgeluţe de cristal.

Duncan zîmbi şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Vreau să văd rochia, repetă el.

Maggie îi spuse că mai avea de făcut cu băieţii o oră de botanică şi una de caligrafie, dar domnul Kirk o întrerupse din nou:

– Pune-ţi te rog rochia, domnişoară Chamberlin, şi vino să te văd. Mă găseşti în biroul meu.

Şi cu asta, domnul Kirk ieşi din clasă. Maggie nu ştia ce să mai creadă. Omul ăsta o punea să îmbrace o rochie nouă, ca să vadă cum îi vine, şi asta în plină zi de şcoală.

Cu toate acestea, Maggie se conformă. Se duse în camera de la etajul al doilea, unde dormise îngrozitor de prost cu o noapte în urmă, luă rochia din dulap şi se îmbrăcă cu ea. Era într-adevăr o rochie superbă. Fustele de un albastru închis foşneau la fiecare mişcare pe care o făcea Maggie, iar mărgeluţele de cristal, presărate din belşug pe corsaj şi pe fustă, scînteiau în lumină ca nişte diamante.

Maggie ieşi din cameră şi se îndreptă spre birou. Uşile acestuia erau puţin întredeschise, aşa că Maggie bătu şi intră.

Domnul Kirk, aşezat la biroul său, ridică privirile spre ea şi rămase mut, cu gura deschisă şi cu ochii arzînd.

– Vroiaţi să vedeţi rochia, spuse ea oarecum nerăbdătoare.

Domnul Kirk puse tocul pe birou şi se ridică în picioare.

– Dumnezeule, şopti el.

Maggie se simţi măgulită, cu toate că făcea tot posibilul să nu i-o arate. Îşi dorea în sinea ei ca Reeve McKenna să o poată vedea şi el îmbrăcată cu rochia aceea sclipitoare.

– Acum pot să plec? întrebă ea cu răceală în glas.

– Nu, şopti Duncan răguşit, după care scuturâ din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea şi se lăsă să cadă înapoi pe scaunul de piele din spatele biroului.

Maggie oftă.

– Mă aşteaptă copiii. Avem de...

– Copiii mănîncă acum, o întrerupse domnul Kirk, schiţînd un zîmbet. Şi oricum, pentru astăzi le ajunge. Vreau să ia puţin aer.

Maggie se întrebă cum va putea să-i înveţe carte pe Jeremy şi pe Tad într-un ritm de numai două ore de şcoală pe zi, dar nu îndrăzni să spună nimic. Domnul Kirk se purta destul de ciudat, cu toate că nu mai ciudat decît de obicei.

– Să-i duc atunci în parc, sau poate la menajerie.

– Nu, nu-i duci nicăieri, pentru că trebuie să te odihneşti, o corectă el, aşa cum făcea întotdeauna. Recepţia de diseară o să dureze pînă dimineaţă.

– Dar...

– Domnişoară Chamberlin. Cuvintele sunară ca un avertisment, pentru ca în clipa următoare Duncan Kirk să se aplece din nou asupra hîrtiilor de pe birou.

Maggie se întoarse în camera ei, să se schimbe şi găsi acolo o servitoare care tocmai îi adusese mîncarea.

– Mamă, ce elegantă sînteţi, donşoară! exclamă fata, cu ochii mari cît cepele.

Auzind-o, lui Maggie i se făcu dintr-o dată dor de Tansy şi, ducîndu-se după paravanul din celălalt capăt al camerei, ca să-şi scoată rochia, începu să plîngă.

Resemnată la gîndul că trebuia să se supună dispoziţiilor „stăpînului", îşi puse un capot, îşi desfăcu părul şi se băgă în pat.

Nu s-ar fi aşteptat să doarmă, dar o făcu şi încă foarte adînc. Cînd se trezi, obrajii îi ardeau din cauza viselor erotice pe care le avusese, toate cu Reeve McKenna. Îşi dădu cu apă rece pe faţă, apoi luă o coală de hîrtie şi un toc şi începu să-i scrie o scrisoare lui Tansy.

Dar nu reuşi să aştearnă decît cîteva rînduri, pentru că gîndul îi zbura neîncetat la nesuferitul acela de irlandez şi la mîinile lui care o mîngîiaseră atunci la Parramatta. Aşa că Maggie îşi puse din nou uniforma de guvernantă şi ieşi să facă cîţiva paşi.

Cînd se întoarse şi intră în casă pe uşa de serviciu, Maggie o întîlni pentru prima oară pe menajera domnului Kirk. Spre deosebire de doamna Lavendar, femeia aceea era durdulie, dar nu obeză. Avea părul de culoarea aramei şi pielea foarte albă. Femeia nu părea dispusă să fie prietenoasă cu noua guvernantă.

Cu toate acestea, Maggie, fire sociabilă, încercă să intre în vorbă cu ea.

– Numele meu este Margaret Chamberlin, spuse ea.

– Bridget, răspunse menajera. Bridget O'Malley.

– Lucraţi de mult aici?

Privirea lui Bridget O'Malley fu de natură să zădărnicească orice încercare a lui Maggie de a se apropia de ea.

– Da, de mult, răspunse femeia, uitîndu-se la Maggie cu vădit dispreţ. De acum încolo, domnişoară, să nu mai folosiţi uşa de serviciu, spuse ea. Dumneavoastră sînteţi ceva mai presus decît noi, aşa că Dunc... domnul Kirk vrea să ieşiţi şi să intraţi în casă pe uşa din faţă, ca nobilii.

Maggie se simţi ca şi cum femeia i-ar fi dat o pereche de palme, dar era mai curînd jignită decît supărată. De ce nu vroia nimeni să o accepte ca pe o servitoare ce era?

– Doamnă O'Malley...

– Domnişoară O'Malley, o corectă menajera, punînd un accent destul de ciudat pe cuvîntul „domnişoară".

Maggie îşi simţi obrajii arzînd. Ce n-ar fi dat ca Tansy să fie acolo, cu ea, să aibă şi ea o prietenă cu care să poată vorbi şi rîde. Această singurătate, această izolare devenea de nesuportat.

– Stăpînul întreba mai devreme de dumneavoastră, spuse Bridget, concentrîndu-se asupra vaselor pe care le spăla. Duceţi-vă mai bine să vedeţi ce vrea.

Maggie îşi ridică bărbia, impunîndu-şi să fie ceva mai demnă. Aşa cum timp de nouăsprezece ani trăise fără prietenia lui Bridget O'Malley, tot aşa putea să trăiască la fel de bine şi de acum încolo.

– Mulţumesc, spuse ea cu răceală, după care ieşi din bucătărie.

Cînd ajunse la etajul al doilea, fu surprinsă să dea cu ochii de Duncan Kirk care, după toate aparenţele, se juca de-a „trînta" cu Jeremy şi cu Tad.

Văzînd-o, se opri din joacă şi îi spuse:

– Te-ai întors, domnişoară Chamberlin.

Vorbea cu voce joasă şi ciudat de tristă.

Maggie se simţea de parcă ar fi fost prinsă făcînd ceva necinstit.

– Am fost să mă plimb, spuse ea.

Duncan rîse, apoi le spuse băieţilor să se ducă să se spele pe mîini înainte de masă. Copiii o luară la fugă şi se făcură nevăzuţi, lăsînd-o pe Maggie singură cu tatăl lor.

Vreme de cîteva clipe, Duncan tăcu şi se uită la Maggie. Era ca şi cum putea vedea în ea, citindu-i pînă şi gîndurile cele mai ascunse. Maggie roşi pentru că prea multe dintre aceste gînduri îl aveau ca obiect pe Reeve McKenna şi prea multe dintre ele erau direct scandaloase.

– Cred că ştii, spuse Duncan într-un tîrziu, că eşti foarte frumoasă.

Adevărul este că Maggie nu ştia; era drăguţă, asta da, îşi spuse ea, dar prea tînără şi prea puţin experimentată sau rafinată pentru a fi cu adevărat frumoasă.

– N-am nici cea mai mică idee cum să mă comport la recepţia de diseară, bîigui ea, pe de-o parte pentru a schimba subiectul, iar pe de altă parte pentru că îi era într-adevăr teamă să nu se facă de rîs la Palatul Guvernului.

Duncan ridică o sprînceană şi îşi încrucişă braţele la piept, sprijinindu-se cu spatele de peretele coridorului.

– N-ai altceva de făcut, domnişoară Chamberlin, decît să te porţi ca o doamnă.

– Dar eu nu sînt o doamnă, ţipă Maggie disperată.

Duncan ridică din umeri.

– Ai fost actriţă la Londra. Închipuie-ţi aşadar că va trebui să joci rolul unei doamne.

Maggie nu se gîndise la asta, dar ideea i se părea destul de bună. O să se uite la Rosalind şi la celelalte invitate şi o să facă ce-or să facă şi ele.

Reeve se uita consternat la Maggie care, la braţul lui Duncan Kirk, se îndrepta spre Palatul Guvernului. Ea purta o rochie de culoare indigo, ce scînteia în lumina din jur, iar părul de culoarea argintului şi a mierii şi-l ridicase, ceea ce îi scotea în evidenţă gîtul lung şi subţire. Reeve îşi aminti că mîngîiase cu buzele gîtul acela şi ceva în el se strînse dureros. El dădu la o parte paharul de vin şi se îndreptă spre Maggie, uitînd complet de puştoaica durdulie şi rumenă cu care se distrase pînă atunci.

Privind-o din faţă pe Maggie, el constată că decolteul rochiei era prea adînc. De ce nu încercase să-l mai tragă şi...

– Bună, Maggie, spuse el, apărînd dintr-o dată în fața ei.

– Reeve! îngăimă ea, pradă unei emoții puternice.

Cu obrajii în flăcări, se uită la Duncan care o privea încruntat.

– Ce-ce mai faci?

Reeve nu avea chef de vorbe goale. El vroia să acopere cu ceva pieptul plin al lui Maggie, înainte de a-l mai vedea și alți bărbați. Mai mult decît atît, vroia să o ducă undeva unde să se bucure numai el de sînii aceia minunați, să le guste vîrfurile roz, să o audă pe Maggie scîncind de plăcere și să-i simtă degetele înfipte în părul lui.

Reeve se uită mai întîi la Duncan, apoi o întrebă pe Maggie cu glas scăzut:

– De ce dracu' porți o rochie ca asta în lume?

Maggie se făcu stacojie. Mișcă buzele, dar nu reuși să spună nimic.

– Doamne, Reeve, șuieră Duncan, vorbești ca un bădăran.

– Bănuiesc că tu i-ai cumpărat-o, îl întrebă Reeve pe însoțitorul lui Maggie. Nu-i păsa cîtuși de puțin de părerea lui Duncan cu privire la manierele lui.

Maggie își recăpătă în sfîrșit glasul.

– Rochia asta este o culme a eleganței și a bunului gust, șopti ea furioasă la culme. A fost adusă de la Paris!

– Și este cît se poate de potrivită pentru o guvernantă, ripostă Reeve sec. Ce-i înveți pe elevii dumitale, domnișoară Chamberlin? Plăcerile trupului?

Maggie părea gata să sară în sus de indignare. Lui Reeve în schimb îi plăcea s-o provoace și în ciuda faptului că nu-i făcea plăcere s-o vadă pe Maggie îmbrăcată cu o rochie atît de decoltată, Reeve se stăpînea cu greu să nu rîdă.

– Mînia te prinde de minune, turnă el gaz peste foc.

Reacția lui Maggie nu se lăsă așteptată. Pieptul i se ridica și îi cobora, iar din ochi îi țîșneau fulgere de mînie. Ar fi vrut să-i ardă și o palmă. Dar trebuia să se poarte ca o doamnă, așa că nu îndrăzni să facă un asemenea gest nesăbuit.

Între timp, Duncan se hotărîse să se comporte ca și cum Reeve nici n-ar fi fost acolo. O trase pe Maggie după el pînă în salonul principal și îi spuse încet, printre dinți:

– Nu uita să i te adresezi guvernatorului cu Alteța Voastră. Și o să-i faci și o reverență.

– N-am să-i fac nici o reverență, șuieră Maggie.

Aflat chiar în spatele lor, Reeve se amuza copios în sinea lui.

Credincioasă cuvîntului dat, Maggie nu se înclină nici în fața guvernatorului, nici a soției acestuia, mulțumindu-se doar să dea ușor din cap.

La masa – ce era servită în cea mai mare dintre sufrageriile palatului, Reeve făcu în așa fel încît să stea chiar în fața lui Maggie și a încruntatului ei partener. Dacă se întîmpla ceva interesant, el avea să fie acolo, la fața locului.

Reeve nu putu să nu admire felul în care Maggie se adapta ambianței din jurul ei. Mai mult ca sigur că nu participase niciodată la un eveniment monden de o asemenea importanță. Și totuși, trăgînd cu ochiul la celelalte femei de la masă, ea reuși să facă față mai mult decît onorabil, folosind furculița

corectă, făcînd numai gesturile ce se cuveneau şi vorbind ce, cît şi cînd trebuia.

După masă, urmă dansul şi toată lumea se îndreptă spre uriaşa sală de bal, cu pereţii acoperiţi de oglinzi.

Maggie dansă o vreme cu Duncan, după care, în momentul în care Kirk ieşi pe terasă, să stea de vorbă cu cîţiva dintre investitorii lui, Reeve se îndreptă spre Maggie, înaintea altor cîtorva bărbaţi care aveau de gînd să facă şi ei acelaşi lucru.

Fără să-i aştepte răspunsul, Reeve o purtă cu el în vîrtejul unui vals, încîntat să-i vadă mînia din priviri şi roşeaţa din obraji.

– Hotărîrea ta de a-l urma pe Duncan la Melbourne trebuie să fi fost luată la repezeală, dacă nu în ultimul moment, îi spuse el pe un ton liniştit, de vreme ce nu mi-ai spus şi mie că pleci.

– Nu trebuie să-ţi dau socoteală ce fac şi unde mă duc, Reeve McKenna, spuse Maggie cu demnitate.

Reeve se uită din nou la decolteul lui Maggie şi pieptul de alabastru, atît de generos expus vederii. Tot mai vroia să-i lege lui Maggie un şervet în jurul gîtului, dar ridicolul situaţiei îl împiedică să o facă.

– Asta zic şi eu rochie, spuse el. Duncan ţi-a ales-o?

– Sînt destul de capabilă să-mi aleg şi singură îmbrăcămintea, răspunse Maggie pe un ton glacial.

Tot dansînd şi certîndu-se, Maggie şi Reeve ajunseră în dreptul uşii deschise a uneia dintre numeroasele terase ale palatului şi înainte ca Maggie să-şi dea seama ce se întîmpla, Reeve o

trase după el afară şi apoi în jos pe scările ce duceau în grădini.

Totul era poleit de razele argintii ale lunii, care creau în jur o atmosferă eterică, fantomatică. Umbrele şi formele ciudate o făcură pe Maggie să se tragă mai aproape de Reeve, în loc să fugă de el, aşa cum ar fi vrut.

– Domnul Kirk o să se supere, spuse ea pe un ton neconvingător, uitîndu-se în sus la Reeve. În lumina lunii, pielea ei strălucea ca opalul.

Reeve chicoti răguşit, fără să-şi dezlipească privirile de la Maggie. Dumnezeule, femeia asta era într-adevăr frumoasă, iar faptul că nu părea să ştie asta o făcea cu atît mai atrăgătoare.

– Duncan o să stea cu investitorii lui cel puţin o oră. Poate că nici nu ştie că am plecat.

Maggie oftă şi se aşeză pe o bancă de piatră, învăluită şi ea în lumina aceea stranie. Parcă era o zînă sau un duh, atît de nepămîntesc de frumoasă era, dar Reeve ştia foarte bine că era făcută din carne şi că era vie şi dornică să fie iubită.

– Ai cumva de gînd să-mi dai documentele de emigrare? întrebă ea plină de speranţă.

Reeve se aşeză lîngă ea, pe bancă.

– Nu ţi le-am dat? întrebă el cu nevinovăţie. Hîrtiile erau la Sydney, încuiate în seiful din biroul lui.

Maggie se înfurie din nou.

– Ştii foarte bine că mi le-ai furat atunci, la Parramatta! şopti ea mînioasă.

– Nu e nevoie să vorbeşti în şoaptă, spuse el calm. Nu e nimeni pe-aici care să te audă.

Maggie înghiţi, părînd în acelaşi timp îngrijorată şi intrigată.

– Nimeni?

Reeve încuviinţă. Aerul nopţii era răcoros şi înmiresmat, iar sunetele din palat se pierdeau în văzduh, purtate de vînt.

– Vrei să te măriţi cu mine, Maggie?

Maggie deschise gura şi făcu ochii mari.

– Să mă mărit cu tine? repetă ea ca un ecou.

– Ai uitat ce ţi-am propus atunci, la Parramatta?

Maggie îşi reveni din şoc şi păru că vrea din nou să-i tragă o palmă.

– Nu sînt însărcinată, spuse ea înţepată.

Reeve fu dezamăgit, dar bineînţeles că nu i-o arătă. Maggie nu era genul de femeie pe care s-o ai numai ca amantă; ea trebuia luată de soţie. Şi spre marea lui surprindere, Reeve îşi dădu seama că vroia într-adevăr să se însoare cu ea.

– Asta se poate rezolva destul de uşor, se auzi el spunînd.

– De ce te-ai însura cu mine de vreme ce nu eşti obligat s-o faci? îl întrebă ea, fixîndu-l cu privirea.

Reeve rîse. Chiar aşa, de ce?

– Sincer să fiu, Maggie, îmi surîde nespus ideea de a mă putea culca cu tine unde şi cînd am chef.

O şocase din nou, dar înainte ca Maggie să apuce să scoată o vorbă, Reeve îi trase în jos corsajul rochiei şi îi scoase sînii care, odată eliberaţi din strînsoarea caldă a mătăsii, se umflară mîndri în lumina lunii, în vreme ce vîrfurile li se întăriră sub privirea lui Reeve. Maggie nu făcu nici o mişcare să se acopere; stătea cu ochii închişi şi respira sacadat.

Reeve îi luă sînii în mîini, frămîntîndu-i uşor, după care se aplecă deasupra unuia şi supse din el cu poftă. Maggie se înfioră sub atingerea palmelor lui, apoi deschise încet ochii, ca după un somn adînc şi plăcut. Gemînd, ea îşi înfipse degetele în părul lui şi îi apăsă capul şi mai tare pe pieptul ei.

După ce îşi potoli setea, Reeve începu să-i mîngîie cu limba sfîrcul întărit, în loc să sugă lacom, aşa cum făcuse pînă atunci.

Un hohot de rîs venit din direcţia palatului îi trezi la realitate. Reeve se retrase şi o ajută să-şi aranjeze la loc corsajul.

– Mărită-te cu mine, Maggie, spuse el răguşit, înainte să-mi pierd complet minţile.

– Mă iubeşti? îl întrebă ea cu un amestec de mîndrie şi de vulnerabilitate.

– Nu cred, răspunse Reeve, mirîndu-se şi el de ceea ce spusese.

– Nici eu nu te iubesc pe tine, spuse ea, preocupată să-şi netezească rochia, pentru ca Reeve să nu-i vadă faţa.

Reeve îşi înăbuşi un zîmbet.

– Şi ce dacă. O mulţime de oameni se căsătoresc fără să se iubească şi sînt cît se poate de fericiţi.

Maggie se uită la el cu ochii goi.

– N-aş putea niciodată să fiu fericită alături de un bărbat care nu mă iubeşte, spuse ea cu sinceritate. Niciodată.

Reeve vroia să se apropie de ea şi să o ia în braţe, dar nu îndrăznea. Fir-ar să fie, de ce nu putea niciodată să mintă?

– Poate că... după o vreme... o să ajungem să ne şi iubim.

– Poate. Dar eu n-am de gînd să merg la risc! i-o întoarse Maggie, după care se ridică de pe bancă şi se întoarse la palat.

Reeve vru s-o oprească, dar se răzgîndi. De vreme ce nu-i putea oferi ceea ce ea îşi dorea cel mai mult, trebuia să o lase în pace. Reeve plecă de la Palatul Guvernului fără să-şi ia rămas-bun nici măcar de la gazde. Avea de gînd ca a doua zi de dimineaţă să plece la Sydney.

Capitolul 13

Cu toate că Duncan Kirk încerca să-şi ascundă furia, Maggie îşi dădu seama ce se ascundea în spatele zîmbetului suav şi al manierelor elegante. Ea încerca să nu se uite după Reeve printre ceilalţi invitaţi, dar îi era cu neputinţă.

Spre dimineaţă, pe Maggie o dureau nu numai picioarele, dar şi inima. Acolo, în grădină, îl lăsase pe Reeve să facă cu ea ce voia, fără să se împotrivească, iar el nici măcar nu o iubea. Ea în schimb nutrea pentru el un sentiment profund şi trainic. Ar fi fost poate mai bine, îşi spunea ea în timp ce dansa cu Duncan, să fi acceptat propunerea lui Reeve şi abia după aceea să se fi gîndit şi la dragoste.

Clătină din cap ca şi cum ar fi răspuns la o întrebare auzită numai de ea. Nu, făcuse foarte bine că refuzase. Să se mărite fără să se ştie iubită ar însemna să facă o imensă greşeală.

– Pot să ştiu şi eu la ce te gîndeşti? o întrebă brusc Duncan.

Maggie ridică ochii spre el şi fu neplăcut surprinsă de expresia serioasă şi supărată de pe chipul

acestuia. Ea roşi, gîndindu-se la tot ceea ce se petrecuse ceva mai devreme în grădină. Dacă îi văzuse cineva, care apoi îi relatase totul, cu lux de amănunte lui Duncan?

– Mă gîndeam, spuse ea, oarecum pentru a se apăra.

– Te gîndeai. Numai asta faci de cînd ai dispărut din sală cu puţin timp în urmă, răspunse Kirk, privind în jurul său. Ai fost cu McKenna? Foarte ciudat, dar nu l-am mai văzut de cînd a dansat cu tine.

Lui Maggie nu-i plăcea nici faptul că Duncan devenea tot mai indiscret şi nici tonul pe care îi vorbea.

– Domnul McKenna mi-a cerut mîna, spuse ea.

Duncan Kirk se crispă, oprindu-se acolo, în mijlocul sălii de bal, cu faţa mai întîi stacojie, apoi albă ca varul.

– Ce? scrîşni el.

Maggie regretă că fusese atît de nechibzuită, şi asta pentru că înfăţişarea şi mai ales ochii lui Duncan aveau în ei ceva periculos. Dar acum era prea tîrziu.

– Cred că aţi auzit foarte bine, spuse ea ridicînd bărbia şi străduindu-se să pară cît mai calmă cu putinţă.

Fără o vorbă, Duncan o apucă de braţ, strîngînd-o dureros de tare şi o trase după el prin mulţime. El îi salută în grabă pe guvernator şi pe soţia acestuia, după care aproape că o aruncă pe Maggie în holul de la intrare. Acolo se aflau două servitoare, care aveau grijă de haine şi de pelerine, dar Maggie se

îndoia că Duncan le observase. Pentru oameni ca el, asemenea făpturi umile erau ca şi invizibile.

– Ce i-ai spus lui McKenna? o întrebă el în şoaptă, apucînd-o de umeri şi sfredelind-o cu privirea. Maggie încercă să scape din strînsoarea lui, dar Duncan îşi înfipse şi mai tare degetele în umerii ei. Oh, Doamne, ce n-ar fi dat ea ca Reeve să fi fost acolo, să o scape, dar el dispăruse fără urmă.

– Vă rog, spuse ea, aproape fără suflare.

Duncan slăbi oarecum strînsoarea, dar în loc să-i dea drumul lui Maggie, el o scutură cu sălbăticie.

– Margaret, o avertiză el.

– I-i-am spus că n-nu pot să m-mărit cu el, se bîlbîi Maggie cu ochii în lacrimi. Ş-ştiţi, e-el nu mă iubeşte.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că Maggie nu plîngea din cauza strînsorii braţelor lui, ci pentru că Reeve îi spusese că n-o iubeşte, Duncan o aruncă practic pe uşă afară.

Cele două servitoare făcuseră ochii mari şi se uitau cu milă la Maggie. Dar ea ştia că nu o puteau ajuta. Pentru Duncan ele practic nici nu existau.

Maggie şi-ar fi ridicat poalele rochiei şi ar fi luat-o la fugă, dar Duncan o înşfăcă din nou de braţ, o trase după el pînă în dreptul şirului lung de trăsuri care aşteptau în faţa porţilor palatului şi o aruncă într-una dintre ele.

– Acasă, domnule? îl auzi Maggie pe vizitiu întrebîndu-l pe Kirk, care zăbovea încă în dreptul portierei deschise, cu ochii lipsiţi de culoare în lumina lunii care îi cădea drept în faţă.

– Nu, răspunse el scurt. Doamna şi cu mine o să facem o plimbare.

– Prea bine, domnule! spuse vizitiul, rîzînd pe înfundate în întuneic.

Maggie îşi încrucişă braţele la piept şi se trase în colţul cel mai întunecat al trăsurii.

Duncan se urcă în trăsură şi trînti portiera în urma lui, aşezîndu-se în faţa lui Maggie şi privind-o cu asprime.

– Mi-ai cam pus răbdarea la încercare, Maggie, spuse el după ce vehiculul

se pusese în mişcare.

– Domnişoara Chamberlin, pentru dumnea-voastră, spuse Maggie. Poate că păruse obraznică şi lipsită de respect, dar în sinea ei era de-a dreptul îngrozită. Viaţa o învăţase că era mai bine să braveze decît să se smiorcăie.

Deodată, Duncan o prinse de talie cu o mînă şi o trase spre el. Maggie se lovi cu capul de plafonul jos al trăsurii şi aterizâ neceremonios în braţele lui Duncan.

Începu să se zbată, dar nu putea scăpa din strînsoarea braţelor de fier care îi prinseseră mîinile la spate.

– O să ţip! îl ameninţă ea pe Duncan în şoaptă.

– Asta, spuse Duncan calm, o să-l amuze foarte mult pe vizitiul meu. Hai, dă-i drumul.

Maggie nu fusese niciodată pînă atunci atît de înverşunată împotriva unui bărbat. Spaimei îi luă locul sentimentul de înjosire care în loc să o inhibe îi dădu curaj. Şi fără să se gîndească, Maggie îl scuipă drept în faţă.

Duncan se crispă şi în clipa aceea îngrozitoare Maggie îşi dădu seama ce greşeală cumplită făcuse. Se zbătu din nou să scape din braţele lui,

dar Duncan o ţinu pe loc cu o mînă, în vreme ce cu cealaltă scoase din buzunarul interior al hainei o batistă şi se şterse încet pe faţă.

– Îmi pare rău, spuse Maggie pe un ton neconvingător.

Duncan puse batista la loc în buzunar.

– Mă îndoiesc, Maggie, dar să ştii că nu peste mult timp o să-ţi pară nu rău, ci foarte rău.

Maggie se cutremură. Cum naiba reuşise să se vîre într-un asemenea bucluc? Mai întîi a străbătut jumătate de lume ca să se mărite cu un bărbat care nu făcuse altceva decît să se joace cu sentimentele ei. Apoi a petrecut două nopţi în patul lui Reeve McKenna. Iar acum era prizoniera unei brute de bărbat al cărui unic scop în viaţă părea să fie acela de a o face pe Maggie să-i pară rău că s-a născut.

– Sînt dispusă să uit tot ce s-a întîmplat, spuse ea încercînd să fie cît mai rezonabilă, dacă mă lăsaţi să plec.

Trupul puternic al lui Duncan fu zguduit de un hohot de rîs răguşit.

– Cîtă generozitate, spuse el ironic.

Maggie îşi muşcă buza de jos. Curajul îi pierise şi începuse să-i fie frică.

– De ce faceţi asta? întrebă ea încet.

Întrebarea păru să-l atingă pe Duncan mai mult chiar şi decît lipsa ei de respect şi sforţările de a scăpa din strînsoarea lui. Duncan îi dădu drumul lui Maggie, ajutînd-o chiar să se aşeze pe locul ei, unde ea se ghemui tremurînd, în ciuda căldurii nopţii.

– McKenna avea dreptate, murmură el. Pasiunea te prinde de minune.

Omul nu era sănătos, îşi spuse Maggie. Ea întinse încet mîna să apuce mînerul portierei, calculînd în minte şansele pe care le avea de a sări dintr-o trăsură în mers fără să-şi rupă toate oasele. Rezultatul o descurajă.

– P-pasiunea? repetă ea, bîjbîind totuşi după mînerul de care se legau în clipa aceea toate speranţele ei.

Duncan oftă.

– N-are imporanţă, domnişoară Chamberlin. Te rog să mă ierţi.

Nici moartă, îşi spuse Maggie, dar nu făcu prostia să-şi rostească gîndul cu voce tare. Era mult mai înţelept să se prefacă a fi de acord cu tot ceea ce spunea Duncan, după care, dacă trăsura încetinea, să încerce să sară din mers. Nu ştia ce să spună, mai ales că Duncan era un om destul de imprevizibil, aşa că tăcu, pîndind în continuare mînerul portierei.

– N-am să încerc să-mi cer scuze pentru ceea ce am făcut, continuă Kirk.

Maggie nu-l asculta decît pe jumătate; atenţia ei era îndreptată asupra sunetelor unei muzici cîntate la pian şi rîsetelor răguşite ce veneau de afară. Undeva mai jos i se păru că aude un zgomot ca de valuri spărgîndu-se de ţărm. Însemna că se aflau aproape de port şi într-o zonă în care bărbaţii veneau să bea şi să se distreze. Maggie îşi aminti de cartierul acela din Sydney, prin care trecuse cu tramvaiul, împreună cu Sally Crockett. Dacă locul ăsta era ca acela, atunci probabil că în trăsură era mai în siguranţă.

Pe de altă parte însă...

Brusc, trăsura se opri, iar vizitiul începu să strige la cineva care îi stătea în drum. Fără să mai stea pe gînduri, Maggie deschise portiera şi sări jos din trăsură.

Din nefericire, vîrful pantofului i se prinse în tivul rochiei şi Maggie căzu pe caldarîmul murdar de noroi. Plină de vînătăi şi de zgîrieturi şi murdară de noroi, ea se rostogoli pînă cînd se opri în dreptul unei perechi de cizme. Dar Maggie nu se uită în sus, la proprietarul cizmelor, ci înapoi, peste umăr. Duncan se îndrepta cu paşi mari spre ea şi chiar dacă în urmă cu cîteva minute regreta ceea ce făcuse, acum chipul său nu trăda nici urmă de remuşcare.

Neîndrăznind să spere prea mult, Maggie privi în sus, la bărbatul lîngă ale cărui cizme aterizase. Era înalt şi purta o pălărie moale, de piele, cu boruri late şi o vestă.

Omul se aplecă şi cu o mînă puternică o ridică pe Maggie de pe jos. Ea se ghemui lîngă el, uitîndu-se ţintă la Duncan, care dădu să o înşface din nou.

– Nu, şopti ea, iar străinul o ţinu sprijinită de pieptul lui.

– Dă-i drumul, îi porunci Duncan. Asta este o problemă personală.

Braţul străinului era tare ca oţelul, dar pe Maggie o înconjura cu multă blîndeţe.

– Ia spune, amice, tu ai aruncat-o din trăsură sau a sărit ea?

Maggie întoarse capul. Pieptul bărbatului era tare şi cald, iar Maggie se lipi de el, simţindu-se dintr-o dată, nu ştia nici ea de ce, mult mai în siguranţă.

– Am sărit, spuse ea nefericită.

Furia lui Duncan se revărsa asupra lui Maggie ca un torent de lavă fierbinte.

– Margaret, tună el, vino-ncoace.

Maggie clătină din cap.

– Se pare că nu vrea să vină la tine, amice, nu crezi? întrebă străinul. Sfatul meu este să-ţi vezi de drum şi s-o laşi în pace, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Duncan oftă exasperat şi trase o înjurătură. Pe Maggie o bruscase, este adevărat, dar era clar că ideea de a se bate cu bărbatul acela cu pălărie moale nu-i surîdea deloc.

– Maggie, gîndeşte-te la copii, spuse el, încercînd să pară cît mai rezonabil cu putinţă.

Străinul se crispă.

– Copii? întrebă el.

Era evident că omul îşi închipuia că Duncan era soţul ei şi că aveau copii acasă, ceea ce însemna că el nu avea nici un drept să se amestece în viaţa lor personală. Maggie se agăţă cu mîini tremurînde de vesta de piele, refuzînd să se întoarcă la Duncan.

– Băieţii te iubesc, Maggie, continuă Duncan. Nu poţi să-i laşi tocmai acum.

Străinul se uită la Maggie şi îi desprinse încet mîinile de pe vesta lui. Cînd văzu că era cît pe-aici să o îndepărteze de el, Maggie îi spuse disperată:

– Nu înţelegeţi? Eu nu sînt mama copiilor lui, sînt guvernanta lor!

Îngerul ei păzitor făcu un pas înapoi, iar Maggie îi putu vedea faţa frumoasă şi aspră, părul puţin prea lung şi ochii albaştri ca cerul senin. El se uită la

rochia ei şi la mărgeluţele de cristal ce străluceau în lumina lunii şi spuse:

– N-am văzut niciodată o guvernantă care să poarte o asemenea rochie.

– Aşa este, fu de acord Duncan.

Bărbatul se uita nedumerit cînd la Maggie, cînd la Duncan.

– Ce-ai de gînd să-i faci, amice?

Duncan oftă ca un soţ.

– Ce dracu' să-i fac, spuse el. Cred că o să-i ard cîteva la fund; păi zi şi dumneata, putea să moară, nu-i aşa? Uneori e cam teatrală Maggie a noastră.

– Eu nu sînt Maggie a dumitale! ţipă obiectul discuţiei.

Şi de necrezut, dar străinul chicoti.

– Isteaţă fată, spuse el, dîndu-se la o parte şi lăsînd-o pe Maggie fără apărare în faţa lui Duncan.

– Vă rog! strigă ea.

Duncan era prea deştept ca să fie brutal cu ea; dar cu toate acestea, îşi înfipse degetele în braţul ei. Zîmbea şi îi vorbea pe un ton mîngîietor, ducînd-o înapoi la trăsură.

Într-un ultim efort de a se salva de la Dumnezeu ştie ce, Maggie privi înapoi la bărbatul necunoscut şi strigă:

– Vă rog, nu-l lăsaţi să mă ia. Nu-l iubesc. Eu îl iubesc pe Reeve McKenna. Bărbatul ăsta îl urăşte... nu ştiu din ce motiv şi vrea cu tot dinadinsul să ne despartă.

Necunoscutul tresări.

– Ia stai puţin, îi spuse el lui Duncan. Acesta se prefăcu a nu-l fi auzit. Tocmai se pregătea s-o

arunce pe Maggie în trăsură cînd străinul îl apucă de braţ.

– Ţi-am spus să te opreşti.

Duncan trase din nou o înjurătură.

– Eşti măritată cu bărbatul ăsta sau nu? o întrebă el pe Maggie.

– Nu, domnule. Vă jur că nu sînt măritată cu el. Eu... eu vreu să mă mărit cu Reeve. Şi aşa şi era. Maggie voia să se mărite cu Reeve McKenna, chiar dacă acest lucru era imposibil.

– Dacă mă minţi, domnişoară, o avertiză salvatorul ei, n-o să mai fie nevoie ca individul ăsta să-ţi ardă cîteva palme la fund, pentru că am s-o fac eu.

În clipa aceea, Duncan ajunse la capătul răbdării. Se năpusti asupra necunoscutului, după care vizitiul, care pînă atunci se mulţumise să privească, sări de pe capră şi alergă în ajutorul stăpînului său. Erau doi împotriva unuia singur dar necunoscutul se descurcă de minune. El îi arse un pumn lui Duncan, care se dezechilibră şi căzu cu faţa în jos în noroiul în care aterizase şi Maggie cu cîteva minute în urmă. Cît despre vizitiu, acesta fu scos din luptă cu o singură lovitură de genunchi.

Maggie sări apoi din trăsură, alergînd în braţele puternice ale necunoscutului. Acesta o trase după el pînă cînd se opriră în faţa unui han; urcară nişte scări şi intrară repede într-una din camere. Se părea că Duncan şi vizitiul său erau scoşi de-a binelea din luptă, de vreme ce nici unul dintre ei nu-i urmărise pe cei doi.

Dar Maggie nu se mai gîndea la Duncan, ci la noua încurcătură în care intrase, dîndu-se pe mîna

unui necunoscut. Inima îi bătea să-i spargă pieptul cînd acesta aprinse o lampă şi îşi scoase pălăria. Maggie schiţă un zîmbet nervos, dar din cauza nodului care i se pusese în gît, îi era imposibil să scoată o vorbă.

– Spune-mi cum l-ai cunoscut pe Reeve McKenna, îi ceru el.

Maggie începea să-şi recapete curajul.

– Mai întîi, zise ea pe un ton categoric, trebuie să-mi spui cine eşti.

Necunoscutul ezită o vreme, apoi, într-un tîrziu, spuse:

– James. Numele meu este James.

Amintindu-şi ceea ce-i spusese Reeve la Parramatta, Maggie minţi că se sufocă.

– Jamie?

Jamie oftă şi se sprijini de unul din pereţii murdari de funingine ai camerei, cu braţele încrucişate la piept.

– Da, spuse el fără nici o tragere de inimă. Jamie McKenna.

Maggie uită de orice pericol şi se lăsă să cadă pe patul cu aşternutul mototolit.

– Ştii, începu ea în şoaptă, că fratele tău te caută de douăzeci de ani?

– Da, ştiu, oftă Jamie. Crede-mă că nici mie nu mi-a fost întotdeauna uşor să mă feresc de a fi găsit.

Maggie se gîndi la Elisabeth, dar un anume instinct îi spuse să nu pomenească încă de copil.

– Dar de ce să te ascunzi de propriul tău frate? Îl urăşti?

– Oh, Doamne, nu. N-aş putea niciodată să-l urăsc pe Reeve.

– Atunci, de ce...

– Am motivele mele s-o fac. Făcu o pauză apoi continuă. Dar tu de unde eşti? Înainte ca Maggie să apuce să răspundă, el făcu un semn cu degetul arătător şi spuse. Nu, stai... ştiu. Eşti din coloniile din sud. Pe toţi dracii, eşti americancă.

– Da, aşa e. Tăcu o vreme, apoi îi spuse: Vrei să mă duci la fratele tău?

– Pentru nimic în lume, răspunse el. În momentul de faţă, fratele meu este ultima persoană de pe lumea asta pe care aş vrea să o văd.

Jamie se aşeză lîngă ea pe pat. Maggie nu era sigură dacă asta era bine sau nu.

– De dus te duc la Reeve, drăguţo, fii fără grijă. Dar nu cumva să-i spui că te-ai întîlnit cu mine. E clar? Reeve ar fi în pericol dacă ar afla acum unde mă aflu eu.

– Dar...

– Cu Reeve o să mă înţeleg eu... dar la momentul potrivit şi fără să las pe nimeni să se amestece în relaţiile dintre mine şi fratele meu. Iar dacă ai să te bagi unde nu-ţi fierbe oala, să ştii că n-am să ţin cont de faptul că Reeve e mai mare decît mine şi am să-ţi trag cîteva la fund să mă ţii minte.

Maggie înghiţi. Îl credea.

– Bine, atunci hai să mergem, spuse ea, dînd să se ridice de pe pat.

Dar Jamie o prinse uşor de braţ şi o trase înapoi.

– Nu în noaptea asta, spuse el. S-ar putea ca sclifositul ăla de prieten al tău să-şi fi strîns o armată şi să fi pornit deja în căutarea noastră. Cu el şi cu vizitiul lui m-aş descurca eu, dar cu o jumătate de duzină de docheri, nu cred.

– Şi vrei ca eu să rămîn aici toată noaptea... în camera asta... cu tine?

– Da, scumpo. Hai culcă-te.

Situaţia era într-adevăr disperată, dar cu toate acestea, Maggie preferă să rămînă peste noapte în camera lui Jammie McKenna, decît să rişte ca, plecînd, să dea peste Duncan.

Maggie se uită la ciudatul medalion din alamă de la gîtul lui Jamie, amintindu-şi că şi Reeve avea unul la fel. Dar ori de cîte ori îl întreba ce era cu acel medalion – care semăna mai mult ca un talisman – Reeve schimba vorba.

– Ce e ăsta? întrebă ea.

– Se numeşte insigna cerşetorului, răspunse Jamie, descheindu-şi nasturii cămăşii.

Maggie făcu ochii mari.

– O i-insignă de cerşetor? Ce naiba mai e şi asta?

Jamie ridică braţele şi îşi scoase talismanul, întinzîndu-i-l lui Maggie fără să scoată o vorbă, aparent ignorînd întrebarea ei. Spre deosebire de cel al lui Reeve, care era pus pe un lanţ de aur, cel al lui Jamie atîrna de un simplu şnur de piele.

Maggie studie cu atenţie talismanul, care semăna cu o monedă pe reversul căreia era scris: BINECUVÎNTAŢI SĂ FIE CEI CARE ÎI AJUTĂ PE SĂRACI. PAROHIA ST. PATRICK. DUBLIN.

– Cu asta, spuse Jamie încet, un om putea cerşi fără să fie arestat.

– Cerşi? Maggie nu şi-l putea închipui pe Reeve cerşind. Aţi f-fost... cerşetori?

Jamie clătină din cap.

– Eu unul n-am ajuns pînă acolo. Am fost prins şterpelind ceasul unui domn, iar Reeve a venit ca băiat de serviciu la bordul unei baleniere.

– Mi se pare ciudat că purtaţi aşa ceva la gît, spuse Maggie încruntîndu-se. Dar nu l-am văzut niciodată pe Reeve fără talisman.

Jamie oftă.

– Reeve e acum un om bogat. Cred că insigna asta de cerşetor îi aminteşte de vremea cînd era sărac lipit şi îl face să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru tot ceea ce are acum. Hai să ne culcăm, fetiţo. Îţi promit că nici măcar n-o să te ating.

Maggie se băgă în pat, la perete, cu pantofii în picioare şi îmbrăcată tot cu rochia aceea superbă, care însă acum era ruptă şi murdară de noroi.

– Foarte bine. Sper că eşti un om de cuvînt.

Jamie chicoti şi se întinse pe pat, lîngă Maggie, lăsînd lampa aprinsă.

– Şi acum de ce ai fost deportat din nou? întrebă Maggie după cîteva clipe de tăcere.

– Pentru că am şutit portofelul unui domn, iubito.

– Ai furat multe portofele, Jamie McKenna?

Jamie zîmbi şi îşi puse mîinile sub cap.

– Cîte am putut, domnişoară. Dar fii pe pace, acum nu mă mai ţin de chestii din astea. Am oi şi o proprietate a mea.

– Unde?

Jamie se dădu jos din pat şi stinse lampa.

– Doar nu crezi că am de gînd să-ţi spun asta, ca să dai fuga să-i spui lui Reeve, zise el, băgîndu-se din nou în pat.

Maggie oftă.

– Te iubeşte, spuse ea în întuneric.

– Da, spuse el pe un ton care nu trăda nici un fel de emoţie şi înainte ca Maggie să apuce să-l mai întrebe şi altceva, Jamie începu să sforăie.

Capitolul 14

Pe Maggie o trezi un zgomot puternic. Se ridică în capul oaselor, dar din cauza întunericului nu văzu decît siluetele cîtorva bărbaţi ce stăteau în uşa dată de perete şi pe Jamie care se rostogoli jos din pat.

Prea înspăimîntată ca să ţipe, Maggie continua să tacă, scrutînd întunericul. Deodată, cineva aprinse lumina, iar Maggie văzu totul cît se poate de clar.

Jamie era ghemuit pe podea, lîngă pat, ţinînd în mînă un cuţit uriaş şi înspăimîntător. Duncan era în mijlocul camerei, iar în uşă stăteau patru zdrahoni de bărbaţi ce se hlizeau la Maggie cu guri ştirbe.

– Luaţi fata, le porunci Duncan.

Jamie se ridică încet în picioare, ţinînd cuţitul în mîna dreaptă.

– Nu v-aş sfătui să faceţi asta, prieteni, le spuse el cu voce joasă, vorbele lui rostogolindu-se ca o lavă fierbinte pe nişte stînci golaşe.

Unul dintre huliganii lui Duncan scoase din buzunarul interior al hainei lui jerpelite un pistol pe care începu să-l rotească ameninţător.

– Ce dracu' crezi că poţi să faci cu lama aia nenorocită? rînji el.

– Nu, Jamie, or să te omoare! îl rugă ea cu lacrimi în ochi, în timp ce se dădea jos din pat.

– Maggie! o avertiză Jamie, dar nu reuşi să o prindă.

Ea se agăţă cu greutate de barele de fier ale patului şi coborî în picioare pe podea.

Unul dintre oamenii lui Duncan o înşfăcă de braţ, iar Maggie tresări de durere. Această mişcare a ei distrase atenţia lui Duncan de la Jamie, pentru prima oară de cînd fusese aprinsă lampa.

– Ia mîinile de pe ea, spuse el pe un ton ameninţător, iar omul cel rău mirositor îi dădu drumul lui Maggie, aruncîndu-i o privire mînioasă. Dar Duncan întinse o mînă, o prinse pe Maggie de mijloc şi o trase cu putere lîngă el.

– Dacă îndrăzneşti cumva să o iei pe femeia asta cu tine, îl avertiză Jamie cu voce calmă, rotind încet cuţitul, o să ieşi de-aici cu asta în spate.

Lui Maggie i se opri inima în loc.

– Duncan, îl rugă ea, ştiind că Jamie nu glumea.

Duncan îi aruncă un zîmbet glacial care o înfioră.

– Văd că ai început să-mi spui pe nume. Oftă. Prea tîrziu, din păcate... pentru mine ai căzut definitiv în dizgraţie.

În clipa următoare, Maggie fu aruncată spre uşă. Tocmai încerca să-şi recapete echilibrul, cînd auzi şuieratul unui cuţit ce spinteca aerul, urmat de o bufnitură surdă.

Duncan scoase un strigăt, după care se clătină şi o apucă pe Maggie de păr. Cuţitul i se înfipsese în umărul stîng, iar cămaşa i se umplu de sînge. Dar

cu toate acestea, Duncan o trase după el pe scări în jos.

– Şi cu ciobanu' ce facem? întrebă unul dintre banditi.

În lumina slabă a zorilor, Maggie văzu că Duncan era alb ca varul; dar el o trase totuşi pînă la trăsură şi o aruncă înăuntru.

– Faceţi ce vreţi, gemu el. E al vostru nemernicul.

Maggie ateriză pe podeaua murdară a trăsurii. Era disperată. Reeve îl căutase atîta amar de vreme pe fratele său, iar acum Jamie putea să moară din cauza ei. Maggie începu să ţipe, în vreme ce Duncan, pe jumătate fără cunoştinţă, se urcă, împleticindu-se, în trăsură şi trînti portiera. Apoi, de-abia tîrîndu-se, se aşeză pe una dintre banchete.

– Ajută-mă, murmură el, sîngerînd îngrozitor. Te rog...

Maggie se apropie de el şi văzu că pumnalul fusese înfipt în umărul lui pînă la plăsele.

Maggie simţi că i se face rău, dar cu toate acestea apucă mînerul plin de sînge al pumnalului. Abia atunci observă că strîngea în mînă medalionul lui Jamie, pus pe şnurul de piele. Îl luă şi-l băgă repede în corsajul rochiei.

– N-nu cred că o s-să p-pot, reuşi ea să îngaime.

Duncan devenea din ce în ce mai palid, pielea lui căpătînd o culoare cenuşie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, încearcă, o rugă el, după care căzu înainte, îngenunchind pe podeaua trăsurii, cu partea de sus a corpului prăbuşită pe bancheta din faţa lui.

– Avem nevoie de un doctor, ţipă Maggie, adresîndu-i-se vizitiului.

– Nu, horcăi Duncan, fără doctori... oh, Doamne, Margaret, *te rog ajută-mă...*

Din punctul ei de vedere, omul era un criminal, dar nu putea nici să-l lase să zacă acolo, fără să-l ajute într-un fel. Îngenunchind lîngă el şi murmurînd o rugăciune, ea apucă cu amîndouă mîinile mînerul cuţitului lui Jamie şi trase cît de tare putu.

Duncan scoase un urlet îngrozitor, după care se prăbuşi la podea fără cunoştinţă.

Trăsura se opri curînd în faţa uşii de serviciu a casei lui Duncan. Vizitiul îl trase pe Duncan afară din trăsură şi îl tîrî în casă.

Primul gînd al lui Maggie fu să o şteargă, dar îşi dădu seama că aşa ceva nu se putea, pentru că Bridget O'Malley venea deja spre ei, să-i ajute să-l ducă pe Duncan în casă. Şi apoi unde era să fugă îmbrăcată cu o rochie ruptă, şifonată şi pătată de sînge? Ca să nu mai vorbim de faptul că toate lucrurile ei erau acolo, în casa lui Duncan Kirk. E drept că ar fi putut renunţa la ele, dar nu putea pleca fără micuţa fotografie a părinţilor ei; era tot ce-i rămăsese de la ei.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat? o întrebă Bridget, care împreună cu vizitiul îl căra pe Duncan în casă.

Nu-i răspunse nimeni. În schimb, Maggie o întrebă la rîndul ei, străduindu-se să pară cît mai calmă cu putinţă:

– Unde sînt băieţii?

Nu era cazul ca nişte copii să vadă un asemenea spectacol îngrozitor, îşi spuse ea.

– Nu s-au sculat încă, răspunse Bridget în clipa în care intrară în bucătărie. Să-l ducem în camera mea, îi spuse ea vizitiului.

Maggie urcă în camera ei, scoase din sîn talismanul lui Jamie şi se dezbrăcă. Îşi turnă apă în ligheanul de pe măsuţa de toaletă şi începu să se spele. Apoi îşi puse rochia ei cenuşie şi urîtă, de lînă, vîrînd medalionul lui Jamie în geanta ei veche, de care o legau atîtea amintiri.

În clipa următoare cineva bătu la uşă, după care în prag apăru Jeremy.

– I-am văzut cărîndu-l pe tati, domnişoară, spuse el făcînd ochii mari, şi pe dumneavoastră cu rochia plină de sînge...

Maggie se apropie de copil şi îşi puse mîinile pe umerii lui. Trupul micuţ tremura.

– A fost un accident, minţi ea cu blîndeţe. Povestea pe care avea să o spună la poliţie era însă cu totul alta.

Copilul se uită la rochia care zăcea pe podea, un amestec impresionant de albastru şi de roşu aprins.

– V-aţi rănit şi dumneavoastră în accident?

Maggie oftă şi se aşeză pe marginea patului, cu mîinile în poală. Copilul veni lîngă ea.

– Nu, răspunse ea, eu n-am păţit nimic.

Băiatul se uită la geanta deschisă, pusă pe masă.

– Plecaţi? întrebă el încet.

Maggie tocmai căuta o cale de a-l face să înţeleagă, cînd uşa camerei se deschise brusc şi Bridget apăru în prag, cu capotul pătat de sînge.

– Vă cheamă Duncan, îi spuse ea lui Maggie, pe un ton tăios.

Maggie oftă şi fără o vorbă o urmă pe Bridget de-a lungul coridorului şi apoi pe scări în jos, pînă în bucătărie. Camera lui Bridget era chiar lîngă bucătărie.

Duncan zăcea în mijlocul unui pat mare, cu umărul bandajat şi cu spatele sprijinit de cîteva perne. Fusese spălat de sînge şi pieptănat. Pe măsuţa de lîngă pat se afla o sticluţă de laudanum, care explica privirea sticloasă a lui Duncan şi zîmbetul său direct imbecil.

– Lasă-ne singuri, Bridget, spuse el încet.

Bridget se uită la Maggie, apoi ieşi din cameră, trîntind uşa în urma ei. Duncan tresări de durere, apoi încercă să zîmbească.

Acum că Duncan era în afara oricărui pericol, Maggie nu mai simţea pentru el nici un fel de compasiune. Nu se gîndea decît la Jamie, care poate că zăcea mort cine ştie pe unde. Cînd va pleca de aici, ea se va duce direct la poliţie şi la Reeve şi le va povesti totul aşa cum s-a întîmplat.

– Vizitiul îmi spune că prietenul tău a reuşit să fugă, spuse Duncan. Păcat.

Maggie se simţi dintr-o dată atît de uşurată, că începură să-i tremure genunchii. Se sprijini de pat, să nu cadă.

– Asta este o veste bună, spuse ea cu răceală.

Duncan era încă palid ca moartea, iar rîsul îi semăna cu un horcăit.

– Mă întreb dacă pentru Reeve, vestea că ţi-ai petrecut noaptea cu un necunoscut o să fie la fel de plăcută.

Vorbele lui căzură asupra lui Maggie ca un trăsnet. Se făcu albă ca varul şi simţi că-i fuge

pămîntul de sub picioare. Apoi însă îşi reveni şi spuse:

– O să-i explic, iar el o să înţeleagă.

– Asta înseamnă că te duci la el.

– Nu văd ce altceva aş putea face.

– Ar mai fi o soluţie, Margaret. Să rămîi aici şi să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic.

– Dar asta e o nebunie, izbucni ea. N-am de gînd să mai stau nici măcar o zi în casa asta.

– Ba ai să stai.

Maggie fu cuprinsă de panică.

– Ce vrei să spui?

Duncan oftă teatral.

– N-aş vrea cu nici un chip să fii arestată pentru că m-ai înjunghiat pe la spate, dar dacă altfel nu se poate...

– Ştii foarte bine că asta e o minciună!

– Da, ştiu şi o ştii şi tu. Dar martorii mei or să depună mărturie împotriva ta. Închisorile sînt locuri înspăimîntătoare, Maggie. Dar s-ar putea să nu te bage la închisoare, ci într-un azil, asta presupunînd bineînţeles că numai o femeie nebună ar putea avea forţa şi mai ales dorinţa de a înjunghia pe la spate un bărbat de două ori mai mare decît ea.

– Şi eu am un martor, îi aminti Maggie, fără însă a-i dezvălui numele acestuia. Tu cu gura ta mi-ai spus că a reuşit să fugă.

Maggie avu senzaţia ciudată că focul din privirile lui îi ardea faţa.

– Da, aşa este, fu el de acord. Dar ai să poţi să-l găseşti? Părerea mea este că ciobanul tău s-a făcut de mult nevăzut.

Maggie se gîndi la încăpăţînarea lui Jamie de a-l evita pe Reeve şi la promisiunea pe care i-o smulsese de a nu-i pomeni fratelui său de prezenţa lui în Melbourne. Poate că Duncan avea dreptate, dar Maggie nu voia cu nici un chip s-o recunoască.

– N-am să rămîn aici, spuse ea. Chiar dacă mă ameninţi. Pot să-i spun lui Reeve tot ce s-a întîmplat, iar el o să fie cu siguranţă de partea mea.

– Eşti chiar atît de sigură? întrebă Duncan obosit. Se sprijini din nou de perne, cu ochii pe jumătate închişi.

Maggie nu era sigură de nimic altceva decît că trebuia să-l găsească pe Reeve şi să-i accepte propunerea înainte ca el să se răzgîndească. Şi mai tîrziu o să-l facă să o şi iubească.

– Da, foarte sigură, minţi ea.

Duncan căscă.

– De ce eşti atît de grăbită, Maggie? În starea în care mă aflu, sînt absolut inofensiv, nu crezi?

Şi asta era adevărat. Maggie ezita pentru că pe de-o parte se gîndea la copii, iar pe de altă parte nici nu o prea trăgea inima să se tîrască la picioarele lui Reeve, implorîndu-l să o ia de nevastă.

– Ba da, dar...

În clipa aceea, Bridget dădu buzna în cameră, roşie la faţă, uitîndu-se mai întîi la Maggie – care, dacă privirile ar putea ucide, ar fi murit pe loc – şi apoi la Duncan.

– Reeve McKenna este aici, Duncan, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Am încercat să-l fac să plece, dar...

Duncan făcu un gest larg cu mîna, apoi căscă.

– Te rog să-l pofteşti imediat înăuntru, spuse el.

Dar nu mai fu nevoie ca Bridget să se ducă să-l „poftească înăuntru", pentru că Reeve se şi ivi în pragul uşii. El se uită mai întîi la Maggie şi apoi la Duncan.

– Am primit un mesaj în care scrie că ai de gînd să-i faci rău doamnei, spuse el, uitîndu-se mirat la umărul bandajat al lui Duncan.

– Cine ar fi putut să-ţi trimită un asemenea mesaj? întrebă Duncan adormit. După cum vezi, situaţia este cu totul alta.

Reeve scoase din buzunar o hîrtie împăturită şi i-o arătă. Privirea pe care i-o aruncă lui Maggie nu era deloc încurajatoare.

Duncan despături încet hîrtia, citi mesajul şi se încruntă.

– Hm! Nu e semnat. Îi aruncă lui Maggie o privire răutăcioasă. Probabil că e de la ciobanul cu care te-am găsit în pat, spuse el. Apoi, clătinînd din cap, chipurile cu părere de rău, adăugă: urîtă treabă!

Reeve stătea nemişcat, fără să se uite la Maggie.

– Ce-ai păţit la umăr? întrebă el pe un ton complet lipsit de compasiune.

– M-a înjunghiat Maggie, spuse el zîmbind răutăcios.

Reeve se uită la ea peste umăr.

– Probabil că a avut ea un motiv ca să facă aşa ceva.

Maggie deschise gura să protesteze împotriva acelor minciuni, dar Reeve o opri, spunîndu-i:

– Du-te şi strînge-ţi lucrurile. Ai să pleci chiar acum din casa asta.

Maggie îi aruncă lui Duncan o privire triumfătoare, apoi ieşi în fugă din cameră. Cu geanta în mînă şi cu lacrimi în ochi, îşi luă rămas-bun de la Jeremy şi de la Tad şi coborî în bucătărie, unde o aştepta Reeve.

Cu maxilarele încordate şi evitînd să o privească în ochi, el o apucă de braţ şi o conduse afară, unde îi aştepta o trăsură.

– Cine mai e şi ciobanul ăsta despre care tot vorbeşte Duncan? o întrebă el după ce se aşeză lîngă ea pe banchetă.

Maggie ar fi dat orice să-i poată spune că „ciobanul" nu era altul decît Jamie, dar nu-şi putea călca cuvîntul dat. Mai mult decît atît, Jamie îi spusese că odată secretul dat în vileag, consecinţele puteau fi de-a dreptul tragice.

– Un om cumsecade care a încercat să mă ajute.

– Ţi-ai petrecut sau nu noaptea cu el?

Maggie se simţi jignită. După toate prin care trecuse, Reeve ar fi trebuit să-i ofere mîngîiere şi înţelegere. Numai că el nu făcea decît să-i pună la îndoială cinstea.

– Da. De fapt, am dormit în acelaşi pat cu el, răspunse ea cu răceală.

Reeve trase o înjurătură, iar sîngele îi năvăli în obraji.

– Reeve, nu e ce crezi tu... nu s-a întîmplat nimic. În afară de tine, eu nu m-am culcat cu nici un alt bărbat, spuse ea.

Reeve oftă şi, spre imensa ei bucurie, o crezu.

– Chiar l-ai înjunghiat pe Duncan?

– Nu. L-a înjunghiat bărbatul cu care eram. Încet, pe îndelete, Maggie îi povesti cum se întîlnise cu

Jamie, fără să-i pomenească numele sau faptul că purta la gît, pe post de talisman, o insignă de cerşetor. După ce îi povesti totul, Maggie de-abia reuşi să-l împiedice pe Reeve să nu se întoarcă la Duncan şi să-l strîngă de gît cu mîinile lui.

– Cînd ajungem la Sydney, ne căsătorim, spuse el.

Speranţa încolţi din nou în inima obosită a lui Maggie.

– Atunci înseamnă că te-ai răzgîndit şi că... poate... mă iubeşti? îndrăzni ea să întrebe.

– Nu, spuse Reeve distrat, gîndindu-se evident la altceva. Dar asta n-are importanţă...

– Ba are! ţipă Maggie cu ochii scăldaţi în lacrimi. Era furioasă şi obosită şi foarte descumpănită.

– Maggie, spuse el blînd, mîngîind-o pe obraz.

Ea îi dădu mîna la o parte.

– Ia mîna de pe mine, Reeve McKenna.

Reeve oftă.

– Dacă nu te măriţi cu mine, americanco, o întrebă el, ce-ai de gînd să faci?

– N-am să fiu nevasta ta, de asta poţi să fii sigur, pufni Maggie, şi n-am să fiu nici amanta ta.

– Atunci cum o să justifici faptul că o să locuieşti sub acoperişul meu? o întrebă el zîmbind şi ridicînd o sprînceană. Ştii foarte bine că n-ai unde să te duci.

Asta era adevărat. Probabil că n-o să mai găsească nici de lucru, pentru că Duncan în mod sigur n-o să-i semneze certificatul. Deodată, îi veni o idee.

– O să fiu guvernanta lui Elisabeth! O s-o fac să vorbească!

– Elisabeth are deja o guvernantă, răspunse Reeve zîmbind. Dar poate că o să vrei să capeţi rolul pe care ţi l-am oferit – Kate din *Îmblînzirea scorpiei*.

– Sau poate că o să-mi dai tu mie documentele de emigrare, sugeră ea pe un ton neconvingător. În realitate, Maggie voia şi rolul şi să locuiască în casa lui Reeve, cu toate că această situaţie ar fi fost de-a dreptul scandaloasă.

– Nu, asta nu, spuse Reeve pe un ton categoric. Am plătit o groază de bani pentru libertatea ta, Maggie. Şi vreau ceva în schimbul a ceea ce am investit.

Maggie făcu ochii mari.

– Nu vrei...

Reeve rîse.

– Nu, asta nu. În clipa în care o să vii în patul meu, va trebui să fiu sigur că vrei s-o faci. În alte condiţii nici n-aş face dragoste cu tine.

Ce n-ar fi dat Maggie să-i poată spune că ea în schimb ar fi făcut dragoste cu el în orice condiţii. Dar nu era nici locul, nici momentul să o facă.

Reeve şi Maggie plecară la Sydney cu un tren de noapte. Reeve rezervă două cuşete separate, ceea ce pe Maggie fu de natură să o liniştească, cu toate că în fundul sufletului ar fi dorit să împartă cu el aceeaşi cuşetă.

Maggie se dezbrăcă. Braţele îi erau pline de vînătăi, acolo unde o strînsese Duncan, iar pe genunchi şi pe coate avea numai zgîrieturi. De-abia acum începea să simtă cu adevărat durerile şi usturimile – la care pînă atunci nici nu avusese timp să se gîndească.

Auzi uşa compartimentului deschizîndu-se şi se întoarse. Nu avea pe ea decît cămaşa şi chiloţii. Reeve stătea în uşă şi se uita îngrozit la vînătăile ei.

– Îl omor, şuieră el.

Apoi privirile i se opriră asupra genunchilor ei zdreliţi şi plini de sînge uscat.

– Dumnezeule!

– Reeve, n-am nimic, spuse Maggie. Nu mă doare nimic.

– Mă duc să aduc nişte dezinfectant, spuse el şi ieşi din compartiment.

Cînd se întoarse, o puse să se dezbrace la piele şi îi dezinfectă rană cu rană.

– Doamne Dumnezeule, arăţi de parcă ai fi fost tîrîtă de un cal scăpat din frîu.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi. O durea tot corpul, o ardea fiecare rană, fiecare zgîrietură şi... ar fi vrut atît de mult ca Reeve să stea cu ea peste noapte.

– Aşa, spuse el ridicîndu-se. Acum te las să te odihneşti. După toate prin cîte ai trecut, ai nevoie de o noapte bună de somn. Şi cu asta, deschise geanta lui Maggie şi scoase de acolo prima cămaşă de noapte pe care o găsi.

– Ia asta şi îmbracă-te, spuse el, cînd ceva de metal căzu zornăind pe podea.

Maggie îngheţă, uitîndu-se neputincioasă la Reeve care se aplecă şi ridică de jos o insignă de cerşetor, identică cu a lui.

Chipul său căpătă dintr-o dată o expresie fioroasă. Ridică privirea de la medalionul pătat de sîngele lui Duncan şi se uită la Maggie cu maxilarele încleştate şi cu ochii scăpărînd scîntei.

– Jamie, şopti el. Ciobanul tău... era Jamie?

Maggie stătea pe patul îngust, cu cămaşa de noapte în mînă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul şi cu răsuflarea tăiată.

– Şi de ce nu mi-ai spus? şuieră el.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi. Dar nu de durere, ci de ciudă şi neputinţă.

– M-a pus să promit...

Reeve se apropie de ea şi îi ridică bărbia.

– Ce-a făcut?

– M-a pus să promit că... n-o să-ţi spun că l-am văzut, spuse ea printre lacrimi.

Reeve îi arătă insigna pătată de sînge.

– Asta ţi-a dat-o el, Maggie? Sau ai luat-o tu de la gîtul lui după ce l-a ucis Kirk?

O credea complicea lui Duncan şi asta o durea mai mult decît orice altceva.

– Nu înţelegi, şopti ea, încercînd în zadar să se smulgă din strînsoarea lui. Jamie nu a murit... sîngele ăsta este al lui Duncan, nu al lui.

Reeve răsuflă uşurat, dar în privirea lui Maggie nu citi nici compasiune şi nici iertare.

– Ai fi fost în stare să duci cu tine în mormînt secretul ăsta, se miră el. Şi doar ştiai de cîtă vreme îl caut.

Maggie se simţea complet lipsită de apărare. Ce putea să-i mai spună în afară de faptul că Jamie o pusese să promită că n-o să spună nimănui nimic.

– M-mi-a s-spus că d-dacă ai şti, ai fi în p-pericol...

Reeve îi dădu drumul cu o forţă care o îngrozi. Apoi, aruncîndu-i o privire încărcată de dispreţ, ieşi din compartiment, trîntind uşa în urma lui.

Capitolul 15

Pînă la Sydney, Reeve nu mai vorbi deloc cu Maggie. La gară îi aştepta o trăsură care îi duse direct acasă la Reeve.

Odată ajunşi în antreu, Reeve vorbi cu Maggie pentru prima oară de cînd ieşise ca o furtună din compartimentul ei.

– Menajera o să te ajute să te instalezi, spuse el, evitîndu-i privirea. Mîine dimineaţă te prezinţi la teatrul *Victoria*, iar Philip Briggs o să-ţi spună ce ai de făcut.

Maggie trase adînc aer în piept.

– O-o să lucrez cu P-philip? Eu c-credeam că l-ai dat afară.

De data asta, ochii albaştri ca marea o ţintuiră cu privirea lor de oţel, vrînd parcă să o facă una cu peretele frumos tapetat.

– L-am reangajat, răspunse el sec.

Vorbele lui o dureau, o ardeau ca un fier înroşit. Dar Maggie avea şi ea demnitatea ei, aşa că, susţinîndu-i privirea, îi spuse pe un ton la fel de glacial:

– Foarte bine, domnule McKenna.

Şi cu asta, se răsuci pe călcîie şi o porni pe scări în sus, cu geanta în mînă.

Dar Reeve o opri, prinzînd-o de cot.

– Ca să ajungi în camerele servitorilor, trebuie să urci pe scara de serviciu.

Camerele servitorilor. Maggie se simţi ca şi cum ar fi primit o palmă. Sîngele îi năvăli în obraji, iar umilinţa o răni de moarte. Ce ţi-e şi cu viaţa asta, îşi spuse ea. Cu numai patruzeci şi opt de ore în urmă, Reeve îi promisese că odată ajunşi la Sydney aveau să se căsătorească. Iar acum o trimitea să locuiască în camerele servitorilor – fără îndoială un loc strîmt şi neaerisit, situat undeva la etajul al treilea.

– Da... bineînţeles, spuse ea pe un ton ce se voia cît mai indiferent cu putinţă, hotărîtă să nu plîngă. Avea tot timpul să facă şi asta.

– Probabil că Duncan ţi-a oferit condiţii mai atrăgătoare, îi spuse el ironic.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, încercînd să pară cît mai calmă cu putinţă.

– Nu vreau să spun nimic, răspunse el, dîndu-i în sfîrşit drumul. Vezi că eu o să plec pentru cîteva zile, pe mare. Dacă o să ai nevoie de ceva, poţi să vorbeşti cu Philip.

– Da... aşa am să fac, spuse ea ridicînd bărbia şi stăpînindu-şi cu greu lacrimile.

În cămăruţa lui Maggie, situată chiar sub acoperiş, era foarte cald. Încăperea nu avea decît o fereastră mică, ce dădea spre grădina din spate.

Podeaua de lemn era goală, fără un covor sau carpete, iar cele cîteva cîrlige bătute în uşă ţineau

loc de dulap. Maggie se prăbuşi pe patul îngust şi îşi îngropă faţa în pernă. Plînse cîteva minute bune, după care, ceva mai liniştită, se întinse pe pat, dorindu-şi să nu fi plecat niciodată din Anglia ca să vină în ţara asta uitată de Dumnezeu, unde păsările nu cîntau, iar florile nu aveau parfum.

Un zgomot slab, ca o părere, o smulse pe Maggie din gîndurile ei triste. Cineva deschisese uşa.

Maggie se crispă. Poate că era Reeve, poate că venise să-i spună că se hotărîse să o ierte. Dar nu, mîna care îi atinse spatele nu era a lui. Era o mînă mică... o mînă de copil.

Întorcînd capul, Maggie dădu cu ochii de Elisabeth care stătea în picioare, lîngă pat, uitîndu-se la Maggie cu ochii ei mari şi albaştri ca marea.

Zîmbind în ciuda a tot ceea ce i se întîmplase în ultimele zile, Maggie o luă de mînă.

– Bună, Elisabeth.

Fetiţa zîmbi şi dădu din cap. Cu toate că părea foarte timidă, ea nu-şi trase mîna din mîna lui Maggie.

– Nu vrei să vorbeşti cu mine, Elisabeth? o întrebă Maggie.

Fetiţa clătină din cap.

– Dar tu ştii să vorbeşti, nu-i aşa? Te prefaci doar că nu ştii.

Brusc, Elisabeth îşi trase mîna din mîna lui Maggie şi făcu un pas înapoi.

În clipa aceea, în prag se ivi o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată cu o rochie albastră, de satin.

– Aici erai, neastîmpărato. Şi eu te caut de-mi vine rău, spuse femeia, dar fără răutate.

Elisabeth se întoarse cu faţa la guvernanta ei, care îi zîmbi lui Maggie.

– Bună dimineaţa, domnişoară, spuse ea cu un accent ce putea fi ori american, ori canadian. Numele meu este Cora Fielding. Dumneata cine eşti?

Maggie se ridică în picioare şi îşi netezi rochia.

– Îmi pare bine. Numele meu este Maggie Chamberlin.

– Ah, eşti americancă, spuse Cora în culmea fericirii.

Maggie încuviinţă, la fel de bucuroasă ca şi Cora să întîlnească pe cineva din ţara ei.

Cora era emoţionată, iar ochii ei albaştri străluceau de bucurie.

– Eu m-am născut şi am crescut la Chicago. Dumneata?

– Eu am locuit mai peste tot, spuse Maggie. Familia mea călătorea cu un... cu un circ.

În clipa aceea, Elisabeth făcu ochii mari şi îşi muşcă buza de jos.

– Un circ! se bucură Cora ca un copil. Ai auzit, domnişoară McKenna?

Elisabeth se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă, Cora trebuind, firește, să se ducă după ea. Se opri totuşi în prag, cu mîna pe mînerul sferic al uşii şi cu o expresie tristă.

– Biata copilă, spuse ea. Ce crezi că i s-ar fi putut întîmpla de nu mai vrea să vorbească?

Maggie clătină din cap, neştiind ce să răspundă, apoi, după ce Cora ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei, ea îşi deschise geanta şi începu să-şi despacheteze lucrurile – ceea ce nu-i luă mult timp,

mai ales că nu luase cu ea nimic din ceea ce îl cumpărase domnul Kirk. După aceea îşi luă exemplarul hărtănit din *Îmblînzirea scorpiei* şi coborî în bucătărie.

Camera era goală, iar lui Maggie i se făcuse foame. Îşi luă cu ea cîţiva biscuiţi şi se duse în grădină, aşezîndu-se la umbra unui stejar stufos. Deschise cartea şi studie cu atenţie dialogurile, cu toate că ştia pe dinafară aproape toată piesa. În cele din urmă aţipi. Nu dormise ca lumea de două nopţi şi era frîntă de oboseală.

Cînd se trezi, se duse din nou în bucătărie, unde o găsi pe Cora, care stătea la masă cu o ceaşcă de ceai în faţă, cu pantofii scoşi din picioare şi foarte palidă. Bucuroasă să-şi vadă noua prietenă, Maggie zîmbi.

– Bună, Cora.

Cora dădu din cap şi zîmbi obosită.

– Cred că sînt prea bătrînă ca să mai văd de un copil de patru ani, i se destăinui ea lui Maggie. Poate că ar fi trebuit să rămîn la Chicago.

– Eşti de mult în Australia?

– Numai de cîteva luni, răspunse ea cu un aer trist. Trebuia să mă mărit cu un misionar, Henry Carver, dar bietul om a murit înainte ca eu să ajung aici.

– Oh, Cora, cred că pentru tine a fost îngrozitor. Îmi pare atît de rău. Ai de gînd să te întorci în America?

– Oh, da, numai la asta mă gîndesc. Dacă reuşesc să-mi păstrez slujba asta încă şase luni de acum încolo, o să am cu ce să-mi plătesc drumul.

Maggie îşi aminti că Reeve îi oferise cîndva postul de guvernantă; înseamnă că ştia de intenţia Corei de a se întoarce în America.

– Spune-mi, Cora, Elisabeth face ceva progrese?

Cora clătină din cap.

– Nu prea. E un copil ciudat. E foarte inteligentă... eu una bănuiesc că ştie să citească, cel puţin cîteva cuvinte. Cînd i-am arătat alfabetarul şi am început să-i spun literele, s-a uitat la mine ca la o nebună. Dar a mimat litere, chiar dacă nu le-a rostit cu voce tare.

– Probabil că a suferit un traumatism, deşi nu-mi dau seama ce anume s-ar fi putut întîmpla, spuse Maggie cu un aer gînditor.

– Orice ar fi fost, nu are cu siguranţă nici o legătură cu domnul McKenna, care pur şi simplu o adoră pe Elisabeth.

Lui Maggie i se făcu dintr-o dată frig şi se simţi mai singură ca oricînd. Îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

– Într-o vreme a stat aici o femeie... o chema Loretta Craig... nu cumva i-a făcut ceva lui Elisabeth?

– Domnişoara Craig, gîndi Cora cu voce tare. Le-am auzit pe servitoare vorbind despre ea. Poate ştiu ele ceva ce m-ar putea ajuta să mă apropii de Elisabeth.

Discuţia le fu întreruptă de ţîrîitul strident al telefonului din salon. Maggie se duse să răspundă, dar Reeve i-o luase înainte şi ridicase receptorul.

– Alo!

Maggie îl văzu crispîndu-se.

– Nu, nu accept nici un fel de scuze, Wilkins, spuse el după cîteva clipe. Vreau să-mi găseşti fratele, chiar dacă pentru asta va trebui să răscoleşti toate cîrciumile din Melbourne. Ne-am înţeles?

Omul de la celălalt capăt al firului vorbea atît de tare că îl auzea şi Maggie, chiar dacă nu înţelegea absolut toate cuvintele. Ascultîndu-l, Reeve se înfuria din ce în ce mai tare, pînă cînd, în final, tună:

– Pe toţi dracii! Ţi-am spus că nu mă interesează cît costă.

Trînti receptorul în furcă, iar în clipa următoare Maggie se răsuci pe călcîie, în ideea de a se face cît mai repede nevăzută. Numai că Reeve o văzu.

– Nici un pas mai departe, americanco.

Maggie îngheţă, dar nu spuse nimic. Se opri, ridică bărbia şi se încăpăţînă să tacă.

Reeve se postă în faţa ei cu mîinile în şolduri.

– Vrei ceva? Poate o altă cameră?

– Camera mea este foarte bună, răspunse ea, înfruntîndu-i privirea. Nici în ruptul capului nu i-ar fi dat lui Reeve satisfacţia de a se plînge de ceva în faţa lui. Voiam doar să dau un telefon, găsi ea la repezeală un pretext.

Reeve făcu un gest larg cu mîna, arătînd spre aparat.

– Vai, dar poftiţi, domnişoară Chamberlin. Nu vreau să se spună despre mine că sînt un stăpîn cu care nu se poate discuta.

– Nu eşti stăpînul meu, i-o reteză ea, în vreme ce din ochi îi ţîşneau fulgere de mînie. Iar eu sînt actriţă, nu servitoare şi te-aş ruga foarte mult să nu uiţi asta niciodată.

– Eşti proprietatea mea, nu se lăsă nici Reeve mai prejos. Şi aş putea foarte bine să te trimit la bucătărie să speli vasele sau să te fac amanta mea. Aşa că n-ai încotro. Ca să nu mai vorbim de faptul că Duncan n-o să-ţi semneze în vecii vecilor certificatul.

Tot vorbind, Reeve se apropiase de Maggie şi acum stătea chiar în faţa ei, cu capul înclinat într-o parte. Începuse să i se facă milă de ea.

– Maggie, începu el pe un ton dintr-o dată cald şi împăciuitor, nu vrei să fii actriţă?

Maggie nu voia decît să fie soţia lui Reeve, dar bineînţeles că nu putea să i-o spună. Îşi şterse lacrimile – care în ciuda eforturilor ei de a se stăpîni începuseră să i se prelingă pe obraji – şi aducîndu-şi aminte că Reeve urma să plece pe mare, îl întrebă îngrijorată.

– O să fie o călătorie lungă... sau... sau periculoasă?

Reeve zîmbi, cuprinzîndu-i capul în mîini şi mîngîindu-i buza de jos cu degetul mare. Pe Maggie o străbătu un fior de plăcere.

– Balenierele nu sînt vase de croazieră, spuse el încet. Cred că o să lipsesc o săptămînă sau două.

– Reeve... Maggie se opri şi înghiţi. Îmi pare rău că n-am putut să-ţi spun de Jamie...

Reeve îi ridică uşor capul şi o sărută pe gură. Maggie îşi simţi trupul scuturat de un nou frison de plăcere.

– Acum ştiu că ai făcut ceea ce trebuia să faci, spuse el.

– Atunci nu mai eşti supărat pe mine?

– N-am spus asta, americanco.

Reeve o trase pe Maggie mai aproape de el şi o cuprinse în braţe. Sînii ei atingeau pieptul lui Reeve, iar sfîrcurile i se întăriră sub haine.

– Dar nu m-ai pedepsit destul cu gaura de şarpe pe care mi-ai dat-o pe post de cameră?

– Cred că a fost o greşeală, spuse Reeve, străduindu-se să pară cît mai serios cu putinţă. Nu vrei să-mi arăţi şi mie camera aia?

Simţurile lui Maggie începură să o ia razna, iar faţa îi dogorea. Ştia foarte bine ce avea să se întîmple dacă îl ducea pe Reeve în cămăruţa din pod, dar simţea că nu i se poate împotrivi. Îl iubea prea mult şi îl dorea şi mai mult. Cu toate acestea, ezita.

– Ştiu eu...

– Trebuie să văd camera, Maggie, spuse el răguşit. Vreau ca înainte de a pleca să rezolv toate problemele astea domestice...

Maggie îl conduse pînă în bucătărie şi apoi în sus pe scări. La un moment dat, ea se opri şi îl întrebă.

– Unde sînt toţi servitorii? De cînd am venit, n-am văzut-o decît pe Cora.

Reeve o ciupi de fund.

– E ziua lor liberă, spuse el.

Maggie îşi simţi obrajii în flăcări.

– Nu merg cu tine în cameră, Reeve McKenna, decît dacă îmi promiţi ceva pe cuvînt de onoare!

– Ce? o întrebă el mîngîindu-i sînii.

– Jură-mi că în clipa în care ai să te întorci la Sydney, o să te însori cu mine, spuse ea repede, aşteptînd cu teamă răspunsul lui.

– S-a făcut, promise el.

Maggie îl trase după ea în cameră şi închise uşa. Reeve privi în jur, chipurile încruntat. În acest timp însă, descheia nasturii corsajului rochiei lui Maggie.

– Aşa ceva nu se poate, spuse el, coborîndu-i bretelele cămăşii şi dezgolindu-i sînii. Fără lumină, fără aer... Apoi se aplecă şi începu să sugă lacom. Maggie îşi înfipse degetele în părul lui.

– U-uşa, Reeve... murmură ea, să nu intre... cineva...

A doua zi de dimineaţă, Maggie se trezi singură în patul lui Reeve – peste noapte se mutaseră în camera acestuia – şi ştiu înainte chiar de a citi biletul pe care i-l lăsase, că el plecase deja pe mare. Maggie era tristă şi speriată, dar îşi aminti curînd de promisiunea pe care i-o făcuse el de a se căsători de îndată ce avea să se întoarcă din călătorie.

Maggie se îmbrăcă în grabă. Cîteva ore mai tîrziu, menajera îi muta lucrurile din cămăruţa din pod în apartamentul lui Reeve.

Capitolul 16

– Bună dimineaţa, Maggie, îi spuse Philip Briggs cînd o văzu, un zîmbet angelic luminîndu-i chipul. Îi luă mîinile într-ale lui şi simţindu-le tremurînd, încercă să o liniştească.

– N-ai de ce să te temi, Maggie; domnul McKenna a avut grijă de toate.

Apoi, văzînd o croitoreasă care tocmai trecea pe acolo şi se uita cu dispreţ la rochia de lînă a lui Maggie, îi spuse:

– Domnul McKenna a dat ordin ca domnişoarei Chamberlin să i se pregătească o garderobă completă. Aşa că te rog să alegi culorile şi materialele cele mai potrivite.

Uitîndu-se pieziş la Philip, Maggie se opri din drum.

– O garderobă completă? şopti ea consternată.

Philip nu-i răspunse, îndemnînd-o în schimb să meargă mai repede. După cîteva clipe, intrau într-un birou mic din spatele scenei, situat chiar lîngă cabinele actorilor.

– Te surprinde? o întrebă el politicos, închizînd uşa în urma lor. Doar eşti amanta lui, nu-i aşa?

Maggie îşi simţi sîngele năvălindu-i în obraji. Era amanta lui Reeve, e drept, dar nu-i făcea nici o plăcere să o ştie şi alţii – şi cu atît mai puţin Philip, cauza tuturor nenorocirilor ei.

– Urmează să ne căsătorim de îndată ce se întoarce la Sydney, spuse Maggie. Mi-a promis.

Philip stătea la biroul lui şi se tot prefăcea că studiază nişte hîrtii, evitînd să se uite la Maggie, pentru a nu-i spori stînjeneala.

– Mda... mă rog, spuse el fără pic de convingere.

– Nu mă crezi? îl întrebă Maggie.

– Uite ce este, Maggie, eu unul nu cred că domnul McKenna i-ar permite vreodată femeii cu care are de gînd să se însoare să-şi facă o carieră.

Maggie se simţi ca un balon dezumflat.

– Oh, oftă ea. Făcu o pauză, apoi continuă. O-o să am c-cabina mea?

– O s-o ai pe cea mai bună, răspunse Philip cu un zîmbet exuberant, fericit să schimbe subiectul atît de delicat al relaţiei dintre patronul lui şi Maggie. Hai să ţi-o arăt.

Cabina era într-adevăr mare, cu o oglindă uriaşă străjuită de două lămpi cu gaz, o baie proprie şi un şezlong tapiţat cu catifea albastră.

Maggie era în acelaşi timp şi impresionată şi deprimată. Cabina aceasta aparţinuse cu siguranţă Lorettei Craig. Afară cu fosta amantă, să intre următoarea.

Philip se duse să cheme croitoreasa, iar Maggie, rămasă singură, se repezi la baie şi vomită.

Nervii, îşi spuse ea, clătindu-şi gura şi dîndu-şi cu apă pe faţă. Atît. Aşa că n-avea nici un motiv să intre în panică.

Croitoreasa şi ucenica ei o ţinură pe Maggie în picioare aproape toată dimineaţa. Îi luară măsurile şi o înfăşurară într-o sumedenie de materiale pe care le prinseră în ace, pînă cînd Maggie simţi că leşină dacă nu se aşează pe un scaun.

Ceva mai încolo, Maggie primi şi o vizită neaşteptată.

– Maggie! ciripi Loretta Craig de parcă ele două ar fi fost cele mai bune prietene din lume. Loretta arăta superb, îmbrăcată cu o rochie de catifea verde ca smaraldul, împodobită cu panglici negre, şi avînd pe cap o pălărioară elegantă, cu o pană verde. Ce bine îmi pahe că te văd!

Croitoreasa şi ucenica ei lăsară baltă materialele, acele şi foarfecele şi se făcură nevăzute.

Maggie respiră adînc, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

– Bună dimineaţa, domnişoară Craig, spuse ea.

Loretta se aşeză pe un scaun şi începu să-şi scoată tacticoasă mănuşile din piele de căprioară.

Maggie îşi pierdu răbdarea.

– De ce aţi venit aici? întrebă ea fără ocolişuri.

Loretta zîmbi fermecător.

– Cum de ce? Ca să te ajut să-ţi înveţi holul, copila mea. Fiind de depahte acthiţa cu cea mai multă expehienţă...

– N-am nevoie de nici un ajutor, o întrerupse Maggie cu hotărîre. Ştiu pe dinafară aproape toată piesa.

Loretta ridică o sprînceană neagră ca pana corbului. Era într-adevăr foarte frumoasă şi mult mai rafinată decît ea, o puştoaică de nouăsprezece ani, crescută într-un circ ambulant.

În clipa aceea se auzi o bătaie în uşă. Era Philip.

– Bună, Loretta, spuse eal. Cărui fapt îi datorăm această... plăcere?

– Voiam să-i împăhtăşesc domnişoarei Chambehlin din expehienţa mea. Dah se pahe că dumneaei nu ahe nevoie de sfatuhile cuiva mai înţelept.

– Şi mai în vîrstă, adăugă Philip răutăcios.

Loretta îi aruncă tînărului o privire ucigătoare, după care se ridică şi ieşi din cabină cu o graţie imperială.

– Crezi că o să mai vină? îl întrebă Maggie pe Philip.

– Mă îndoiesc, răspunse acesta rîzînd. Loretta are un rol la alt teatru.

Lui Maggie îi veni din nou să vomite.

– Tot un teatru al domnului McKenna?

– De fapt, începu Philip, oarecum stînjenit, titlul de proprietate asupra acelui teatru a fost transferat Lorettei. Ca... dar de despărţire.

Oare ei ce-i va da ca „dar de despărţire" cînd o să se sature de ea? se întrebă Maggie nu fără o oarecare tristeţe. Dar alungă repede toate gîndurile negre; la urma urmelor, Reeve o ceruse de nevastă. Aşa că ea avea să fie soţia, nu amanta lui.

– Înţeleg, spuse ea.

La puţin timp după aceea, începură repetiţiile. Actorul care interpreta rolul lui Petruchio era un englez, Samuel Fairmont, care deveni în curînd prietenul şi mentorul lui Maggie. Înalt, blond şi foarte frumos, Samuel era eroul perfect.

Într-o seară, după repetiţie, Samuel o conduse pe Maggie la cabina ei.

– Eşti într-adevăr foarte bună, îi spuse el.

Maggie era frîntă de oboseală şi oarecum descurajată. Se lăudase tot timpul că ştia piesa foarte bine, dar Philip îi făcea mereu observaţii, dîndu-i ocazia să se simtă prost în faţa celorlalţi actori.

– Vă mulţumesc, spuse ea abătută.

– Nu vrei să iei masa cu mine?

În prima clipă, Maggie vru să refuze. Apoi însă, orgoliul ei se răzvrăti împotriva posibilităţii ca Reeve să o fi minţit şi să n-o fi vrut, în realitate, decît ca amantă. Şi apoi, lăsînd la o parte îndoielile ei cu privire la sinceritatea lui Reeve, ideea de a lua masa cu un nou prieten părea destul de nevinovată.

– Ba da, cu plăcere, răspunse ea.

– Perfect, zîmbi Samuel. Te aştept la uşa de la intrarea actorilor.

Samuel era destul de bogat pentru un actor. El o duse pe Maggie la unul dintre cele mai selecte restaurante din oraş şi comandă friptură de raţă şi vin.

– Ţi se potriveşte foarte bine rolul lui Kate, îi spuse el. Ai temperamentul ei, vitalitatea...

– Vă mulţumesc, domnule Fairmoont. Sînteţi foarte drăguţ.

– Te rog, o dojeni el cu blîndeţe, numele meu este Samuel.

– Da... cum vrei... aa... de ce ai venit în Australia? întrebă ea ca să spună ceva.

– Pentru că îmi doream o aventură. De aici am de gînd să plec în America.

Lui Maggie i se făcu dintr-o dată dor de casă. Dar nu spuse nimic, pentru că era o prostie să-ţi fie dor de o ţară unde nu ai nici familie, nici prieteni.

– Da... e o ţară frumoasă, îngăimă ea.

– Nu ţi-a fost niciodată dor de ţara ta? o întrebă el încet.

Maggie încuviinţă, plecîndu-şi privirea.

– Ba da, dar nu mai am pe nimeni acolo. Şi îi povesti pe scurt despre copilăria ei destul de nonconformistă şi despre moartea părinţilor.

Discuţia le fu întreruptă de Philip, care apăru ca din senin lîngă masa lor.

– Ce dracu' faci? o întrebă el pe Maggie în şoaptă, furios la culme, ignorîndu-l total pe Samuel.

Maggie era prea obosită şi prea slăbită ca să se mai supere pe Philip pentru felul în care îi vorbise.

– Iau masa, spuse ea calmă.

Samuel se ridică în picioare; era destul de înalt şi de solid, iar privirea pe care i-o aruncă lui Philip nu părea deloc prietenoasă.

– Bănuiesc că ai venit aici cu un motiv, spuse el pe un ton care nu prevestea nimic bun.

Philip nu-i răspunse. În schimb, uitîndu-se la Maggie, îi spuse printre dinţi:

– Plecăm, domnişoară Chamberlin. În clipa asta!

Maggie trînti şervetul pe masă.

– Poftim? şuieră ea, conştientă de privirile celor din jur aţintite asupra lor.

Philip continua să-l ignore pe Samuel, care arăta de parcă ar fi vrut să-l strîngă de gît.

– Ai stîrnit destulă bîrfă pentru o singură seară, Maggie, spuse el calm. Nu înrăutăţi lucrurile şi nu face o scenă.

Maggie oftă. Habar n-avea despre ce vorbea Philip, dar pofta de mîncare îi pieri brusc şi se simţea îngrozitor de obosită.

– Te rog să mă scuzi, Samuel, spuse ea, sculîndu-se de pe scaun.

Samuel se ridică şi el, fără să protesteze, aruncîndu-i însă lui Philip o privire sfredelitoare.

– O să mai vorbim noi despre asta, Briggs.

Philip încuviinţă trist.

– Asta, din păcate, o să facă şi întregul Sydney, spuse el în timp ce Maggie îl apucă de braţ.

– Noapte bună, domnule Fairmont.

Samuel mîrîi ceva în semn de dispreţ, după care se aşeză din nou la masă, să-şi termine friptura şi vinul.

Afară, în stradă, Philip aproape că o tîrî pe Maggie pînă la o trăsură care aştepta.

– Chiar vrei să ajungi să freci podele sau să ştergi nasuri pline de muci într-o creşă? o întrebă el pe Maggie.

Maggie stătea nemişcată pe trotuarul de lemn, furioasă la culme.

– Ce Dumnezeu vrei să spui? ţipă ea.

– Vreau să spun, proasto ce eşti, că te joci cu propria ta reputaţie. Şi cu... cu statutul tău faţă de Reeve McKenna. Dacă se întoarce şi aude că ai fost văzută în public în compania altui bărbat, s-a zis cu tine!

Maggie căscă gura a mirare.

– Despre asta e vorba?

– Da, răspunse Philip oftînd.

– Dar pentru numele lui Dumnezeu, Samuel este prietenul meu!

– Samuel e un afemeiat, spuse Philip categoric. O să profite şi de tine şi de relaţia ta cu Reeve McKenna.

– Tu vorbeşti, Philip Briggs. Dacă n-ai fi fost tu şi minciunile tale, acum nici n-aş fi aici!

– Nu, spuse Philip, urcînd-o cu forţa în trăsură, poate că mureai de tuberculoză în cine ştie ce cămăruţă nenorocită din West End. Du-te acasă, Maggie, şi să nu mai faci niciodată greşeala asta. Ai grijă, domnul McKenna n-o să-ţi permită pentru nimic în lume să cochetezi cu alţi bărbaţi.

– Să cochetez? ţipă Maggie furioasă, dar între timp trăsura se pusese în mişcare aşa că n-avea rost să strige după Philip şi să-l facă de două parale, ca o mahalagioaică.

Cînd ajunse acasă, găsi pe pat un pacheţel învelit în staniol şi legat cu o fundă roşie. Pe etichetă era scris numele ei. Maggie desfăcu pachetul cu mîini tremurînde şi găsi înăuntru o cutiuţă de catifea neagră. Ţinîndu-şi respiraţia, ridică încet capacul cutiuţei şi rămase fără grai, văzînd diamantul strălucitor ce sclipea în lumina slabă a amurgului.

– A venit în timp ce dumneavoastră eraţi plecată, domnişoară, spuse o voce de femeie. Maggie se întoarse şi văzu o servitoare tînără stînd în pragul uşii de la baie, cu un teanc de prosoape curate în braţe. Sînt sigură că vi l-a trimis stăpînu'.

Maggie simţi că nu mai putea să se ţină pe picioare şi se lăsă să cadă pe pat.

– I-a dat vreodată... domnul McKenna... şi domnişoarei Craig un asemenea inel?

Fata clătină din cap.

– Nu, domnişoară. Da' iei nu i-a zis că se însoară cu ea, aşa cum v-a zis dumneavoastră.

În clipa aceea, toate îndoielile lui Maggie dispărură ca prin farmec. Îi venea să cînte şi să sară în

sus de bucurie, dar bineînţeles că se stăpîni. Scoase inelul din cutiuţă şi şi-l puse pe deget.

– Cînd l-o vedea Tansy, şopti ea, uitînd că nu era singură.

– Tansy, donşoară? o întrebă servitoarea. Vreţi să ziceţi Tansy Quinn?

Maggie încuviinţă.

– E o foarte bună prietenă de-a mea.

– Ca să vedeţi ce chestie! spuse fata zîmbind. Tansy vine diseară să joace whist cu noi.

– Aş putea să joc şi eu? întrebă Maggie, admirînd strălucirea inelului ei de logodnă.

Prosoapele căzură toate pe podea, iar Maggie îşi dădu seama că fata se uita la ea cu ochii încremeniţi.

– Să jucaţi, donşoară? Să jucaţi cărţi în camera servitoarelor? Păi dacă află stăpînu', ne omoară.

– Ba n-o să vă omoare deloc, răspunse Maggie veselă. Vreau s-o văd pe Tansy şi oricum, îmi place şi mie să joc cărţi din cînd în cînd.

– Da, donşoară, da'...

Maggie se uită la ea supărată.

– Cum te cheamă? o întrebă ea.

– Caroline, donşoară. Caroline, repetă fata speriată.

– Ascultă-mă bine, Caroline. Dacă vrei să nu-i spun stăpînului că ai dat bunătate de prosoape pe jos, ai să mă chemi diseară să joc cărţi cu voi. Ai înţeles?

Caroline se făcu albă ca varul şi ieşi cu spatele din cameră, strîngînd prosoapele la piept.

– Da, donşoară... cum doriţi, îngăimă ea.

Seara, camera lungă şi austeră pe care o împărţeau toate servitoarele din casă răsuna de vocile vesele ale fetelor. Cînd Maggie intră înăuntru, toată lumea tăcu.

Tansy îşi reveni prima. Ea se ridică de pe patul pe care stătea cu picioarele încrucişate şi se repezi la Maggie.

– Ce bine-mi pare că te văd! Am auzit că o să fi stăpîna casei ăsteia.

Maggie rîse şi îşi îmbrăţişă prietena.

– Mi-a fost dor de tine, spuse ea, cu ochii în lacrimi.

După ce se îmbrăţişară, Tansy se întoarse spre servitoarele care se uitau la ele cu ochii mari.

– V-am zis io, le spuse ea. E fată de treabă, Maggie a noastră. Din partea ei n-avem de ce să ne temem.

Celelalte fete, printre care şi Caroline, nu păreau convinse.

– E doamna stăpînului, îndrăzni să spună una dintre ele, o fată urîtă, cu coşuri pe faţă.

– Io nu sînt sigură că e o doamnă, spuse alta şi toate izbucniră în rîs.

O a treia fată în schimb, se apropie timidă de Maggie şi îi zîmbi.

– Pe mine mă cheamă Shirley, spuse ea întinzîndu-i mîna şi uitîndu-se la rochia ponosită a lui Maggie.

– Nu vă... îmbracă şi pe dumneavoastră frumos... aşa ca pă donşoara Loretta?

– Da' nu v-am zis io că i-a cumpărat un inel? spuse pe neaşteptate Caroline.

Tansy făcu ochii mari şi se întoarse cu faţa spre Maggie.

– Un inel? Ia să-l văz!

Maggie îi arătă inelul nu numai lui Tansy, ci şi tuturor celorlalte fete. Urmă o serie de *ah*-uri şi de *oh*-uri, după care Tansy spuse:

– Aşa. O primiţi pă prietena mea să joace cărţi sau nu? Dacă n-o primiţi, atunci noi două, ea şi cu mine, o să plecăm d-acilea.

– Să joace, să joace, strigară fetele, iar Maggie se aşeză la masă şi se distră cum nu o mai făcuse de foarte multă vreme.

A doua zi de dimineaţă, Maggie se duse din nou la teatru, pentru o nouă repetiţie.

Croitoreasa îi făcuse o rochie nouă, foarte frumoasă, din batist, cu crenguţe de nalbă brodate pe fustă, astfel că Maggie scăpă să mai poarte veşnica ei rochie de lînă.

Ea nu se putu abţine să nu-i arate lui Philip inelul de logodnă. Să mai spună el că Reeve nu avea intenţii serioase în privinţa ei!

Văzînd inelul, Philip oftă.

– Foarte frumos, Maggie. Dar lucruri de felul ăsta poate cumpăra oricine are banii lui Reeve McKenna.

Descumpănită, Maggie se duse în cabină şi trînti uşa în urma ei. Apoi munci din greu toată după-amiaza, pe undeva şi pentru a-şi uita îndoielile şi nedumeririle.

Seara, cînd ajunse acasă, găsi pe pat un alt pachet. Desfăcîndu-l, Maggie găsi înăuntru o superbă pelerină de catifea albastră, împodobită cu

blăniţă albă. Tocmai voia să şi-o înfăşoare în jurul umerilor, cînd i se făcu din nou greaţă şi îi veni să vomite. Puse repede pelerina pe pat şi se repezi în baie. Tocmai la timp, din fericire.

După ce îşi clăti gura, Maggie se întoarse în cameră şi se aşeză într-un fotoliu de piele. Pentru prima oară numără zilele şi ajunse la o concluzie care o înspăimîntă: avea o întîrziere de o săptămînă.

Ziua următoare fu la fel ca şi celelalte, cu deosebirea că de data asta, pachetul pe care îl găsi seara pe pat conţinea o cutie muzicală, din argint, şi era însoţit şi de un bilet:

„Maggie, ai să primeşti în fiecare zi cîte un dar, pînă în ziua în care vom putea fi din nou împreună. Mi-e tare dor de tine. Dacă îl mai vezi pe Jamie, nu-l lăsa să plece. Cu drag, Reeve".

Capitolul 17

Erau pe mare de trei zile cînd, la cîteva zeci de metri de tribord, zăriră o matahală de balenă. Reeve stătea nemişcat pe puntea *Elisabethei Lee,* ţinîndu-se bine cu mîinile de balustradă.

În spatele lui, echipajul alerga să ridice pînzele, să coboare puii în apă şi să pregătească harpoanele.

– Veniţi, căpitane? îl întrebă un marinar, stînd cu un picior peste marginea vasului. Avea un harpon în mînă şi se pregătea să coboare pe scara de frînghie ce se legăna deasupra apei.

Reeve îl urmă, se urcă în pui şi apucă vîslele. Mica ambarcaţiune se îndreptă repede spre balena care se bălăcea în apă, urmată de alte două. Valurile pe care le făcea uriaşul cetaceu clătinau cu putere cele trei bărci şi pe ocupanţii lor. Primul harpon ţîşni ca o săgeată şi străpunse pielea udă şi lucioasă a balenei. Aceasta scoase un urlet pe care Reeve îl simţi în suflet.

Apa se înroşi, iar Reeve se stăpîni cu greu să nu se aplece peste marginea bărcii şi să vomite. Alte

două harpoane îşi atinseră ţinta şi uriaşul animal se rostogoli pe o parte, în apa însîngerată.

– Oh, Doamne, murmură Reeve. Doamne.

Nu-i plăcuse niciodată vînătoarea de balene, nici chiar la vîrsta de paisprezece ani, cînd văzuse pentru prima oară aşa ceva.

Se prinse cu mîini tremurînde de scara de frînghie şi în clipa în care puse din nou piciorul pe puntea *Elisabethei Lee* auzi nişte urlete înfiorătoare. Se întoarse.

– Rechinii! strigă unul dintre oameni. Apa clocotea ca în cazanele iadului, iar bărcile erau aruncate care încotro. Cei mai mulţi dintre oamenii lui Reeve reuşiră să se salveze, cîţiva însă, în jur de o duzină, nu.

Ceea ce a urmat a fost un adevărat coşmar. Oamenii de pe punte au început să tragă cu puştile în rechinii care începuseră să sfîşie cadavrul balenei şi pe oamenii care nu apucaseră să se urce înapoi pe vas. Reeve urmări neputincios cum un rechin devora pur şi simplu corpul unui marinar tînăr.

– Iisuse, rosti printre hohote de plîns un marinar mai în vîrstă. Iisuse, ajută-i.

Dar furia rechinilor atrase alţi rechini şi tot aşa mereu. Reeve stătea îngheţat cu mîinile încleştate pe balustradă, fără să-şi poată lua privirea de la carnagiul din faţa lui.

Cînd grozăvia luă sfîrşit, nu mai rămăsese aproape nimic dintr-o balenă mai lungă decît *Elisabeth Lee* şi nimic din oamenii care pieriseră în baia aceea de sînge.

– Haideţi, căpitane, spuse încet şeful de echipaj. Căpitane?

Reeve se cutremură. Oricît ar fi vrut, nu se putea desprinde de balustradă sau de amintirea a ceea ce văzuse. În cei douăzeci de ani de cînd participa la vînători de balene, văzuse nu o dată oameni murind, dar niciodată ceva cît de cît asemănător cu ceea ce se întîmplase în ziua aceea.

Şeful de echipaj îl apucă de braţ.

– Căpitane, ne îndreptăm spre Sydney, spuse el.

Reeve dădu încet din cap şi atît. Avea muşchii încordaţi şi tari ca fierul, iar în urechi îi răsunau numai urletele oamenilor care pieriseră de o moarte de coşmar.

Fu nevoie de cîţiva bărbaţi ca să descleştеze mîinile lui Reeve de pe balustrada vasului. Apoi îl conduseră, ca pe un copil, în cabina lui, de sub punte.

– Trebuie să ne oprim la Auckland, îl auzi el pe şeful de echipaj spunîndu-le marinarilor. E mai aproape decît Sydney-ul. Căpitanul are nevoie de un doctor.

– Boala o are la cap, şefu', iar pentru asta nu există doctori, spuse unul dintre ei.

Reeve vru să ridice mîna, să le spună că se simte bine, că nu are nevoie de nici un doctor, dar nu putea nici să vorbească, nici să se mişte.

– Am mai văzut eu cazuri din astea, spuse unul dintre marinari. Unii nu se mai fac bine niciodată.

Reeve îl auzi. Gîndul de a rămîne aşa tot restul vieţii îl îngrozi. *Maggie,* strigă el. Dar nu-l auzi nimeni. *Maggie.*

Zilele treceau repede pentru Maggie; nopţile în schimb erau lungi şi pline de îndoieli şi de temeri, mai ales că acum ştia sigur că era însărcinată.

Trecu o săptămînă, trecură zece zile şi în a unsprezecea zi Philip intră în cabina lui Maggie fără să bată la uşă. Avea în mînă o bucată de hîrtie, iar expresia de pe chipul său era înspăimîntătoare.

Maggie tocmai proba o rochie nouă. Văzîndu-l pe Philip, se întoarse şi îl întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– *Elisabeth Lee* a avut... nişte probleme. O parte din echipaj a murit.

Maggie simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare. Se lăsă să cadă pe scaunul din faţa oglinzii.

– Reeve? întrebă ea în şoaptă.

Philip ridică din umeri şi îi întinse telegrama, iar Maggie o citi pe nerăsuflate.

CALAMITATE. MURIT DOISPREZECE OAMENI, RESTUL ÎN SIGURANŢĂ LA AUCKLAND. JACOB HUGHES, ŞEF DE ECHIPAJ, ELISABETH LEE.

Privind în gol, Maggie reuşi să-l întrebe:

– Cine ţi-a dat asta?

– A fost trimisă la birourile domnului McKenna, Maggie. Un funcţionar a adus-o încoace.

– Crezi că Reeve e mort, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Philip.

Tînărul oftă, se apropie de ea şi îşi puse o mînă pe umărul ei.

– Jacob Hughes este şeful echipajului, nu căpitanul. Dacă Reeve ar fi fost în viaţă, ar fi semnat el telegrama, nu-i aşa?

Maggie ar fi vrut să-l lovească pe Philip cu picioarele, să-l muşte, să-l zgîrie. Cum îndrăznea să sugereze că Reeve era mort?

– Plec la Auckland, spuse ea hotărîtă.

Philip se aşează pe şezlong şi luă mîinile lui Maggie într-ale lui.

– Nu se poate, Maggie. Nu poţi să faci aşa ceva. Gîndeşte-te la piesă... şi în afară de asta, ce crezi că rezolvi dacă te duci la Auckland? De îndată ce o să fie posibil, *Elisabeth Lee* o să se întoarcă la Sydney, ascultă-mă pe mine.

– Lua-te-ar dracu' şi pe tine şi pe piesa ta! strigă Maggie, ridicîndu-se în picioare şi izbucnind în lacrimi.

Philip oftă din nou.

– Maggie, ştiu ce simţi, dar trebuie să rămîi aici. Trebuie să aştepţi.

– Nu suport să aştept.

– Trebuie, draga mea, spuse Philip cu fermitate. Apoi se ridică în picioare şi o luă în braţe. Biata mea Maggie, şopti el răguşit. Ce ţi-am făcut eu ţie?

Maggie plîngea cu faţa îngropată în umărul lui Philip.

– O să am un copil... oh, Philip, cred c-o să am un copil...

– Dumnezeule, şopti Philip, strîngînd-o şi mai tare.

Regretînd că lăsase să-i scape o asemenea mărturisire, Maggie se desprinse din braţele lui şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să se ducă la birourile lui Reeve şi să afle tot ce se ştia în legătură cu catastrofa de pe mare.

– Eu am plecat, spuse ea hotărîtă.

Philip o apucă de braţ.

– Lasă-mă să vin cu tine, Maggie, o rugă el încet.

Maggie clătină din cap, se desprinse din strînsoarea lui, traversă cabina şi deschise uşa. Cuvintele lui Philip o opriră în loc.

– Dacă aştepţi copilul lui McKenna, îţi promit că am să mă însor cu tine.

Maggie nu suporta ideea de a se mărita cu altcineva în afară de Reeve, dar înţelese că Philip era mai mult decît amabil, era nobil.

– Îţi mulţumesc Philip, spuse ea întorcîndu-se spre el, după care ieşi din cameră.

Jamie stătea lîngă patul lui Reeve, cu pălăria lui de cioban în mînă. Nu îşi văzuse fratele de aproape douăzeci de ani, iar felul în care îl vedea acum era aproape de nesuportat. Reeve fusese întotdeauna atît de puternic, atît de sigur de locul unde se ducea şi de ceea ce voia.

– Parcă i-ar fi înghiţit sufletul, spuse Cutter O'Riley. N-am văzut aşa ceva în viaţa mea.

Jamie se uita la faţa imobilă a lui Reeve, gîndindu-se la toate eforturile pe care le făcuse pentru a scăpa de detectivii pe care acesta îi pusese pe urmele lui. Motivele pentru care îşi evitase pînă atunci fratele i se păreau acum prea puţin importante.

Jamie aflase întîmplător despre tragedia lui Reeve şi convins că fratele lui trebuia îngrijit de cineva care să fie carne din carnea şi sînge din sîngele lui, se dusese direct la docuri, unde acostase *Elisabeth Lee,* şi îl luase pe Reeve la el acasă.

– La dracu', frăţioare, îi spusese el lui Reeve, doar n-o să mori tocmai acum... să mori şi să renunţi la tot. Trebuie să trăieşti pentru Maggie.

– Nu te aude, spuse Cutter, plictisit să tot stea în casă, cînd afară erau atîtea lucruri de făcut. Şi cine, mă rog, e Maggie asta?

– E drăcoaica pe care o iubeşte fratele ăsta al meu, spuse Jamie zîmbind, în ciuda durerii din suflet. Şi din fericire pentru el, şi ea îl iubeşte pe el.

Jamie tresări. I se păruse lui sau buzele lui Reeve se mişcaseră? Aprinse lampa de lîngă pat şi aşteptă să vadă ce se mai întîmplă. Lumina se revărsa pe chipul lui Reeve şi de data asta Jamie fu sigur de ceea ce văzuse ceva mai înainte; ochii lui Reeve, închişi de doctor ca ochii unui mort, erau deschişi.

Lui Jamie îi venea să plîngă, dar cu toate acestea se străduí să zîmbească.

– Pînă la urmă văd că m-ai găsit. Nu renunţi niciodată, nu-i aşa, frăţioare?

Faţa lui Reeve era atît de imobilă, încît părea tăiată în piatră; dar Jamie simţi imediat ce voia să-i spună fratele său.

– Ştiu ce vrei, amice. Îi spuse el cu voce răguşită. Te duc înapoi acasă de îndată ce o să poţi călători.

– Cînd o să fie asta? întrebă un bărbat din pragul uşii.

Jamie se întoarse şi dădu cu ochii de Jacob Hughes, şeful de echipaj al lui Reeve.

– Trebuie să ne întoarcem la Sydney, amice. Oamenii au familii acolo, care se întreabă şi aşteaptă... şi sînt unii care or să primească veşti proaste...

Jamie oftă.

– Cînd eşti gata, poţi să ridici ancora. Iar eu o să am grijă ca fratele meu să se întoarcă atunci cînd o

să poată călători. În minte, îi apăru imaginea unor ochi cenuşii şi obraznici şi a unui păr de culoarea clarului de lună. Are o femeie. Vreau să-i spui că Reeve e bine.

– Aşa am să fac, domnule McKenna, spuse Hughes şi plecă.

Jamie se uită la Reeve şi îi spuse:

– Cel puţin, Maggie o să afle că n-ai murit.

Reeve închise ochii, iar Jamie fu sigur că văzuse lacrimi strălucindu-i printre genele negre ca tăciunele.

– Deci Heeve n-a muhit, nu-i aşa? îi zîmbi Loretta marinarului trimis de şeful de echipaj al *Elisabethei Lee*. Oh, dah asta este o veste nemaipomenită! Apoi, întorcîndu-se către bărbatul din spatele ei, îmbrăcat în ţinută de seară, adăugă: nu-i aşa, Duncan?

– Mda, spuse acesta gînditor, o veste nemaipomenită.

Bărbatul care adusese mesajul dădu din cap în semn de salut şi se făcu nevăzut.

– Nu putea să mi se ofere o ocazie mai prielnică, spuse Duncan.

– Zău, Duncan, obsesia asta a ta penthu puştoaica aia a început să mă plictisească. Îl iubeşte pe Heeve şi n-o să te vhea niciodată pe tine, mai ales după cele pethecute la Melbourne, spuse Loretta agasată.

Duncan se mulţumi să zîmbească absent, privind undeva, dincolo de Loretta.

– Probabil că e distrusă, crezînd că Reeve a murit. Şi... vulnerabilă.

Loretta îşi desfăcu nervoasă evantaiul şi începu să-şi facă vînt. Arăta atît de bine, iar Duncan parcă nici n-o vedea. Nu vorbea decît despre Maggie.

– Ched, începu ea, că ah fi mai bine să nu ne ducem la teathu în seaha asta, Duncan. Te asiguh că Maggie face un hol tahe slăbuţ.

Duncan arboră acelaşi rînjet prostesc.

– Dacă nu vrei să vezi piesa, Loretta, n-ai decît. Eu unul n-aş pierde-o pentru tot aurul din lume.

Loretta bătu din picior.

– Nu-mi place cînd cineva îşi bate joc de mine, Duncan. Spune-mi şi mie ce ai de gînd să faci.

Duncan ridică din umeri.

– Să-mi exprim cele mai sincere condoleanţe, firește.

– Să nu faci nici o gheşeală phostească, Duncan, îl preveni Loretta. Maggie ah putea chede că Heeve a muhit, dah noi ştim că nu e aşa. Iah hăzbunarea lui este ceva ce nu ţi-aş dohi să cunoşti vheodată.

În seara premierei, Maggie avea o paloare cadaverică. Se uită în oglindă şi spuse:

– Nu, nu pot s-o fac.

În spatele ei, Philip Briggs îşi puse mîinile pe umerii ei.

– Ce spunem noi în teatru, Maggie?

– Spectacolul trebuie să continue, recită ea abătută.

– Exact. Asta este şansa ta, Maggie. Şansa de a-ţi croi un drum în viaţă. N-o pierde.

Da, Philip avea dreptate; acum că Reeve nu mai era, singura ei şansă de a-i oferi copilului ei o viaţă bună era aceea de a deveni o actriţă renumită.

Spectacolul fu un succes. Duncan aplaudă entuziasmat, la fel ca toţi ceilalţi spectatori – cu excepţia Lorettei, firește.

– Mă duc în spatele scenei, o anunţă Duncan, cînd se aprinseră luminile. Vii şi tu cu mine?

Loretta îi aruncă o privire ucigătoare, apoi clătină din cap.

Duncan se strecură în culise şi o văzu. Doamne, cît de prost fusese să lase să-i scape din mînă o asemenea femeie.

– Maggie? o strigă el, strecurîndu-se prin mulţimea de admiratori ce se strînseseră în jurul ei.

Maggie se uită la el cu privirea în gol, pradă unei suferinţe de nedescris. Duncan îşi dădu seama că pentru Maggie el era acum ca şi inexistent – ceea ce îl duru mult mai tare decît furia ei de odinioară. Mult mai tare.

Duncan se apropie de ea şi îi luă mîna să i-o sărute. În clipa aceea, ochii lui Maggie scăpărară scîntei, ca atunci, la Melbourne. Îşi trase mîna şi şuieră:

– Dă-mi drumul, nemernicule!

Duncan nu îşi închipuise niciodată că Maggie îl ura atît de tare.

Perfect, domnişoară Chamberlin, dacă vrei luptă, luptă să fie. Dar o să pierzi, o ameninţă Duncan Kirk în gînd.

Maggie nu mai trăia decît pentru două lucruri pe lume: pentru copilul care creştea în ea şi pentru

clipele în care, urcîndu-se seara pe scenă, îşi uita pentru două ceasuri durerea. Ziarele calificau interpretarea ei drept un adevărat triumf numai că, citind articolele respective, Maggie, în loc să se bucure, ofta. Se uita cu nostalgie la inelul cu diamant pe care nu avusese inima să-l scoată de pe deget şi ofta. În curînd, îşi spunea ea, o să i se ceară să plece din casa lui Reeve şi poate că o să trebuiască să amaneteze inelul. Cînd o să înceapă să se vadă că este însărcinată, o vreme n-o să mai poată juca, firește, şi atunci din ce avea să trăiască?

În clipa aceea, Philip năvăli în cabină, vădit emoţionat.

– Maggie, n-o să-ţi vină să crezi. Ai fost invitată să faci un turneu.

Maggie trase aer în piept.

– Un turneu? repetă ea, neştiind ce să creadă.

– Da, un turneu. În Statele Unite, Maggie! Aşa că ai în sfîrşit ocazia să te duci acasă.

Maggie făcu ochii mari.

– Vrei să spui că mi se plăteşte drumul şi...

– Da, da, încuviinţă Philip cu înflăcărare. Iar eu o să merg cu tine, ca impresar şi ca... soţ.

Maggie nu dădu nici o atenţie aluziei pe care o făcuse Philip cu privire la posibila lor căsătorie, gîndindu-se în schimb dacă acum America va mai fi pentru ea căminul de altădată. Nu avea pe nimeni acolo, nici rude, nici prieteni.

Pe de altă parte, în Statele Unite nu avea să mai fie o străină, aşa cum era în Australia. Oftă.

– Cînd plecăm?

Capitolul 18

Loretta nu ştia dacă să se bucure sau nu. Maggie Chamberlin invitată să facă un turneu în America! Ce absurditate! Puştoaica asta care nu avea pic de experienţă scenică sau de talent.

Loretta împături ziarul şi îl puse deoparte. Pe de altă parte, faptul că Reeve trăia nu-i putea fi ascuns fetei la nesfîrşit; mai devreme sau mai tîrziu, el avea să se întoarcă la Sydney şi atunci... Şi mai era şi interesul ăsta al lui Duncan faţă de căţeaua aia mică. Duncan, care era la fel de bogat şi aproape la fel de puternic ca Reeve... Aşa că, nemaiputîndu-l avea pe Reeve, Loretta îl voia pe Duncan. Zîmbi. Turneul lui Maggie în America putea fi cel mai neprevăzut lucru care se putea întîmpla.

În clipa aceea, Duncan intră în cameră, îmbrăcat la fel ca în seara precedentă.

– Bună dimineaţa, Loretta, spuse el oftînd posomorît.

Fusese mult mai agreabil în pat, îşi spuse Loretta supărată.

– Bună dimineaţa, scumpule.

Duncan se uită la ea cu un amestec de ironie şi de prudenţă. Cu toate că erau prieteni de ani de zile, nu ajunseseră încă la stadiul în care Loretta să i se poată adresa cu „scumpule".

– Dă-mi şi mie ziarul! spuse Duncan.

Loretta ştia că nu avea cum să-i ascundă faptul că Maggie fusese invitată în America, aşa că îi dădu ziarul, pregătindu-se sufleteşte pentru ceea ce avea să urmeze.

– La dracu! tună Duncan.

Loretta oftă.

– Duncan...

– Imbecila! şuieră acesta, ridicîndu-se în picioare. Mă duc la teatru... o iau de păr şi o scot afară! Căţeaua!

Loretta îşi puse în joc toată experienţa ei de actriţă ca să schiţeze un zîmbet.

– Duncan, linişteşte-te, doah n-o să plece mîine, nu?

Cu faţa stacojie şi cu ochii verzi ca smaraldul scăpărînd scîntei, Duncan se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

– Asta e în stare să ia primul vapor şi să plece, Loretta.

– Şi ah fi chiah o nenohocihe atît de mahe? întrebă Loretta cu voce tremurată. La uhma uhmeloh, Duncan, tu mă ai pe mine.

Duncan îi aruncă o privire exasperată, după care începu să mănînce – o servitoare le adusese între timp micul dejun. Loretta ştia că el punea ceva la cale şi asta o îngrijora.

– Duncan, spuse ea încet. Însoahă-te cu mine.

Bărbatul se opri din mestecat şi se uită la ea ca o întruchipare a consternării.

– Să mă însor cu tine? Ce dracu', Loretta, ţi-am spus-o nu o dată, ţi-am spus-o de o sută de ori... vreau să mă însor cu Maggie!

Asta era prea de tot. Loretta se ridică în picioare, roşie la faţă şi cu ochii scăpărînd venin.

– Nu cu Maggie te-ai culcat în ultimele săptămîni, nu-i aşa?

Duncan aruncă şervetul în farfurie şi se ridică la rîndul său.

– Cu atît mai rău pentru mine, i-o întoarse el, după care se răsuci pe călcîie şi ieşi ca o furtună din sufragerie.

Loretta nu mai auzi apoi decît uşa de la intrare trîntindu-se cu putere.

Maggie nu voia să plece în America de dragul de a călători; o făcea mai mult ca să-şi dovedească ei înşişi că începea să se resemneze cu soarta pe care i-o hărăzise Dumnezeu. Philip şi Samuel urmau să o însoţească, ceea ce însemna că n-avea să fie singură de tot.

Tocmai voia să se dea jos din pat, cînd uşa dormitorului se deschise şi Elisabeth se strecură înăuntru. Fetiţa era mai tristă ca niciodată acum că nu mai era Reeve, iar Maggie se cutremură la gîndul de a o părăsi.

Elisabeth se apropie de pat, uitîndu-se la Maggie cu ochii ei mari, albaştri şi foarte trişti.

Maggie se aşeză pe marginea patului şi cu lacrimi în ochi o luă în braţe şi o strînse cu putere.

– Oh, Elisabeth.

Fetiţa începu să plîngă.

– Tati... tati!

– Ştiu, spuse Maggie. Şi mie mi-e dor de el.

Elisabeth se agăţă de Maggie, îi şterse o lacrimă de pe obraz şi se uită la ea îndurerată şi parcă speriată.

– Mami! şopti ea.

Maggie o strînse din nou în braţe.

– Oh, Elisabeth, aş vrea să fiu mami a ta. Zău aş vrea. Am putea tot timpul să stăm de vorbă.

Elisabeth continuă să suspine, iar Maggie o aşeză în poala ei şi începu să-i cînte un cîntec de leagăn pe care îl învăţase cu mulţi ani în urmă de la mama ei. Cînd copila se linişti în sfîrşit, ea o puse în pat şi o acoperi cu pătura. Elisabeth îşi băgă degetul mare în gură şi adormi.

– Biata copilă, spuse Cora din prag. Nu cred că a mai dormit bine în ultima vreme.

Maggie se aplecă, o sărută pe frunte şi îi şterse lacrimile cu dosul palmei.

– O să-mi fie îngrozitor de greu să o părăsesc... mai ales acum... mărturisi ea.

– Ştiu, răspunse Cora. Vă caută cineva, domnişoara Margaret. E de la birourile domnului McKenna.

Maggie se înarmă cu curaj, pregătită să asculte cine ştie ce relatare înfiorătoare a morţii lui Reeve şi coborî în salon, unde o aştepta funcţionarul.

– Dacă este vorba despre moartea domnului McKenna, vă rog să fiţi cît se poate de concis, spuse ea brusc. Trebuie să mă duc la teatru.

Tînărul se uită la ea uluit.

– *Moartea* domnului McKenna?

– Da, răspunse ea încet. Ştiţi probabil că a murit pe mare.

– Domnişoară Chamberlin, îngăimă omul, neştiind ce să creadă, domnul McKenna trăieşte. Săptămîna asta o să fie adus din Noua Zeelandă.

Camera începu să se legene şi să se învîrtească în jurul lui Maggie, şi o speranţă sălbatică încolţi în sufletul ei atît de chinuit.

– Trăieşte? se sufocă ea. Reeve trăieşte? De ce n-a...

Funcţionarul o ajută să se aşeze pe o canapea.

– Doamne Dumnezeule, să nu-mi spuneţi că aţi crezut că domnul McKenna a murit.

Maggie încuviinţă, dar din cauza nodului ce i se pusese în gît, nu putu scoate o vorbă.

Aducătorul veştii aceleia minunate îi întinse mîna şi, cu o oarecare întîrziere, se prezentă:

– Simon Coates, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă. Doamne Dumnezeule, nu înţeleg cum de s-a putut face o asemenea greşeală.

În sinea ei, Maggie radia de o bucurie sălbatică. Pe dinafară însă, era cît se poate de calmă.

– Spuneaţi că domnul McKenna o să fie adus din Noua Zeelandă. A fost rănit? reuşi ea să îngaime într-un tîrziu.

Domnul Coates clătină din cap cu tristeţe.

– N-a fost rănit, domnişoară. Dar se pare că văzîndu-şi oamenii murind sfîşiaţi de rechini a avut un şoc. Se pare că în momentul de faţă nu vorbeşte şi stă într-un cărucior cu rotile.

Maggie se ridică în picioare.

– Şi cînd o să ajungă aici? întrebă ea. Ar fi fost în stare să înoate în întîmpinarea vaporului, dacă asta ar fi ajutat-o să ajungă mai repede la Reeve.

– Probabil că vineri... deşi cu vapoarele astea nu se ştie niciodată...

Vineri. Viaţa ei avea să înceapă din nou vineri.

– Trebuie să-i spun lui Elisabeth, murmură ea şi dădu să iasă din salon, fără ca măcar să-şi ia rămas-bun de la domnul Coates.

Acesta însă o opri.

– Domnişoară Chamberlin, sînt unele lucruri ce nu suferă amînare... şi întrucît domnul McKenna nu este disponibil...

Maggie se întoarse încet cu faţa spre el.

– Nu văd cum v-aş putea ajuta eu, domnule Coates.

În clipa aceea, Maggie văzu că omul avea la el o servietă.

– Trebuie semnate nişte hîrtii, domnişoară Chamberlin, iar domnul McKenna a lăsat vorbă ca în caz de extremă urgenţă, să semnaţi dumneavoastră în locul dumnealui.

Maggie rămase cu gura căscată. Puţini bărbaţi le permiteau soţiilor lor să se amestece în afacerile lor, iar Reeve lăsase vorbă ca logodnica lui să semneze hîrtiile urgente în locul lui.

– F-foarte bine, spuse ea ţinîndu-se cu o mînă de unul din stîlpii balustradei, d-duceţi hîrtiile în birou, v-vă rog. O să mă uit imediat la ele. Înainte de asta însă, trebuie să-i dau unei fetiţe o veste minunată.

Simon Coates încuviinţă zîmbind, iar Maggie dădu fuga în sus pe scări, în camera în care dormea Elisabeth.

Maggie se apropie de pat şi şopti:

– Elisabeth?

Genele lungi şi negre fluturară ca nişte aripioare de mătase.

– Mami, spuse Elisabeth.

Maggie luă copila în braţe şi începu să plîngă în hohote. Dar de data aceasta, plîngea de fericire.

– Elisabeth, tati n-a murit... a fost o greşeală. Vineri se întoarce acasă, la noi.

Elisabeth ţipă de bucurie şi îşi încolăci braţele micuţe în jurul gîtului lui Maggie.

– Tati! rîse ea fericită.

Atrasă de gălăgie, Cora năvăli în cameră, frămîntîndu-şi mîinile, speriată.

– Ce Dumnezeu...

– Reeve trăieşte, ţipă Maggie, învîrtindu-se prin cameră cu Elisabeth în braţe. Trăieşte şi vine acasă!

– Oh, domnişoară... dar asta... e o veste grozavă, spuse Cora cu lacrimi în ochi.

Maggie o mai îmbrăţişă o dată pe Elisabeth, după care o lăsă jos.

– Am nişte hîrtii de semnat, spuse ea veselă. Cora, vrei te rog să-mi faci un serviciu? Sună-l pe Philip Briggs şi spune-i că nu mai plec în America şi că astăzi nu mă duc la repetiţie. Dacă se supără, spune-i că îmi cunosc foarte bine rolul şi că oricum ziua asta o s-o recuperez.

Cora încuviinţă şi, luînd-o de mînuţă pe Elisabeth, ieşi din cameră.

Maggie spuse în gînd o rugăciune de mulţumire, după care se duse şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului lui Reeve.

Capitolul 19

Patul pe care stătea culcat Reeve era scăldat în lumina lunii. Maggie intenţiona să doarmă sus, în camera de la mansardă care i se dăduse iniţial, dar trebuia să-l atingă pe Reeve pentru a se convinge că se întorsese teafăr, chiar dacă nu nevătămat.

Ea se aşeză pe marginea patului, întrebîndu-se dacă era adormit sau treaz şi îi atinse uşor fruntea. Îi văzu ochii deschişi şi zîmbi.

– Bună, Reeve, spuse ea blînd.

Maggie crezu că-i vede buzele mişcîndu-se şi se grăbi să aprindă lumina de pe noptieră. El arăta epuizat, totuşi mai în putere şi era clar că încerca să spună ceva.

Efortul lui îi sfîşie inima lui Maggie. Ea îi atinse buzele cu degetele şi şopti:

– Foarte bine, iubitule. Eşti acasă acum şi în siguranţă.

Cuvîntul se rupse din el ca un scrîşnet fără suflu.

– Yank, spuse el.

Lacrimile lui Maggie ameninţau să-i umple ochii, dar ea le stăpîni cu fermitate. Doctorul lui Reeve, care-l vizitase chiar după plecarea ei seara la

teatru, spusese că nu trebuia să aibă nici o manifestare emoţională în prezenţa pacientului. Ea trase aer în piept şi spuse vesel:

– Vom pleca la Queensland peste o săptămînă. Doctorul mi-a spus că lumina soarelui şi marea sînt tocmai ceea ce îţi trebuie acum.

Schimbarea de pe chipul lui, atît de mult aşteptată, fu teribilă. Reeve păli şi în ochi îi apăru o expresie sălbatică. Maggie se întrebă ce spusese rău şi abia apoi îşi dădu seama că incidentul care-i provocase rana se petrecuse la mare. Mai bine şi-ar fi muşcat limba.

– Plec acum, spuse ea, ridicîndu-se, şi te las să te odihneşti.

Mîna lui stîngă făcu o mişcare aproape imperceptibilă, apoi bîjbîi după ea, prinzîndu-i poala rochiei.

– Stai, se strădui Reeve să spună.

Maggie nu-l putea lăsa, nu acum. Ea începu să-şi scoată hainele şi ochii lui o urmăriră înfometaţi pe cînd îşi scotea fiecare obiect de îmbrăcăminte şi-l aşeza ordonat pe spătarul scaunului. Deşi ştia că Reeve nu putea face dragoste cu ea, era ceva intim şi senzual în a se dezbrăca în faţa lui, în lumină.

Cînd stinse lumina era goală; ocoli patul şi se strecură lîngă el, ghemuindu-se aproape şi plimbîndu-şi leneş o mînă în sus şi în jos pe pieptul lui larg. El scoase un sunet gutural de plecere şi, pe cînd degetele lui Maggie se mutară pe abdomenul lui, ea îl simţi răspunzînd la atingerea ei.

Din impuls, ea îl luă în braţe şi-l mîngîie; auzi un geamăt tumultos venind din adîncurile lui şi răsunînd în camera întunecoasă. Să-i facă plăcere lui Reeve devenise, în acel moment, întreaga raţiune a

existenţei lui Maggie. Ea se strecură sub pled să-i dea o muşcătură drăcească cu dinţii şi simţi un fior străbătîndu-i trupul.

– Am nevoie de tine, spuse el şi cuvintele fură ca un suspin răguşit.

Maggie continuă să-i facă plăcere, accelerîndu-şi eforturile, simţind că muşchii lui rigizi începeau să-şi revină. Cînd îşi dădu seama că el era gata, ea se mută aşezîndu-se peste Reeve, luîndu-l încet în stăpînire.

– Yank, o rugă el.

Maggie îl înveli în catifea şi fiecare mişcare a coapselor ei era o mare încîntare pentru ea.

– Te iubesc, gîfîi ea, ridicîndu-i mîinile spre sînii ei goi.

Reeve gemu şi ea-l simţi străduindu-se să se mişte sub ea.

– Relaxează-te, şopti Maggie, ridicîndu-se şi căzînd uşor peste el, fiind mîndră de felul în care o satisfăcuse. Lasă-mă să fac eu totul.

Încet, dulce, ea îl purtă pe Reeve tot mai aproape de cer, ţinîndu-i încă mîinile pe sînii ei, capul ei se lăsă pe spate pe măsură ce urca spre propriul ei apogeu. Tocmai cînd trupul ei era încleştat într-un pătimaş răspuns faţă de al lui, ea simţi că Reeve se înfioră puternic şi apoi revărsă propria lui pasiune asupra ei.

Ea se cuibări la pieptul lui, pierzîndu-şi respiraţia, şi îşi îngropă faţa în căldura grumazului lui.

Maggie adormi astfel, înlănţuită de Reeve. Cînd se trezi dimineaţa, înfiorată, se ridică.

Ea auzi chicotitul lui Reeve, simţi că mîinile lui îi cuprind sînii, de data aceasta fără ajutor. Pe lîngă

senzaţiile dulci pe care i le stîrnea în trup, constată cu bucurie că Reeve mergea cu adevărat mai bine.

Privind în jos la el, Maggie văzu o lumină diabolică în ochii săi şi un rînjet pe buze. Sînii ei înfloriră în palmele sale, devenind grei.

– O, scînci Maggie simţind dulcea presiune din interiorul ei. Reeve, Reeve...

Cu încăpăţînare, el a reacţionat, înnebunind-o cu ardoarea lui.

Eliberarea veni într-un moment de înflăcărare care o lăsă tremurînd înfiorată.

Cînd avu puterea să se ridice, Maggie se sprijini în mîini spre a se înălţa, dar degetele lui îi găsiră imediat sînii, frămîntînd carnea catifelată, caldă.

– O, nu, nu! îl dojeni ea blînd, îndepărtîndu-se de Reeve şi de pat.

Lumina aceea răutăcioasă strălucea în ochii lui şi Maggie roşi din creştet pînă în tălpi cînd îi simţi privirea alunecînd peste ea, spunîndu-i fără cuvinte că putea s-o aibă oricînd şi, efectiv, în orice împrejurare.

– Crezi că eşti deştept, aruncă Maggie ca şi cum el ar fi tachinat-o cu voce tare. Ei bine, vom vedea cum vei reacţiona la o baie adevărată, domnule Reeve McKenna.

El zîmbi, şi Maggie intră cu paşi apăsaţi în baie şi dădu drumul la apă pentru propria ei baie. Cînd termină, îşi puse un halat mare de flanel roz moale şi îşi perie părul. Apoi, cu un fel de ciudă voioasă, ea umplu un lighean cu apă caldă şi puse un burete şi un săpun pe noptieră.

Reeve o urmări nepăsător pe cînd ea azvîrlea cuvertura şi cearşaful spre a-i dezveli goliciunea.

– Nu-i poţi spune doctorului ce intenţii ai avut, spuse voioasă Maggie pe cînd săpunea buretele.

El zîmbi şi privirea lui o umplu pe Maggie de fericire, deşi ea pretindea încă a fi jignită.

Maggie spălă fiecare părticică a trupului lui Reeve.

Dar era total nepregătită să întîmpine forţa braţelor lui, cînd deodată el o prinse de talie şi o proiectă spre el.

– Reeve, pledă ea, nu...

Prima atingere a gurii lui o reduse la tăcere. Maggie ştia că Reeve n-o va elibera. Respiraţia ei deveni gîfîită, sacadată cînd el îşi începu atingerea blîndă.

Maggie era îmbrăcată, cu părul strîns la spate, cînd sosi doctorul. Nu putu să facă nimic în ceea ce privea culoarea puternică din obrajii ei sau dulcea senzaţie de fredonare din adîncul inimii ei, ce făceau ca vorbele să îi iasă gîfîit.

Doctorul Claridge, un om în vîrstă, cu chelie şi ochi veseli albaştri, îl examină pe Reeve şi spuse, zîmbindu-i lui Maggie:

– Remarcabil. Ce Dumnezeu i-ai făcut?

Maggie se făcu roşie ca racul. Reeve chicoti.

– Dragostea face minuni, spuse doctorul Claridge politicos. Întotdeauna am spus asta.

Maggie fugi spre uşă şi zbură pe scări, cu poalele prinse în mîini. O femeie necunoscută stătea la masa din bucătărie împreună cu Cora, sorbind ceai.

Simţindu-se ca o şcolăriţă, Maggie se opri brusc, uitîndu-se la femeie şi avînd o presimţire ciudată.

Părul vizitatoarei era negru, ca al Lorettei, iar ochii ei erau de un albastru cristalin. Deşi purta o rochie serioasă, aceasta nu ascundea liniile armonioase ale trupului ei.

– Maggie, aceasta este domnişoara Eleanor Kilgore. Ea va avea grijă de domnul McKenna pînă cînd va fi din nou pe picioare.

Maggie se înclină politicos. Cu toate că era complet neserios, simţi dorinţa de a o scoate pe domnişoara Kilgore afară pe uşa din spate.

– Intenţionam să am grijă de domnul McKenna eu însămi, spuse ea.

Eleanor zîmbi, dezvelind nişte dinţi micuţi, perfect albi.

– Să ai grijă de un invalid este foarte obositor, domnişoară. Pentru a nu mai menţiona că aceasta cere un stomac destul de puternic. Aţi golit vreodată o ploscă?

Maggie a fost provocată, deşi numai ea şi Eleanor păreau să ştie.

– Eu... aş putea, spuse Maggie nesigură.

– Dar n-aţi făcut-o, răspunse Eleanor, cu un ton liniştit. Îmi închipui că servitorii au avut grijă de asta.

Maggie era foarte conştientă de poziţia ei nesigură în casa lui Reeve. Dacă ar fi fost soţia lui, ea ar fi putut s-o dea afară pe domnişoara Kilgore; ca logodnică – o uşoară roşeaţă urcă pe chipul ei – şi ca iubită, n-avea nici un drept.

– Îl iau pe domnul McKenna la Queensland peste cîteva zile. Sînt sigură că nu veţi dori să călătoriţi aşa de departe.

Eleanor era de neclintit.

– Doctorul Claridge mi-a spus că însănătoşirea poate să ţină un timp considerabil, dacă va avea loc. În afară de aceasta, îmi place ideea de a locui într-un loc însorit, tropical. Mi s-a spus că domeniul domnului McKenna se învecinează cu oceanul.

Asta era mai mult decît i se spusese lui Maggie; nu ştia absolut nimic despre proprietatea lui Reeve de la Queensland, în afară de faptul că el plantase trestie de zahăr acolo. Îşi muşcă buza inferioară şi apoi păşi hotărîtă spre sobă să ia ibricul. Îşi turnă o ceaşcă de ceai înainte de a se alătura Corei şi infirmierei la masă.

– Domnul McKenna pare să-şi revină foarte bine, spuse ea cu întîrziere şi pe un ton oarecum defensiv.

– Răspunsurile fizice, rosti tărăgănat Eleanor cu satisfacţie, pot fi amăgitoare.

Maggie se simţi ca şi cum ar fi fost pălmuită şi obrajii ei ardeau.

– Doctorul Claridge a fost foarte încîntat, cu adevărat, spuse ea cînd reuşi să se stăpînească.

Înainte ca Eleanor să poată răspunde, Cora o trădă pe Maggie ridicîndu-se în picioare şi anunţînd bucuroasă:

– Ei bine, mai bine aş supraveghea împachetarea lucrurilor lui Elisabeth dacă vom face o excursie.

Maggie îi întoarse o privire rugătoare, pe care Cora n-o observă, şi apoi privi în ceaşca de ceai cînd rămase singură cu infirmiera lui Reeve.

– Am văzut una dintre interpretările dumneavoastră în *Îmblînzirea Scorpiei*, spuse Eleanor cînd

tăcerea deveni jenantă. Aţi fost într-adevăr foarte bună.

– Mulţumesc, răspunse Maggie inexpresiv.

– Nu mă pot împiedica să mă întreb de ce aţi creat o asemenea agitaţie şi apoi aţi întors definitiv spatele teatrului, domnişoară Chamberlin. Conform ziarelor, aveaţi un adevărat viitor în faţă – şi de asemenea în America dumneavoastră natală.

Răspunsurile care-i veniră lui Maggie în minte sunau toate copilăreşti şi capricioase. Pentru prima dată de la întoarcerea lui Reeve, începu să se îndoiască de locul ei în sentimentele lui. La o privire retrospectivă, ea îşi dădu seama că toate cadourile romantice pe care i le trimisese aveau un lucru în comun: o notă menţionîndu-l pe Jamie. Poate că-i dăduse împuternicirea să-l semneze întrucît n-avea nici un motiv să creadă că ea va fi nevoită vreodată s-o facă, iar în ceea ce priveşte dragostea, Reeve era un om viril, chiar şi cînd era bolnav. El i-ar fi putut răspunde oricărei alte femei în acelaşi fel – lui Eleanor Kilgore, de exemplu.

Cutremurată, Maggie se ridică şi îşi duse ceaşca de ceai la chiuvetă. Eleanor încă aştepta un răspuns la remarca ei referitoae la cariera lui Maggie în teatru.

Maggie ridică mîna stîngă, magnificul inel strălucind pe degetul ei. Nici acest lucru nu-i dădea pace; Philip spusese că nestematele erau uşor de achiziţionat de către un om bogat, şi avea dreptate. În timp ce Eleanor studia inelul, Maggie spuse:

– Mă voi căsători cu domnul McKenna. Aşa încît, desigur, nu voi avea timp pentru teatru şi sigur nici o înclinaţie să călătoresc spre America.

Expresia din ochii extraordinar de albaştri ai lui Eleanor era încrezută; nu exista nici un alt cuvînt pentru acest fapt.

– Domnul McKenna, după doctor, este departe de a fi destul de bine să preia... rigorile căsătoriei, domnişoară Chamberlin.

Asta este ceea ce crezi tu, dori să spună Maggie, amintindu-şi întîmplările de dimineaţă, dar desigur nu putea să menţioneze asta. Era pur şi simplu prea personal.

– L-ai mai întîlnit pe Reeve înainte? întrebă Maggie.

Eleanor oftă.

– Nu. Dar, desigur, l-am văzut... este bine cunoscut în Sydney, la urma urmelor. Este un bărbat magnific.

– Da, răspunse Maggie. Te rog să mă scuzi, am diverse treburi de făcut. Nu avea nimic de făcut, acum, cînd renunţase la rolul lui Kate, dar ar fi preferat să moară decît să admită acest lucru în faţa domnişoarei Eleanor Kilgore.

Eleanor zîmbi şi se ridică de pe scaun.

– Mă întreb dacă aţi putea rupe puţin din programul dumneavoastră încărcat – detest să abuzez – pentru a-mi arăta drumul spre camera lui Reeve... a domnului McKenna?

Clocotind, Maggie zîmbi totuşi larg.

– Desigur, spuse ea şi strînse din dinţi pe cînd o conducea pe infirmiera lui Reeve pe scări şi de-a lungul culoarului de la etajul doi. De ce n-a putut doctorul Claridge să angajeze pe altcineva, vreo matroană grasă, se întrebă ea arătîndu-i uşa dormitorului lui Reeve.

Eleanor ciocăni şi apoi intră, la chemarea doctorului, iar Maggie rămase în picioare în hol, întrebîndu-se ce să facă.

În cele din urmă coborî spre bibliotecă, ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu cărţi. Ea alese un volum de basme şi plecă s-o caute pe Elisabeth, dar află de la servitoare că mai devreme,Cora amînase împachetarea lucrurilor fetei pentru a o duce în parc.

Încurcată, Maggie repuse cartea pe raft în bibliotecă şi apoi ieşi afară. Dorea s-o viziteze pe Tansy şi să-şi verse îndoielile şi temerile faţă de prietena sa, dar desigur nu putea. Tansy lucra şi îndatoririle ei nu se terminau pînă la căderea nopţii.

Jamie se pare că plecase deja în Noua Zeelandă şi Maggie îi simţea lipsa. Ar fi putut să se încreadă în fratele lui Reeve şi tînjea după încurajarea lui.

Deschizînd poarta, Maggie porni spre colţul în care oprea autobuzul. Avea bani în buzunar; poate că era o zi bună să facă nişte cumpărături sau să viziteze menajeria.

Călători spre periferia Sydney-ului, într-o oarecare stare de încremenire. Era posibil ca Reeve să fi făcut acele promisiuni şi să-i fi dat toate acele cadouri întrucît credea că ea ştia ceva despre Jamie? Şi-o fi schimbat atitudinea atît de brusc, după prima lui reacţie de furie, cînd a aflat că ea îl cunoscuse pe fratele lui la Melbourne, doar pentru că spera s-o convingă să-i încredinţeze vreun secret în ceea ce-l privea pe Jamie şi pe care el credea că-l ascundea ea?

Maggie oftă urmărind indicatorul unei străzi şi apoi a alteia, găsind în cele din urmă legătura de

troleibuz care o putea duce la menajerie. Strălucirea inelului ei cu diamant se întunecă pe cînd îşi coborî privirea spre el.

– Maggie! strigă o voce de bărbat, în timp ce ea cobora din maşină la mică distanţă de menajerie. Tu eşti?

Maggie privi în jur şi-l văzu pe Samuel Fairmont venind cu paşi mari spre ea, cu chipul luminat de un zîmbet. Ea arboră un zîmbet nesigur, foarte bucuroasă să vadă un prieten.

– Am venit să văd animalele, spuse ea.

Expresia din ochii lui Samuel arăta că ghicise tulburarea ei, deşi îşi păstră zîmbetul fermecător.

– Şi eu la fel. O coincidenţă fericită – le vom vedea împreună.

Maggie izbucni neceremonios în lacrimi. Le reţinuse atît de mult timp, iar acum ele curgeau nestăpînite. Samuel se încruntă, îi luă braţul şi o conduse uşor spre o bancă izolată, oferindu-i o batistă albă imaculată.

– Ce-i asta, micuţo? întrebă el încet. Dar tocmai această tandreţe a lui o făcu pe Maggie să plîngă şi mai tare de necaz şi ruşine.

Ezitînd, ea-i spuse lui Samuel secretele sale cele mai adînci: că purta copilul lui Reeve, că se întreba dacă el pretindea doar că o doreşte deoarece credea că ea ştia mai multe despre fratele care lipsea, cît de ameninţată se simţea din pricina lui Eleanor Kilgore, infirmiera pe care doctorul Claridge o angajase.

Samuel ascultă compătimitor pînă îi spuse toată povestea şi apoi o ţinu pe Maggie aproape într-un efort de a o consola.

– Sărman copil... ce viaţă ai avut. Poate că ar trebui să vii în America cu noi totuşi.

Maggie clătină din cap, smiorcăind, şi se retrase din braţele consolatoare ale lui Samuel într-un efort de a se linişti.

– Nu pot pleca, Samuel – cred că am ştiut tot timpul că n-o pot părăsi pe Elisabeth, fără a mai vorbi de Reeve. În plus, o asemenea călătorie ar fi prea mult pentru un copilaş.

Samuel îşi folosi degetele mari pentru a şterge faţa lui Maggie.

– Nu am nici o idee cine este Elisabeth, iar Reeve e limpede că nu te merită. Cît despre copil, Maggie, copiii au făcut asemenea traversări de secole. Ei sînt într-adevăr foarte rezistenţi, să ştii.

– Elisabeth este nepoata lui Reeve... o, totul este atît de complicat, Samuel, nu pot să plec... mi s-ar rupe inima.

– Mi se pare că inima ta este deja sfărîmată. Samuel oftă, dar apoi se ridică şi-i oferi mîna. Vino. Hai să petrecem o după-amiază fericită, nu? Vom vedea toate animalele şi apoi vom lua cina undeva şi nu voi spune nici un cuvînt despre America sau despre teatru.

Maggie zîmbi, ştiind că ochii ei erau roşii şi umflaţi, că faţa ei era marmorată.

– Eşti cu adevărat atît de bun. Îţi voi simţi teribil lipsa cînd vei pleca.

Samuel execută o reverenţă, stilul lui Petruchio de plecăciune.

– Nu vom vorbi de despărţiri şi alte lucruri triste, milady. Aceasta este o zi pentru a ne bucura.

Rîzînd, Maggie îşi strecură braţul pe sub cel al lui Samuel şi-i permise s-o conducă în menajerie. A avut o după-amiază minunată, a văzut zebre şi elefanţi, maimuţe şi marsupiale, urşi coala şi canguri.

Amintindu-şi de Mathilda, cangurul pe care l-a avut la Parramatta în acea zi recentă care părea aşa de departe în trecut, Maggie simţi că starea ei de spirit scade puţin. Lucrurile n-au fost chiar aşa de complicate.

Samuel s-a grăbit să încerce s-o înveselească.

– Ştiai că aborigenii au o legendă despre „roos" şi cum au luat ei fiinţă?

Maggie clătină din cap, mişcată imediat de preocuparea constantă a lui Samuel şi intrigată la ideea unei poveşti. El o conduse înapoi la aceeaşi bancă şi ei se aşezară din nou, Samuel ţinînd mîna lui Maggie.

– Se pare că a fost o teribilă furtună, spuse el cu vocea unui povestitor. Animale ciudate apărură pe cer şi picioarele lor posterioare crescuseră din ce în ce mai lungi, pe cînd încercau din greu să atingă pămîntul.

– Era o furtună înspăimîntătoare, distrugînd iarba şi tufişurile de pe pămînt şi chiar scoţînd copacii din rădăcină. Aborigenii s-au ascuns printre stînci, urmărind cu groază totul, după cum poţi să-ţi imaginezi.

Maggie zîmbi şi aprobă înclinînd capul. Şi Samuel continuă.

– S-a întîmplat, spre marele amuzament al privitorilor, că unul din aceste animale ciudate s-a prins în ramurile unui copac, care încă rămăsese

înfipt în pămînt, şi a căzut la pămînt. Creatura a privit de jur împrejur, iar apoi a plecat ţopăind.

Maggie rîse şi bătu din palme.

– Samuel, a fost minunat.

– Sigur că a fost, spuse el cu umor blînd. Acum, hai să mergem şi să mîncăm ceva. Se întîmplă să fiu tare flămînd.

Bunăstarea lui Samuel a făcut ca el să aibă o maşină la dispoziţie şi o pofti înăuntru. Au mers la un restaurant într-un hotel vizavi de Golful Rushcutter şi Maggie a uitat aproape de necazurile ei rîzînd la poveştile lui Samuel şi consumînd o cină foarte bogată cu friptură de vită, cartofi şi porumb.

La sfîrşitul mesei, Samuel o invită pe Maggie să asiste la un spectacol de teatru şi urmăriră cum se descurca o dublură a ei, dar ea clătină din cap. Era momentul să se întoarcă acasă la Reeve şi să înfrunte lucrurile aşa cum erau.

Samuel coborî din maşină şi o conduse pînă la uşă, dîndu-i o sărutare politicoasă pe frunte.

– Mulţumesc, Samuel, spuse ea blînd. Ai transformat o zi imposibilă într-una mai bună.

El zîmbi.

– Totuşi sînt departe de a convinge o altă Kate că luna nu este soarele, spuse el şi porni cu paşi mari pe cărare spre maşina lui.

Maggie intră şi urcă încet scările, întărită la gîndul unei alte întîlniri cu Eleanor. Ea n-o văzu, totuşi, şi pînă cînd ajunse la uşa lui Reeve, fu destul de curajoasă să intre.

Eleanor stătea în picioare la fereastră, o parte a draperiei fiind încă prinsă în mîna ei, iar Reeve

privea împietrit tavanul. Era ca şi cum nu făcuse nici un progres.

Supărată, Maggie înaintă pînă la marginea patului şi-i atinse mîna. Reeve o dădu la o parte, şi ochii lui Maggie se ridicară spre faţa lui Eleanor.

– Tocmai i-am spus domnului McKenna că ai sosit acasă în maşina unui domn, spuse ea senină, lăsînd draperia să cadă.

Maggie îşi putu imagina bine cum şi-a formulat acea informaţie grijulia domnişoară Kilgore.

– Te rog să pleci, spuse ea ferm şi, spre surprinderea ei, Eleanor ridică din umeri şi părăsi camera, închizînd uşa după ea.

Maggie dădu la o parte buclele negre de pe fruntea lui Reeve şi apoi îi sărută gura încăpăţînată.

– Nici nu-ţi imaginezi ce încîntată sînt că eşti gelos, îl necăji ea.

Întregul lui corp tremură la efortul de a vorbi.

– Nu sînt gelos! insistă el.

Maggie zîmbi.

– Eşti. Te întrebi cu cine am fost şi ce am făcut. Am fost la menajerie, dacă vrei să ştii, şi acolo l-am întîlnit pe prietenul meu, domnul Samuel Fairmont, care este actor.

Reeve se încruntă şi ochii lui albaştri-verzui sclipiră.

– E foarte frumos, continuă Maggie uşor, şi foarte atent. M-a invitat la cină şi a ascultat povestea nenorocirii mele.

Reeve scoase un sunet dezgustat şi încercă s-o dea pe Maggie la o parte de lîngă pat, dar ea se aşeză hotărîtă şi continuă să povestească.

– Inima mea e sfărîmată, ştii. Sînt îndrăgostită de un om minunat... el este tatăl copilului meu nenăscut, întîmplător... dar am o teribilă bănuială că mă foloseşte deoarece crede că ştiu multe despre fratele său care lipseşte.

Reeve nu reacţionă, dar ascultă cu toată fiinţa lui.

– O, da! strigă Maggie tragic, ca şi cum ar fi spus că n-o crede. Este foarte adevărat. Dar adevărul este că nu ştiu nimic despre fratele lui. Tot ce ştiu este că-l iubesc pe acest om care este părintele copilului meu, dar el admite deschis că nu mă iubeşte.

Încet, mîna lui Reeve se ridică spre faţa ei şi ea crezu că vede o urmă de zîmbet pe buzele lui.

Maggie se ridică şi porni spre uşă, întorcînd cheia. Apoi, pe cînd camera se umplea cu primele umbre ale înserării, ea începu să-şi scoată hainele.

– Nu cred mult în terapia domnişoarei Kilgore, îl necăji ea pe cînd îşi punea rochia de o parte şi apoi îşi scoase juponul. Nu este tot atît de eficientă ca mine.

Îi luă un timp îndelungat să-şi descheie cămaşa, apoi se aşeză pe pat. Legănînd capul lui Reeve în braţele sale, îl ridică spre sînii ei goi, iar el înhăţă înfometat sînul oferit.

Capitolul 20

Coşmarul se perinda din nou prin faţa ochilor minţii lui Reeve, zi şi noapte. El văzu apa, părînd să fiarbă de sînge, şi auzi ţipetele oamenilor din echipajul său. Duhoarea de neuitat a măcelului îi umplu nările, şi el nu se putu îndepărta de parapetul vasului. Nu, asta e, afară numai dacă Yank îl iubea. Ea îi oferea singurul răgaz în această scenă fioroasă care-i chinuia atît mintea cît şi spiritul.

El nu-şi putea aminti numele ei. Ea era întinsă lîngă el în pat; ştia asta. Dacă ar fi putut s-o strige, ea i-ar alunga din minte spectacolul ce-l bîntuia cel puţin pentru cîteva minute.

– Loretta, rosti el răguşit după cîteva minute de bîjbîială mentală disperată.

Lumina era aprinsă şi peisajul din vis deveni mai puţin intens, mai puţin brutal. Simţi mîinile ei pe umerii săi goi, calde şi liniştitoare.

– Sînt Maggie, spuse ea.

Reeve putu s-o vadă clar acum. Părul ei blond-argintiu era încurcat şi moale, şi ochii ei cenuşii erau plini de un soi de mustrare cicălitoare.

– Maggie, repetă el încurcat.

Ea rîse uşor şi-l sărută pe bărbie.

– Este... mai bine, spuse ea, răsucindu-se aşa încît stătea cu un şold moale lîngă el, privindu-l. Mîna ei îi mîngîie părul de pe frunte.

– Plecăm la Queensland mîine.

Reeve voia ca ea să continue să vorbească, despre orice. Avea un fel de a absorbi orice gînd şi emoţie a sa.

Ea se întinse după o carte de pe noptieră şi răsfoi paginile, ştiind oarecum că sunetul vocii ei şi vederea figurii ei erau ceea ce ţinea departe de el ororile nopţii.

– Domnul este păstorul meu, citi ea.

– El mă face să mă aşez în pajiştile verzi: el mă conduce lîngă apele liniştite.

– El îmi întăreşte sufletul: el mă conduce pe cărările dreptăţii de dragul numelui său.

– Da, deşi merg prin valea umbrelor morţii, nu mă voi teme de nimic rău: pentru că tu eşti cu mine; nuiaua şi toiagul tău mă vor sprijini.

– Tu pregăteşti masa în faţa mea, în prezenţa duşmanilor mei; tu îmi ungi capul cu ulei; cupa mea se goleşte.

– Cu siguranţă bunătatea şi îndurarea, mila mă vor urma de-a lungul tuturor zilelor vieţii mele; şi eu voi locui în casa Domnului pentru totdeauna.

Cuvintele familiare se rostogoliră pentru spiritul tulburat al lui Reeve ca un balsam. El atinse mîna lui Maggie şi o ţinu strîns, şi ea înţelese. Ea începu să citească aceleaşi pasaje din nou, şi Reeve îndrăzni să închidă ochii. Pentru prima oară el nu mai întîlni priveliştea înspăimîntătoare a rechinilor

sfîşiind carcasa unei balene şi a oamenilor vii; în loc de aceasta, el văzu pajişti verzi, pline cu oi.

Şi căzu într-un somn adînc,tămăduitor.

La insistenţa lui Maggie excursia la Brisbane se făcu cu trenul şi nu pe mare. Ca urmare, aceasta dură mult mai mult şi toţi erau extenuaţi la sosire.

Se făcuseră pregătiri pentru ca grupul să petreacă o noapte într-un hotel local şi apoi să continue călătoria, în ziua următoare, spre proprietatea lui Reeve. Din cîte putu să înţeleagă Maggie vorbind cu Simon Coates, plantaţia se afla cam la zece mile la nord de Brisbane. Reeve îşi revenise într-atît încît avea nevoie doar de un baston în loc de un scaun pe rotile, dar el încă vorbea rar şi cînd o făcea, era monosilabic. Maggie bănuia că era doar îndărătnic.

Hotelul, cum a vrut soarta, avea vedere spre o mare albastru-cristal, şi după ce scotoci întregul etaj superior al clădirii, Maggie îl găsi în cele din urmă pe Reeve stînd în marchiză, privind fix la valurile cu creste albe în mişcare.

– Acesta este un loc incredibil, spuse ea, respirînd mireasma de zahăr ars ce umplea aerul. Într-un arbore de cauciuc din apropiere, aterizau papagali, ca pitulicele în America sau Anglia, cu penajul lor colorat şi cîntecele lor răguşite.

Reeve scoase un sunet ce nu indica nimic altceva decît că o auzise şi-şi menţinu privirea aţintită spre orizont.

Tocmai atunci Cora ieşi din hotel cu Elisabeth, şi fetiţa se aruncă spre Reeve, încolăcindu-şi mîinile în jurul picioarelor lui şi privind în sus spre el cu adoraţie.

– Măr! rosti ea, demonstrîndu-şi progresul. Buton de pantof, cartof, cangur!

Reeve zîmbi palid şi-i ciufuli părul, şi Cora dădu copilul la o parte şi coborî treptele.

– Mergem să culegem scoici, Elisabeth şi cu mine, anunţă ea.

– Scoici! ţipă Elisabeth.

Maggie rîse şi-l luă de braţ pe Reeve.

– Nu mă păcăleşti, să ştii, spuse ea calm. Ai putea vorbi mult mai mult, numai dacă ai dori. Cred că eforturile lui Elisabeth ar trebui să te facă să încerci mai mult.

El îi atinse nasul.

– Buton de pantof, spuse el ascultător, ochii lui dansînd. Cartof, cangur.

– Nostim, se supără Maggie, deşi în secret se bucura.

– Căsătoreşte-te cu mine, Maggie, o şocă Reeve spunînd aceste cuvinte. Acum, diseară.

Speranţa încolţi în interiorul lui Maggie, dar înainte să poată răspunde, Eleanor apăru la marginea treptelor. Ieşise să se plimbe de-a lungul plajei şi părul ei frumos, negru, era bătut de vînt. Ignorînd-o total pe Maggie, ea-i zîmbi lui Reeve, netezindu-şi părul cu o mînă, şi spuse:

– Cred că vă obosiţi prea mult, domnule McKenna. Poate ar fi mai bine să vă culcaţi.

Atenţia lui Reeve, Maggie fu uşurată să observe, era toată îndreptată asupra ei.

– E o idee minunată, fu el de acord, atingîndu-i vîrful nasului. Dar mai întîi vreau să vorbesc cu un preot.

Două pete de culoare apărură pe obrajii fără defect ai lui Eleanor. Privirea pe care i-o aruncă lui Maggie ar fi pîrjolit pielea unui elefant.

– Să vă mărturisiţi păcatele? rosti ea tărăgănat înainte de a-şi prinde poalele în mîini şi a urca scările.

Maggie zîmbi călduros.

– Am fi încîntaţi să vă avem ca martoră, domnişoară Kilgore, spuse ea.

Eleanor intră în hotel, cu capul sus, cu poalele foşnind.

– Te previn, spuse Maggie, stînd foarte aproape de Reeve. Primul lucru pe care-l voi face ca soţie a ta va fi s-o concediez pe această femeie.

Reeve rîse.

– Geloasă?

– Niciodată! minţi Maggie, dar buna ei dispoziţie dispăru. Totuşi era supărată pentru că Reeve încă nu-i spusese că o iubeşte. Ea se aşeză în balansoarul pe care hotelul îl oferea pentru confortul oaspeţilor şi oftă.

Reeve se aşeză imediat lîngă ea.

– Ce este asta, americanco?

Maggie şopti:

– Mă iubeşti?

El îi luă mîna, degetul lui mare jucîndu-se cu diamantul minunat de pe degetul ei.

– Eu ţi l-am dat, nu-i aşa?

– Probabil că ai dat multor femei o mulţime de fleacuri, Reeve.

– Niciodată un inel de logodnă, oftă el.

Maggie repetă întrebarea cu încăpăţînare.

– Mă iubeşti?

– Nu sînt sigur că ştiu ce înseamnă asta, Maggie, dar atît cît înţeleg eu cuvîntul, da.

Maggie închise ochii. Sigur aceasta n-a fost o declaraţie înflorită, dar luînd în consideraţie că îl iubea pe Reeve cu disperare şi că îi purta copilul în pîntece, se simţi uşurată. Totuşi, existau alte obstacole.

– Referitor la Jamie, Reeve, îţi aminteşti că erai cu Jamie? Veneai acasă cu el pe vas după... întîmplarea ta?

Reeve se uită la ea ca şi cînd i-ar fi crescut un nas în plus.

– Ce?

– Jamie este cel care te-a adus acasă. El a avut grijă de tine înainte de asta – pînă cînd ai fost destul de refăcut pentru a putea călători.

Toată culoarea care rămăsese pe chipul încordat al lui Reeve dispăru.

– Dumnezeule, murmură el. Eram cu Jamie? El o strînse tare de cot pe Maggie. De ce nu-mi amintesc?

Maggie clătină doar din cap.

– Ai o mulţime de lucruri să-mi spui, nu-i aşa? Vorbele erau pline de suspiciune şi neîncredere.

Căsătoria, un proiect strălucitor doar cu cîteva momente înainte, păru dintr-o dată imposibilă.

– Reeve...

El o împinse în hotel, bastonul său şonticăind pe podea în mers. Întrucît sufrageria era încă goală, alese acest punct pentru anchetă. Aruncînd-o pe Maggie pe un scaun, Reeve se rezemă de masă şi ordonă:

– Spune-mi totul!

– El trăieşte undeva în Noua Zeelandă, Reeve – probabil lîngă Auckland. Asta-i tot ce ştiu, jur!

Mîna lui Reeve o prinse pe Maggie de sub bărbie.

– Ar fi mai bine să fie aşa, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Maggie îl lovi peste mînă, ochii ei strălucind de lacrimi.

– Naiba să te ia, Reeve, pufni ea, sărind în picioare, masa dintre ei fiind o barieră.

– M-ai folosit tot timpul!

El se schimbă la faţă; Maggie îl văzu dînd înapoi.

– Nu, protestă el. Asta nu-i adevărat.

– Este! strigă Maggie, ştergîndu-şi lacrimile cu podul palmelor.

Un moment mai tîrziu îşi smulse inelul de pe deget, îl aruncă spre Reeve şi părăsi hotelul.

Ea nu se opri din alergat pînă nu ajunse pe plajă, unde se prăbuşi în genunchi în nisipul alb şi pur şi-şi acoperi faţa cu ambele mîini. Suferinţa şi furia erau zgomotoase şi Maggie nu făcu nici o încercare să le stăpînească.

– Ştiam că se va ajunge la asta, observă o voce în spatele ei.

Şi Maggie se răsuci la auzul tonului familiar şi al cadenţei acestei voci.

– Duncan! tresări ea, ridicîndu-se din genunchi.

El era îmbrăcat pentru Queensland, într-un costum alb imaculat cu o cravată elegantă. Veni spre ea şi, cu o batistă albă ca şi costumul său, îi şterse faţa ca şi cum ea ar fi fost un copil pierdut.

– Întoarce-te la noi, Maggie, spuse el molcom. Jur că nu vor mai fi întîmplări ca aceea din Melbourne.

Maggie clătină din cap, uimită că ar fi fost tentată, doar pentru un moment, să plece cu Duncan.

– N-aş putea. Îl iubesc pe Reeve.

Chipul lui Duncan se încordă aproape imperceptibil. Ochii săi alunecară peste corsajul rochiei simple de bumbac al lui Maggie spre linia taliei ei îngroşate.

– Dumnezeule, eşti însărcinată, nu-i aşa? întrebă el în şoaptă, copleşit.

Maggie lăsă ochii în jos.

– Da.

Fu o tăcere teribilă, în timpul căreia ea putu simţi furia lui Duncan, dar cînd vorbi, vocea lui era calmă. Liniştită.

– Un motiv în plus să vii cu mine, Maggie, chiar acum.

Maggie se uită la Duncan cu mirare.

– Cum poţi sugera asta cînd ştii...

– Ştiu că McKenna se va plictisi de tine aşa cum s-a plictisit de Loretta. Ce vei face atunci, Maggie? Îţi vei creşte copilul singură, pe baza pensiei alimentare generoase pe care Reeve o asigură fostelor sale amante?

Maggie înghiţi în sec.

– N-am să accept nimic de la el!

– Asta ar fi într-adevăr nebunesc. Doar dacă, desigur, n-ai făcut deja alte aranjamente pentru propria ta întreţinere şi a copilului.

– Tenacitatea ta nu încetează niciodată să mă uimească, Kirk, spuse Reeve.

Nici Maggie, nici Duncan nu l-au auzit apropiindu-se, dar ambii au fost reduşi la tăcere.

– Întoarce-te la hotel, îi spuse Reeve lui Maggie, deşi privirea îi era fixată pe Duncan Kirk. Predicatorul va sosi într-un minut.

Maggie rămase unde se afla.

– Nu va fi nici o nevoie de predicator, Reeve.

Duncan îşi recăpătase aplombul între timp; zîmbea către Reeve.

– Ar fi trebuit să mă gîndesc că doreşti serviciile unui preot, fiind cine eşti. Dar acest fel de căsătorie nu-i chiar atît de uşor de anulat, nu-i aşa?

Mîna lui Reeve se încordă pe mînerul bastonului şi timp de un moment teribil Maggie se gîndi că-l va lovi pe Duncan în cap cu el. Cît despre ea, se gîndi ce-ar fi putut însemna pentru un catolic să fie căsătorit de către un predicator în loc de un preot. În ochii bisericii ceremonia n-ar fi fost valabilă.

Maggie privi cu lăcomie la baston. O să-l înhaţe şi o să-l răsucească în jurul gîtului proprietarului său!

– Al dracului să fiu, Kirk, şopti Reeve, dacă-ţi voi explica!

– Poţi să-mi explici mie, atunci! strigă Maggie, aşezîndu-se drept în faţa lui Reeve.

– Du-te înapoi în hotel şi aşteaptă predicatorul, dragă, spuse el cu un zîmbet acid.

De unde Maggie se mîndrea odată la ideea căsătoriei cu acest om, acum se simţea prinsă în cursă. Nu prea avea de ales decît să facă ceea ce-i spusese el; să plece cu Duncan era de neconceput şi ea pierduse şansa de a pleca în turneu ca actriţă. Porni cu paşi apăsaţi înapoi spre hotel,

ţinîndu-şi poalele fustei, iar Reeve o urmă, deşi cu paşi mai înceţi.

Odată intrată în camera ei, ce se învecina cu a lui Reeve, Maggie încuie repede uşa spre hol şi cea care lega apartamentul său de al lui. Apoi, clocotind, deschise geamantanul şi răscoli în el, lăsînd la o parte toate lucrurile noi şi frumoase pentru cămaşa de noapte pe care o adusese din Anglia. Repede, îşi scoase hainele şi-şi puse cămaşa.

Cheia din uşa dintre camera lui Maggie şi cea a lui Reeve se rostogoli pe podea cu clinchet şi apoi el apăru în uşa deschisă, agitîndu-şi propria lui cheie.

Ochii lui minunaţi albaştri-verzui se îngustară la vederea cămăşii de noapte pe care o purta ea.

– Ce dracu...

– Patul este cel pentru care mă doreşti, nu-i aşa? spuse Maggie pe un ton sec, lăsîndu-şi părul în jos şi periindu-l. M-am gîndit să mă îmbrac adecvat!

– Te prefer goală, dar dacă insişti să te căsătoreşti în cămaşa de noapte, cred că asta este treaba ta. Să explici tablourile de nuntă copiilor noştri va fi o problemă, dar sînt sigur că vei găsi o poveste sau două.

Maggie atinsese limita îndurării. Azvîrli peria de cap spre Reeve dar aceasta trecu departe de el, lovindu-se de rama de lemn a uşii.

– Te dispreţuiesc, spuse ea.

– Am cerut un preot, răspunse el, neclintit.

– Bine! Poate să-ţi ţină ultima ceremonie!

Reeve rîse.

– O, americanco, eşti plină de foc. Abia aştept căldură în patul meu.

Maggie ridică vaza de pe birou şi-o aruncă cu un efort puternic. Din nefericire, rată iarăşi şi faianţa se sfărîmă pe podea la picioarele lui Reeve.

– Ar fi trebuit să fii distribuită în rolul unei zgripţuroaice, spuse Reeve, rezemîndu-şi un umăr de cadrul uşii. Presupun că rolul ţi-ar veni foarte firesc.

Maggie se întinse după lighean şi-l ţinu sus deasupra capului, gata să-l arunce.

– Ieşi afară! strigă ea.

Rînjind, Reeve se încurcă printre cioburile de sticlă de pe podea, bastonul său scoţînd acel zgomot surd familiar. Cu o mînă el trase ligheanul din încleştarea lui Maggie şi îl scăpă intenţionat.

– Îmi pot permite cîteva bucăţele de faianţă, iubito, spuse el, prinzîndu-i bărbia cu mîna şi ridicîndu-i faţa s-o sărute. Şi, adăugă el după ce-i luase respiraţia lui Maggie şi-i făcuse inima să-i bată tare, te pot îmblînzi.

– Îţi vei petrece restul vieţii încercînd! împroşcă Maggie.

– Descheie-ţi cămaşa de noapte, Maggie. Te doresc.

Maggie tremură, aşa de mare era dorinţa de a face cum spusese el, chiar dacă aceasta ar fi însemnat o totală înfrîngere a mîndriei sale.

– Nu.

Reeve lăsă bastonul să cadă pe podea, iar degetele lui fură deosebit de abile în descheierea nasturilor foarte mici. Cămaşa lui Maggie era dedesubt şi el chicoti la această slabă barieră.

Maggie trase aer în piept şi închise ochii, bătălia era pierdută înainte chiar să înceapă.Îşi simţi cămaşa coborînd şi apoi atingerea gurii lui Reeve pe sînul ei. Apoi, el o ridică pe Maggie în braţe şi o duse uşor spre pat.

Ea ateriză pe cuvertură forţat. Au trecut mai multe clipe pînă să reuşească să spună:

– Şarlatanule! N-ai avut deloc nevoie de bastonul ăla...

Reeve zîmbi, îngenunchind lîngă ea la marginea patului şi-i rulă cămaşa în sus pînă cînd nimic nu mai rămase de imaginat.

– Cred că asta mă face să arăt destins, spuse el, mîngîind-o.

Maggie se zvîrcolea acum, de pasiune.

– Îmi vine în minte că vorbeşti cu mare uşurinţă pentru un bărbat care a tăcut atît de mult timp.

Reeve chicoti.

– M-ai prins, americanco, răspunse el dulce. Am exersat.

– O! gîfîi Maggie şi din acel moment ea a fost cea care nu putea vorbi coerent.

Părintele Shaunassey purta o sutană de preot şi avea un crucifix; altfel, Maggie ar fi cerut să-i prezinte scrisorile de acreditare. Dar aşa, ea stătea pur şi simplu lîngă Reeve în sufragerie hotelului, chipul fiindu-i încă îmbujorat din pricina episodului prenuptial de la eraj, în timp ce cuvintele sfinte se recitau.

Cora a servit ca martoră, Eleanor ca o invitată invidioasă, iar Elisabeth ca una încîntată.

Preotul îi declară pe Maggie şi Reeve soţ şi soţie, iar Reeve se folosi de prerogativul mirelui: un sărut.

Cu buzele încă umede, Maggie clătină capul ameţit într-un efort de a-l limpezi şi păşi spre Eleanor.

– Nu-ţi vom mai cere serviciile după această zi, spuse ea fără menajamente. Ţi se va plăti drumul pînă la Sydney şi desigur vei primi salariul cuvenit.

– Dar mai am încă o lună! spuse repede Eleanor.

Maggie zîmbi larg.

– Atunci vei avea timp liber. Ce minunat pentru tine!

Eleanor se răsuci violent şi părăsi camera, aproape izbindu-se de Duncan în cadrul uşii.

– Cele mai sincere felicitări, spuse el, sărutînd-o pe Maggie pe obraz înainte ca ea să realizeze că a avut îndrăzneala să apară.

– Am ştiut că vei fi fericit pentru noi, spuse Reeve sec, stînd în spatele lui Maggie şi strecurîndu-şi braţele în jurul taliei ei. Ea oftă, resemnată în faţa surprizelor nopţii ce venea.

– Veţi pleca la proprietate mîine, presupun? întrebă Duncan.

Respiraţia lui Reeve era caldă pe pielea gîtului lui Maggie. Se înfioră.

– Poate, răspunse el morocănos.

Chiar dacă figura lui Duncan era cenuşie de mînie reţinută, el zîmbi.

– Veţi dori să vă uitaţi după tîlhari, desigur. Există o mulţime de întinderi singuratice de-a lungul drumului.

Maggie înghiţi în sec.

– Tîlhari, repetă ea.

– Acasă le spunem haiduci, sublinie Duncan îndatoritor. Ochii săi, mînioşi pe chipul palid, alunecară spre Reeve. Sper că eşti suficient de puternic să-ţi aperi soţia, McKenna.

– Mă aştept să izbutesc.

Duncan ridică din umeri, deşi expresia de pe chipul său nu era deloc nonşalantă.

– Am o adevărată companie de bărbaţi cu mine. Dacă doreşti, te putem escorta pînă la domeniul tău.

– Mulţumesc, răspunse Reeve încordat, dar nu.

Duncan se întoarse şi plecă şi Maggie îşi aminti hărţile pe care le-au desenat băieţii lui Kirk pe cînd ea era încă guvernanta lor. Locul pe care ei îl însemnaseră ca fiind pămîntul tatălui lor nu putea fi departe de cel al lui Reeve.

– El locuieşte în apropiere de tine? întrebă Maggie, inexplicabil de înspăimîntată.

– Pe plantaţia vecină cu a mea, răspunse Reeve. Şi apoi, neglijent ca un copil, începu să taie prăjiturica oferită de personalul bucătăriei hotelului.

Îi dădu o bucată lui Maggie şi alta lui Elisabeth, aşezînd-o pe a sa deoparte. Deşi nu putea să fie mai mult de ora patru după-amiaza, el căscă exagerat.

Maggie se făcu roşie.

– Să nu îndrăzneşti să sugerezi asta! îl preveni ea.

Reeve îi atinse buza superioară cu degetul arătător. Senzualitatea subtilă a mişcării o făcu pe Maggie să lase ochii în jos, deodată atît de ruşinoasă, de parcă n-ar fi fost niciodată atinsă de acest bărbat. Ca o culme a umilirii ea căscă.

Reeve rîse şi o sărută pe frunte apoi se întoarse şi o ridică pe Elisabeth în braţe. Ea arătă spre Maggie şi ciripi triumfătoare:

– Mama mea!

Uitînd de serioasele ei îndoieli referitoare la dragostea lui Reeve în particular şi referitoare la căsătoria lor în general, o sărută zgomotos pe obraz pe fetiţă. Maggie ştia că-i va fi pentru totdeauna drag acel moment.

După ce-au făcut dragoste, Reeve şi Maggie stăteau liniştiţi pe patul lor de nuntă, cu trupurile umede de efort. Mîna lui Reeve mîngîie abdomenul uşor rotunjit al lui Maggie.

– Cînd se va naşte acest copil al meu, Yank? întrebă el calm.

Maggie era plină de fericire şi încredere în viitor.

– În noiembrie.

– La vară, păru să viseze Reeve cuvîntul mai degrabă decît să-l rostească.

Maggie zîmbi.

– Nu mă pot obişnui ca în noiembrie să fie vară. Australia este un loc atît de ciudat.

– Da, recunoscu Reeve. Apoi expresia visătoare părăsi chipul lui şi se încruntă. Maggie...

Maggie îşi adună toate puterile pentru mai multe întrebări despre Jamie.

– Cred că ar trebui s-o laşi pe Eleanor să mai stea pentru un timp. Jumătate din timp nu este nici un servitor la proprietate...

– Eleanor? îl întrerupse Maggie sarcastic. De cînd domnişoara Kilgore a devenit Eleanor?

Reeve chicoti.

– De cînd m-a spălat prima dată, o tachină el.

Maggie deveni rece.

– Mai degrabă muncesc ca un rob din zori pînă în amurg decît s-o am pe acea femeie sub acoperişul meu pentru încă o zi! aruncă ea.

Reeve trasă linia îmbufnată a buzei ei inferioare cu vîrful degetului.

– Şi eu aş prefera să porţi copilul pînă la termen, Yank, în loc să treci printr-o naştere prematură.

– Eleanor nu va binevoi niciodată să fie servitoare, se zbîrli Maggie. Este soră medicală.

– Acelaşi lucru. Am s-o întreb.

Maggie nu-şi putea imagina cît de umilită s-ar fi simţit dacă s-ar fi întîmplat acest lucru.

– Reeve, nu poţi. Am dat-o afară...

– Foarte bine. Vom vedea dacă nu putem găsi pe cineva în Brisbane.

– Mulţumesc, oftă Maggie.

– Desigur, va trebui să merg şi să rezolv problema diseară, întrucît autobuzul pleacă mîine dimineaţă.

Maggie nu dorea să renunţe la mirele ei nici măcar pentru cîteva ore, dar găsea proiectul cu mult mai acceptabil decît ca Eleanore Kilgore să umble de colo pînă colo la ei în casă în timp ce ei erau plecaţi. Se strîmbă.

Reeve chicoti.

– Natural, mă voi asigura că ai fost pe deplin iubită înainte să plec. Se aplecă să sărute sînul drept al lui Maggie şi ea gemu. Mîna lui se strecură în jos să mîngîie partea ei cea mai vulnerabilă. Cum să te iubesc, Maggie?

Tremurînd, mîinile ei îi cuprinseră ceafa. Mîinile lui Maggie se mutară apoi spre spatele lui larg, musculos, unghiile intrîndu-i în carne pe măsură ce pasiunea sa creştea pînă la nivele intolerabile.

– O... Reeve... te rog, se rugă ea. Te rog!

El se retrase puţin, necăjind-o în tăcere momente lungi. Apoi, într-un lung atac, se mişcă în interiorul ei, din nou.

Maggie se prinse frenetic de coapsele sale, dar el se retrase încă o dată.

– De ce? şopti ea sălbatic. De ce faci asta?

– Totul este... o parte a îmblînzirii tale... scorpie mică.

Capul lui Maggie era dat pe spate, ochii închişi. Ea simţi asprimea pieptului lui Reeve pe sînii ei sensibili. Ridică degetele să-i atingă pieptul plat de bărbat şi începu să-l mîngîie şi hărţuiala încetă.

Cu un geamăt adînc Reeve o posedă în întregime. Iarăşi şi iarăşi.

Îşi răsuci un deget în părul lui.

– Cine îmblînzeşte pe cine? îl necăji ea.

– Vom vedea, spuse el.

– Aş dori să-mi retrag plîngerea, se strădui Maggie să spună.

– Prea tîrziu, răspunse Reeve, dar nu părea să sune deloc plin de regret.

Capitolul 21

Diligenţa pe drumul de uscat de lîngă golf, era trasă de un echipaj de opt cai. Maggie urmărea, ţinînd mîna lui Elisabeth, încărcarea cuferelor şi a valizelor în partea de sus a vehicolului. Eleanor era de faţă, dar nu era nici urmă din femeia pe care promisese Reeve s-o angajeze ca menajeră.

Cînd el o pofti pe Maggie în diligenţă, ea aşteptă pînă cînd Cora şi Eleanor s-au aşezat. Reeve o ridică pe Elisabeth spre uşa deschisă, apoi se întoarse spre mireasa lui, cu o privire oarecum ruşinată.

Maggie îl privi mînioasă.

– A spus că n-o deranjează să fie menajeră, şopti el, iritat. Mare scofală, Maggie... este doar pentru o lună!

– Ai promis!

– N-aveam nici o şansă să găsesc pe altcineva, acum, nu-i aşa?

Maggie îşi încrucişă braţele cu încăpăţînare.

– Sînt soţia ta. Eu voi avea grijă de casa ta!

– Eşti soţia mea, foarte bine. Şi-ţi vei lua locul din spate în primire în această diligenţă înainte să-i dau foc, în faţa întregului Brisbane!

Ea se urcă în diligenţă, dispreţuind oferta soţului ei de a o ajuta, şi întîlni privirea directă a lui Eleanor. Aceasta zîmbi şi-şi înclină capul... Tansy ar fi numit expresia ei „obraznică"... şi dacă Cora şi Elisabeth n-ar fi fost prezente, Maggie s-ar fi întins şi ar fi pălmuit-o pe femeie peste faţă.

Reeve, nu mai nebun decît Maggie, se urcă lîngă vizitiu.

Vremea, aşa de blîndă cu o zi înainte, se înrăutăţea rapid. Un vînt cumplit urla prin copaci şi nori mari, cenuşii, goneau şi huruiau pe cer. Amintindu-şi de prima ei experienţă cu o furtună australiană în timpul întîlnirii la o tabără în Parramatta, Maggie simţi cum i se înroşesc obrajii.

După un timp gîtul începu s-o jeneze şi capul s-o doară, dar ar fi preferat să moară decît să se plîngă.

Diligenţa nu ajunsese departe cînd norii mînioşi dădură drumul unui torent, izbind pămîntul aşa de tare încît suna ca şi cînd un mare foc ardea totul în jurul lor. O ceaţă rece umplu diligenţa.

– Sper că nu ne vom împotmoli în noroi, se nelinişti Cora, punîndu-şi mănuşile şi îndreptîndu-şi pălăria. Privi în jos la Elisabeth, care adormise în poala ei, cu capul odihnindu-i-se pe piept. Vom sta ca raţele dacă vom întîlni nişte tîlhari.

Eleanor zîmbi cu indulgenţă.

– Vizitiul are o puşcă, spuse ea.

– O prostie, spuse Cora. La ce ar servi dacă sînt împotrivă o duzină sau mai mulţi bărbaţi?

– Sînt sigură că sîntem în siguranţă, interveni Maggie.

Desigur, exact atunci diligenţa se înclină violent într-o parte, cu o mişcare de alunecare. Chiar şi

Eleanor roşi la cuvintele pe care vizitiul le aruncă echipajului, încercînd să-i îndemne să înainteze.

Diligenţa nu se mişcă, ci se lăsă mai adînc în noroi.

Bărbaţi cu boruri mari şi impermeabile lungi apărură de fiecare parte, urcaţi pe cai şi purtînd arme. Maggie întinse braţele spre o Elisabeth confuză, care abia se trezise şi copilul trecu din poala Corei într-a ei.

Bărbia Corei tremura, deşi era evident că se străduia să-şi menţină o figură curajoasă de dragul lui Elisabeth.

– Tîlhari, şopti ea.

– Prostii, spuse Eleanor cu un zîmbet rece. Este doar domnul Kirk şi grupul lui, care s-au oprit să ofere ajutor.

Maggie se miră cum a ajuns Eleanor să-l cunoască pe Duncan aşa de bine încît să-l ghicească dintr-o duzină de oameni în costume de ploaie în mijlocul unei furtuni. Dată fiind animozitatea dintre Duncan şi Reeve, ar fi putut mai degrabă să-i ia pe călăreţi drept tîlhari.

Uşa diligenţei se deschise şi Reeve se afla acolo. Maggie fu foarte bucuroasă să-l vadă, în ciuda faptului că o luase pe Eleanor Kilgore ca menajeră, după ce ea îl rugase clar să nu o ia. Purta o haină de ploaie, observă Maggie cu uşurare, cu toate că pălăria lui era leoarcă de apă.

– Este un han ceva mai sus pe drum! strigă el peste tumultul ploii. Oamenii lui Duncan te vor lua pe cal şi noi vă vom ajunge din urmă imediat ce vom scoate diligenţa din noroi!

Maggie rămase cu gura căscată. Intenţiona să trimită femeile în desiş cu nişte oameni străini, pe aşa o vreme?

– Voi sta aici, mulţumesc foarte mult! strigă ea. Şi tot aşa şi Elisabeth!

Reeve răspunse cu o privire încruntată şi se întinse după fetiţă, care se duse la el înainte ca Maggie s-o poată reţine.

– Mă voi ocupa de tine mai tîrziu, doamnă McKenna, cînd ploaia n-o să-mi mai curgă pe spate!

Accentul irlandez revenise, nu-i aşa? Neîndrăznind să-l provoace pe Reeve care era destul de supărat atunci cînd spunea cuvinte în irlandeză, Maggie îngădui să fie ridicată din diligenţă şi aşezată pe spatele unui cal. Ea simţi cum o înfăşoară haina de ploaie a călăreţului şi-şi cufundă capul cît de aproape putu de pieptul omului, ploaia şfichiuitoare luîndu-i respiraţia.

Îi simţi inima lui Duncan bătînd pe obrazul ei. Pentru că el era cald şi relativ uscat, Maggie îşi încolăci ambele braţe în jurul lui şi se ţinu pe cînd calul începu să-şi caute drumul prin noroiul adînc.

Păreau să fie o sută de mile pînă la han, dar în final au ajuns. Maggie fu aşezată pe picioarele ei şi ea se repezi spre adăpostul oferit de acoperişul marchizei, aproape, în spatele lui Elisabeth, care fusese purtată de un alt călăreţ. Urmară Eleanor şi Cora.

Oprindu-se în cadrul uşii, Maggie se uită la Duncan, trimiţînd un înciudat mulţumesc din ochi. El rînji şi-şi atinse borul pălăriei pleoştite, iar apoi se întoarse şi plecă, oamenii lui urmîndu-l.

Soţia hangiului se agita, aprinzînd focul şi strigînd către soţul ei să prepare un ceai proaspăt. Cora, ea însăşi udă pînă la piele, îngenunche lîngă vatră, scoţînd repede hainele ude leoarcă ale lui Elisabeth şi înfăşurînd-o în pătura adusă de o fetiţă purtînd o bonetă populară şi un şorţ.

Maggie nu era gata să se dezbrace în mijlocul unui han public, dar Cora şi Eleanor nu arătară asemenea scrupule. În curînd ele tremurau în faţa focului, dezbrăcate pînă la desuuri şi înfăşurate în pături, întocmai ca Elisabeth. Sorbeau ceai în timp ce Maggie se îngrămădea aproape de foc, din fusta ei picurînd apă pe podeaua lustruită de lemn.

– Nu că mi-ar păsa, spuse Eleanor pe un ton care ajunse doar la urechile lui Maggie, dar dacă nu-ţi scoţi acele haine, vei muri de pneumonie.

Maggie s-ar fi blestemat dacă ar fi murit de pneumonie sau de orice altceva spre a-i lăsa lui Eleanor drum liber către afecţiunea lui Reeve. Ea înhăţă o pătură de-a ei şi porni ca o furtună spre soţia hangiului, care o îndreptă spre bucătărie. Era un loc prea aglomerat pentru gustul lui Maggie, aşa încît ea găsi o cămară şi se strecură înăuntru pentru a-şi scoate hainele şi a se înfăşura în pătură. Curînd, stînd cît de departe putea de Eleanor fără să se îndepărteze de căldura focului, sorbea ceai împreună cu ceilalţi.

– Doamna McKenna aşteaptă un copil, îi spuse deschis Eleanor stăpînei micului han. Există un loc unde ar putea să se întindă?

– Nu doresc să mă întind, protestă Maggie, dar de fapt se simţea puţin ameţită, în afară de faptul că

o durea gîtul şi capul. Un strănut destul de puternic îi scăpă.

– Uite, vezi, cotcodăci Eleanor, strîngînd-o pe Maggie de braţ. S-a îmbolnăvit deja.

– Camera 26, spuse soţia hangiului, conducîndu-le pe scări spre o cameră mică sub acoperişul înclinat. Maggie a fost tîrîtă după ea de Eleanor, care era mai puternică decît şi-ar fi putut ea închipui.

Patul strîmt arăta călduros şi îmbietor, deşi camera era mucegăită şi ploaia răpăia furios pe acoperiş. Maggie lăsă să cadă pătura şi camizolul ei umed îndată ce ea şi Eleanor fură singure în cameră şi se ghemui sub cuvertură.

Pereţii păreau că unduiesc şi Maggie închise ochii. În cîteva momente ea căzu într-o stare ciudată la jumătate de drum între stare de veghe şi somn şi începu să-i fie prea cald. De fiecare dată cînd ea arunca pe jos cuvertura, mîini puternice, îndemînatice, o puneau la loc.

La venirea nopţii, Maggie ardea de febră.

Reeve descoperise puţine lucruri imposibile în cursul vieţii lui, dar scoaterea acelei diligenţe din noroi a fost unul din acelea. În cele din urmă, se întunecă şi nu mai era nimic de făcut, decît să pornească toată echipa extenuată spre han. El sosi cu vizitiul supărat, Duncan şi toţi oamenii săi la cîteva ore după ce femeile fuseseră deja aduse.

Cora, Eleanor şi Elisabeth stăteau la una din mesele hanului. Elisabeth se uita într-o carte cu poze, în timp ce Cora şi Eleanor jucau cărţi.

– Unde este Maggie? întrebă imediat Reeve.

Eleanor se ridică graţioasă şi se strecură printre bărbaţi pînă în faţa lui Reeve.

– Se odihneşte. Trebuie să vă scoateţi aceste haine, domnule McKenna. În cele din urmă, nu sînteţi bine.

Maggie să se odihnească? Încăpăţînata, energica Maggie? Reeve dădu la o parte mîinile lui Eleanor cînd ea voi să-i ia haina de ploaie.

– Unde?

Eleanor oftă.

– La etaj. Prima cameră pe dreapta.

Reeve urcă treptele cîte două deodată, condus de un instinct care-i prevestea un necaz. O găsi zăcînd, pe jumătate acoperită, într-un pat de campanie împins sub acoperişul înclinat.

Scoţîndu-şi haina de ploaie, Reeve o înveli şi apoi se trase înapoi, nedorind s-o ude cu apa de ploaie. Aruncă pălăria udă şi-şi usca părul cu un prosop găsit în sertarul de sub lavoar.

– Maggie?

Ea deschise ochii ei extraordinari, cenuşii şi se uită la el ca şi cum nu vedea nimic, ceea ce-l îngheţă pe Reeve, aşa cum nu-l înghe ţaseră hainele ude.

– Sfinţi din ceruri, mormăi el atingîndu-i fruntea cu mîna.

Era fierbinte sub degetele lui.

Răsucindu-se, Reeve ieşi în fugă din cameră şi coborî pe scări.

– Eleanor, ordonă el, mergi sus şi vezi de soţia mea. Are febră. El se întoarse spre Duncan, care, ca şi el, era încă ud. Kirk, este vreun doctor prin împrejurimi?

Duncan ridică din umeri, dar chipul său era îngrijorat şi în acel moment Reeve ştiu că lui îi păsa de Maggie în felul lui nechibzuit şi uşuratic.

– Eu nu-mi petrec mai mult timp decît tine aici, McKenna.

– Misionarul acela de la Squatter's Ridge, spuse soţia hangiului, este doctor, nu-i aşa, Angelina?

O tînără fată cu bonetă de servitoare dădu din cap afirmativ.

– Da, doamnă.

Înainte ca Reeve să poată reacţiona, Duncan se întoarse spre oamenii lui şi ordonă:

– Aduceţi-l aici.

Doi dintre ei îşi puseră hainele de ploaie şi pălăriile ude fără să se plîngă şi plecară.

Reeve urcă iarăşi la Maggie, trase un scaun lîngă patul ei. Ştia că Duncan era în spatele lui, dar nu spuse nimic.

– Seamănă atît de mult cu soţia mea, observă Duncan.

Aceste cuvinte îl făcură pe Reeve să se uite în spate, peste umăr, la omul care fusese odată, cu mult timp în urmă, prietenul său.

– Deci de aceea eşti atît de obsedat de ea, spuse el răguşit. Îţi aminteşte de Elena.

Duncan înţepeni la auzul numelui despre care Reeve ştia că era aproape sfînt pentru el.

– Şi ea purta copilul tău... întocmai ca Maggie. E un ciudat tip de justiţie, nu-i aşa, McKenna?

Ei trecuseră peste acest subiect de o mie de ori înainte. Reeve închise ochii şi oftă.

– N-am atins-o niciodată pe Elena, spuse el răbdător, pregătindu-se pentru răspunsul care ştia că va veni.

– Ea însăşi mi-a spus că era al tău copilul. Ea mi-a spus că aveai de gînd s-o iei în America...

– Duncan, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă. Nu ştiu de ce te-a minţit Elena, dar n-a fost nimic între noi. Niciodată.

– Alerga după tine! Ştii cît de umilitor era acest lucru?

Reeve atinse din nou faţa lui Maggie şi panica îi aspri vocea. Elena Kirk într-adevăr îl urmărise, dar nu-i stătea în obicei să se culce cu soţiile altor bărbaţi şi o refuzase cît de blajin posibil.

– Dorea să plece acasă, Duncan. Înapoi în Anglia. Nu în America. Anglia. Aceasta i-a afectat mintea.

– Acum spui că Elena era nebună? rosti Duncan enervat, într-o şoaptă furioasă.

– Nu nebună. Singură.

–Îi avea pe fiii noştri şi mă avea pe mine!

– Poate că avea băieţii, consimţi Reeve fără să-şi ia ochii de la chipul înfierbîntat al lui Maggie, dar nu te-a avut niciodată pe tine. Tu erai prea ocupat cu extracţia opalelor... prea ocupat să dansezi cu diferitele tale amante. Puţină imaginaţie i-a trebuit Elenei să inventeze poveşti despre proprii ei iubiţi.

– Doamne, aş vrea să pot să cred că ea nu ţi s-a dăruit niciodată.

Reeve se ridică în picioare şi se întoarse încet să-l înfrunte pe Duncan.

– Ce motiv aş putea avea să te mint în legătură cu asta? După tot ceea ce mi-ai făcut pentru a

răzbuna greşelile mele imaginare, mi-ar fi făcut plăcere să fiu în stare să-ţi spun că soţia ta m-a preferat pe mine.

Duncan păru să fie luat prin surprindere, iar cînd Eleanor intră în cameră un moment după ce vorbise Reeve, păşi afară fără nici un alt cuvînt.

Eleanor ducea un vas cu apă şi o cîrpă. Fără să vorbească deloc ea luă scaunul pe care Reeve îl lăsase liber lîngă pat şi începu să-i umezească lui Maggie fruntea. El se miră de ce soţia sa o detesta atît de mult pe femeie, cînd ea era evident o infirmieră competentă, grijulie.

– Ar putea să piardă copilul? îndrăzni Reeve să întrebe.

Eleanor lăsă cîrpa în lighean şi apoi o stoarse şi o aşeză pe faţa lui Maggie din nou.

– Mai mult, domnule McKenna, remarcă ea fără să-l privească, ea ar putea muri.

Acest lucru, de neconceput, nu-i trecuse prin minte lui Reeve. Genunchii i se înmuiară brusc, cercetă camera după un alt scaun şi, neputînd găsi unul, îngenunche lîngă pat.

– Nu, şopti el, amintindu-şi un alt pat de campanie, într-o altă cameră şi o altă ţară, unde o altă femeie murise de febră, cu mult timp în urmă.

– Vom face tot ce e posibil să prevenim asta, desigur, spuse Eleanor. Adevărul este că doctorul nu va putea să facă nimic pentru doamna McKenna mai mult decît mine. O să ajungă în curînd intr-un punct de criză şi atunci fie va trăi fie va muri.

Unele dintre misterele antipatiei lui Maggie faţă de această femeie erau rezolvate.

– Cum dracu' poţi vorbi despre viaţă şi moarte în felul ăsta, ca şi cum ar fi vorba de a alege între două feluri de prăjituri pentru ceai? întrebă el într-o şoaptă aspră.

Umerii înguşti ai lui Eleanor se ridicară; ea continuă în încercarea de a domoli febra lui Maggie.

– Înveţi să devii filozofic în meseria mea, domnule McKenna.

– La naiba, nu doresc să fii filozoafă... doresc să lupţi pentru ea!

Ea îşi ridică ochii albaştri către el şi atunci văzu o oboseală imensă a sufletului în adîncimea lor.

– O iubeşti într-adevăr pe Maggie? întrebă ea moale.

– Da, răspunse Reeve, convins de acest fapt pentru prima oară.

Eleanor se ridică în picioare, oferindu-i ligheanul şi cîrpa.

– Reeve, cred că ar fi mai bine dacă ai face dumneata asta, spuse ea, cu ochii plecaţi acum, cu figura lipsită de culoare.

Reeve luă ligheanul şi se aşeză, aplicînd uşor compresa pe fruntea lui Maggie.

Ştiu că Eleanor a deschis uşa, deşi nu s-a întors să se uite.

– Te-aş sfătui să ai foarte mare grijă de Maggie a dumitale, spuse Eleanor plecînd. Aveţi duşmani, domnule McKenna, şi unii dintre ei sînt oameni în care se pare că ai încredere.

Uşa se închise încet, iar Reeve, cîntărind vorbele ei, începu să aibă grijă de soţia sa pînă cînd apăru Cora, cîteva minute mai tîrziu, cu apă proaspătă.

El se întrebă cine erau cei la care se referise Eleanor înainte; Duncan era evident unul, dar, desigur, Reeve nu era nebun să aibă încredere în el. El l-a lăsat pe Kirk s-o aducă pe Maggie de la diligenţă la han, dar nu avusese încotro, iar Duncan n-a fost destul de nebun să încerce ceva avîndu-l atît de aproape pe soţul doamnei.

El privi la Cora. Ea era inofensivă; doar o fată bătrînă departe de casă şi care încerca să ducă o existenţă onestă. Din suita de servitori în serviciul diferitelor sale case, rămăsese doar Eleanor. Dacă ea, într-un mod pervers, îl prevenise că nu era ceea ce părea a fi?

El oftă şi se ridică în picioare.

– Nici o schimbare pînă acum, nu-i aşa? spuse Cora cu regret, aşezîndu-se spre a lua locul lui Reeve pentru un timp. Du-te şi ia-ţi ceva să mănînci, domnule McKenna. Stai lîngă foc puţin. Nu-i vei fi de nici un folos doamnei McKenna dacă te îmbolnăveşti şi dumneata.

Fără tragere de inimă, Reeve părăsi camera şi coborî pe scări, unde se forţă să mănînce o farfurie de mîncare cu sos şi un biscuit. Căldura focului îi făcu bine trupului său îngheţat.

Duncan lăsă cărţile de joc pentru a i se alătura la masă.

– Ce face Maggie?

– Nu e mai bine, răspunse Reeve rigid, fără să-l privească. Un armistiţiu jenant exista între ei, dar amîndoi ştiau că nu vor mai fi niciodată prieteni. Şi nici mai rău.

– Regret ceea ce am spus despre boala lui Maggie ca fiind un soi de justiţie. Nu este şi-mi pare rău.

Reeve îşi ridică privirea din mîncarea lui cu sos, încă dus pe gînduri.

– Ţii la ea în felul tău, nu-i aşa?

Duncan înclină din cap.

– M-aş fi căsătorit cu ea, dar ea nu m-a vrut.

– După ceea ce s-a întîmplat în trăsura ta la Melbourne în noaptea aceea, Duncan, nu trebuie să te surprindă.

Duncan ţinea o cană de email cu cafea în mîini. El o ridică spre gură şi luă o înghiţitură înainte de a răspunde.

– Sînt sigur că vei recunoaşte că pasiunea îi poate face lucruri foarte stranii unui bărbat.

– Ce-ai fi făcut – dacă n-ar fi intervenit fratele meu?

Duncan lăsă jos cana.

– Acel crescător de oi era fratele tău?

Reeve dădu afirmativ din cap.

– Ţi-am pus o întrebare.

Figura sa se schimbă la amintirea durerii suferite. Inconştient, Duncan frecă locul de pe umăr, unde fusese înjunghiat.

– Adevărul este că am avut de gînd s-o biciuiesc pe spatele gol. Nu m-am gîndit mult la aceasta, sincer.

– Maggie a crezut că ai vrut s-o violezi.

Duncan oftă.

– Poate că aşa a părut din punctul ei de vedere. M-a făcut să înnebunesc...

– Aceasta, spuse Reeve, pot s-o înţeleg. Dar dacă ai violat-o vreodată, Duncan, te voi ucide.

Duncan se lăsă pentru cîteva momente într-o tăcere speculativă, gînditoare, apoi întrebă:

– Crezi că pot să-i fac curte? Crezi că ea mi se dă mie, Reeve?

– Atunci n-aş fi dorit-o, răspunse Reeve, şi cu aceasta dădu la o parte mîncarea cu sos pe jumătate terminată şi urcă la etaj.

Era mijlocul nopţii cînd sosi doctorul misionar. Era surprinzător de tînăr, cu o figură serioasă şi o înfăţişare măruntă, agilă. Plin de vioiciune, o examină pe Maggie şi apoi aşează cuvertura din nou în jurul ei.

– Pneumonie? de-abia îndrăzni Reeve să întrebe.

Doctorul clătină din cap.

– Nu, camarade. Doar epuizare, aş spune. Şi o foarte puternică răceală. A fost într-o mare tensiune în ultimele zile?

Reeve se gîndi la tot prin ceea ce trecuse Maggie şi dădu afirmativ din cap.

– Asta-i atunci. Soţia dumitale are nevoie de multă odihnă şi mult soare.

Medicul făcu o strîmbătură la zgomotul deranjant al ploii pe acoperiş.

- Asta este, dacă soarele se va hotărî vreodată să apară iarăşi.

Reeve respiră uşurat. Îi plăti doctorului un onorar generos, iar după ce el plecă, îşi scoase hainele pe care şi le pusese mai devreme şi se urcă în pat lîngă Maggie. Spaţiul era îngust, ţinînd cont de lăţimea acelui pat de campanie şi propria lui măsură, dar lui Reeve nu-i păsa. Deşi ea era fierbinte ca un pistol ieftin, el o ţinu strîns şi adormi.

În ziua următoare soarele ieşi ca o răzbunare, uscînd lacurile mocirloase ce umpleau drumurile şi

transformînd noroiul în glod crăpat. Maggie se trezise, deşi nu era destul de bine pentru a călători.

Ea se strîmbă la vasul cu supă de carne pe care Reeve i-l întindea.

– Are gust de apă de vase, spuse ea.

Reeve chicoti, prea bucuros de însănătoşirea ei spre a mai fi supărat de starea ei ursuză.

– Doctorul a spus că trebuie să mănînci. Vrei să te serveşti singură, Yank, sau trebuie să ţi-o torn pe gît?

Maggie luă vasul cu o smucitură aşa încît a vărsat puţină supă pe aşternut.

– Cînd m-am căsătorit cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din Australia, spuse ea cu iritare, m-am aşteptat să mănînc lucruri mai bune decît o apă de pui.

Reeve zîmbi.

– Ştiai? Păcat. Este un regim constant de apă de acum încolo, deşi vom încerca să variem carnea. Uneori vom pune un cangur în oală, din cînd în cînd un marsupian.

Maggie încercă să se încrunte, dar nu reuşi. Un zîmbet timid îi curbă gura.

– Am fost prea imposibilă?

– Mult. N-am crezut niciodată în bătaia femeilor, glumi Reeve, dar aş putea s-o adopt.

– Pune o mînă pe mine, Reeve McKenna, replică Maggie, şi te voi jupui cu un cuţit.

El rîse.

– E bine că ţi-ai revenit, Yank, spuse el răguşit.

Ea privi spre fereastră, care strălucea de lumina soarelui puternic din Queensland.

– Au plecat ceilalţi?

– Eleanor a plecat cu Duncan să aranjeze casa. Cora este încă aici, avînd grijă de Elisabeth.

Maggie oftă, dar sunetul fu neglijat. Evident că nu era obişnuită să stea în pat în timp ce viaţa continua fără ea.

– Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, ştii, spuse ea. Chiar pe vapor cînd am plecat din Anglia eram în picioare în fiecare zi, în timp ce majoritatea celorlalţi stăteau ţolăniţi în cabinele lor.

– Leneşi, buni de nimic, spuse Reeve compătimitor, ascunzînd un zîmbet. Presupun că dacă n-ar fi fost în pat, ar fi atîrnat peste balustradă.

Maggie clătină afirmativ din cap, foarte sobru.

– Era dezgustător, spuse ea.

Reeve nu se putu abţine să nu rîdă.

– Eşti un copilaş arogant, ştii asta?

Ea ridică bărbia ei mică şi încăpăţînată de iancheu şi în acel moment Reeve nu avu nici o îndoială referitor la ceea ce simţea pentru această femeie: era dragoste, adevărată, simplă şi ameţitoare.

– Relatam doar împrejurările aşa cum au avut loc, spuse ea.

Reeve îşi reţinu veselia.

– Desigur, spuse el afectat. Dacă vom face vreodată o călătorie pe mare, doamnă McKenna, sînt sigur că te vei comporta într-un mod eroic.

Ochii cenuşii ai lui Maggie se măriră.

– Vei face asta? şopti ea. Să faci o călătorie pe mare după ceea ce ţi s-a întîmplat?

Evident, ea nu intenţiona să mai ia din supă şi Reeve o dădu la o parte, ca să n-o verse.

– Nu voi mai pleca din nou după o balenă, spuse el serios. Sînt creaturi magnifice, Maggie, prea

deosebite pentru a fi puse în ulei şi ca susţinere pentru corset.

Mîna ei mică se furişă s-o acopere pe a lui.

– Pescuitul de balene te-a făcut bogat, nu-i aşa?

Reeve aprobă din cap.

– Da, dar timpul acela a trecut. De acum înainte voi fi un fermier manierat şi-mi voi investi banii în oi sau altceva.

Imediat, Maggie îşi coborî ochii şi Reeve ştiu că ea se gîndea la Jamie.

– Deci el are oi, nu-i aşa? întrebă el răguşit.

Ea îl privi cu o expresie de teamă.

– Foarte multe, bănuiesc, spuse ea.

Dată fiind boala recentă a lui Maggie, Reeve găsi că e uşor să-şi păstreze o voce calmă şi blîndă.

– Tu ştii ceva mai mult despre Jamie, nu-i aşa, Maggie? Ceva ce te temi să-mi spui?

Ea înghiţi în sec, cu privirea întoarsă acum.

– Nu mi-e teamă pentru mine, Reeve. Pentru Jamie. El este sigur că dacă ai şti, nu-l vei ierta niciodată, iar el preferă să nu-l găseşti deloc decît să-l urăşti...

Reeve ridică mîinile cerînd tăcere.

– E în ordine, Maggie. Nu te voi mai întreba. Cînd vei fi gata să-mi spui, o vei face.

– Am promis că nu voi spune, spuse ea tristă.

– Deci trebuie să accept asta pentru moment, răspunse Reeve. Dar te previn, Yank: nu voi fi întotdeauna atît de înţelegător.

Un mic zîmbet înflori într-un colţ al gurii ei.

– Ştiu, răspunse ea. Vino şi sărută-mă, te rog.

Reeve clătină din cap.

– Şi să iau răceala? Niciodată.

– Dacă nu mă săruţi chiar acum, voi fi forţată să fac ceva cu adevărat decadent şi chiar obscen, anunţă hotărît Maggie.

Reeve ridică o sprînceană.

– Ca de exemplu?

Ea dădu la o parte cuvertura cu un gest de îndrăzneală, pentru a descoperi că purta o cămaşă de noapte.

– Cum am ajuns în asta, întrebă ea. Eram goală...

Reeve rîse şi trase lenjeria de pat la locul ei.

– Eleanor ţi-a pus-o cînd te-ai îmbolnăvit. Decentă persoană, Eleanor.

Maggie îşi încrucişă ochii.

Capitolul 22

Casa lui Reeve, construită din piatră albă, era aşezată la capătul unui drum roşu, pe ambele părţi cu bananieri. Dincolo de clădire erau acri întinşi de trestie de zahăr, înaltă cît porumbul. Urcată lîngă Reeve, într-o căruţă împrumutată de la hangiu, Maggie îşi ţinu respiraţia la vederea ei.

– Conduci un loc ca acesta fără nici un servitor?

Reeve zîmbi la ea şi, cu o mişcare uşoară a mîinilor trase de hăţurile echipajului de doi cai, determinîndu-i să meargă mai repede.

– Nici un servitor în casă cu care să vorbeşti. Dar muncitorii de pe cîmp sînt o altă problemă.

– Băştinaşi?

Reeve dădu afirmativ din cap, apoi se încruntă uşor.

– Ei sînt un popor migrator, totuşi. Cînd spiritul îi goneşte, pun uneltele jos şi pleacă.

În depărtare Maggie văzu reflexia luminii soarelui pe apa albastră-verzuie. Ea îşi aminti că oceanul era aproape şi aştepta cu nerăbdare să se plimbe pe plaja nisipoasă şi să caute scoici.

– Are un nume acest loc? întrebă ea, recunoscîndu-le pe Elisabeth şi pe Cora în faţă, făcînd semne cu mîna din veranda casei. Zîmbind le făcu şi ea cu mîna.

– Da, spuse Reeve liniştit. Se numeşte Seven Sisters din cauza poveştii pe care o spun aborigenii. O legendă din Dreamtime.

– Dreamtime?

– Aşa numesc aborigenii perioada dinainte de istoria înregistrată.

– Spune-mi despre legendă, se rugă Maggie, pentru că-i plăceau asemenea poveşti. Povestea lui Samuel despre canguri, spusă în acea zi la menagerie, o încîntase.

Se apropiau de casă şi expresia lui Reeve deveni brusc sobră. Maggie îi urmări privirea şi-l văzu pe Duncan Kirk stînd pe verandă cu Eleanor.

– Altă dată, îi spuse soţul ei. El aduse căruţa în faţă şi sări cu agilitate pentru a ocoli şi a o da jos pe Maggie.

Poate pentru că s-a supus tradiţiei... sau poate pentru că dorea să reamintească privitorilor, mai ales lui Duncan, că Maggie era soţia lui... Reeve o ridică brusc în braţe şi o purtă pe treptele verandei, Elisabeth agăţîndu-se fericită de picioarele lui. El se opri la uşă pentru a-i da lui Maggie o sărutare rapidă, şi apoi o purtă peste prag.

– Bine ai venit acasă, doamnă McKenna, spuse el aspru.

Lacrimi de fericire umplură ochii lui Maggie, deoarece de atît de multe ori crezuse că această ocazie nu va mai veni niciodată. Mîna ei zăbovi pe

gîtul lui Reeve chiar şi după ce o aşeză cu grijă pe picioarele ei.

– Au fost momente, mărturisi ea, cînd am crezut că dacă cineva trece pe cineva peste prag, eu te voi duce pe tine.

Reeve rîse şi-i dădu o lovitură peste fund pe furiş, şi apoi Maggie aruncă o primă privire în jurul ei. Casa era spaţioasă şi rustică, lipsind eleganţa marmorată a locului din Sydney dar lui Maggie îi plăcu. Era un enorm şemineu de piatră, iar din sufragerie putea vedea oceanul. Bucătăria era într-o clădire separată de casa principală, la care se ajungea pe o potecă. Nu erau, desigur lămpi cu gaz aerian şi nici o instalaţie de apă în interior.

Maggie avea o casă adevărată pentru prima oară în viaţa ei şi aceasta o făcu să-şi simtă gîtul sugrumat de emoţie.

În dormitorul stăpînului, la etaj, ea îngenunche pe un scaun la fereastră, privind afară la trestia de zahăr şi la marea scînteietoare. Simţi mîinile lui Reeve pe umeri şi respiraţia lui pe ceafă pe cînd se aplecă să sărute acest loc sensibil.

Oftînd de plăcere, Maggie ridică mîinile spre a le acoperi pe ale lui Reeve.

– Mă simt de parcă toată viaţa mea a fost un drum ce conducea aici, la Seven Sisters, spuse ea moale.

– Eu simt la fel, reflectă Reeve, muşcînd delicat o parte a gîtului ei. Dar chiar de cînd te-am trecut peste prag, doamnă McKenna.

Maggie se întoarse, privind în sus la chipul lui Reeve cu ochi strălucitori înlăcrimaţi.

– Copilul nostru doresc să se nască chiar aici, în această cameră.

– Da, chicoti Reeve, ridicîndu-i bărbia pentru a o săruta. Şi există un loc mai bun de conceput încă o duzină?

Sărutarea trimise un fior de dorinţă prin Maggie şi ea numără în minte orele pînă la lăsarea nopţii. Mîinile lui Reeve o cuprinseră ţinînd-o strîns lîngă el. Reeve adăugă în şoaptă:

– Te voi face foarte bucuroasă că te-ai căsătorit cu mine, Yank.

Maggie îşi strecură braţele în jurul gîtului lui.

– Sînt deja bucuroasă de asta, răspunse ea moale. Şi apoi arcui o sprînceană, gînditoare. În multe feluri, diseară va fi noaptea nunţii noastre.

Reeve era gata s-o sărute din nou pe Maggie, cînd cineva îşi drese glasul. Speriaţi, domnul şi doamna McKenna îşi amintiră că nu erau singuri şi se întoarseră spre a o vedea pe Eleanor, roşie, stînd în cadrul uşii.

– E gata masa, spuse ea cu timiditate, dacă doriţi să fiţi alături de noi.

Maggie era flămîndă, deşi ar fi preferat să fie singură cu Reeve pentru restul zilei, şi luă mîna soţului dezorientat şi-l conduse spre uşă.

Masa consta din păsări fripte, ca şi cartofi şi mazăre, şi biscuiţi serviţi cu gem şi smîntînă proaspătă. Maggie fi silită să o felicite pe Eleanor pentru talentul ei culinar. Ea nu putu să nu observe că atît Duncan cît şi Reeve fură repede de acord.

După ce au mîncat, Reeve şi Duncan au părăsit sufrageria, printr-o înţelegere tacită, pentru a avea o discuţie particulară. Cora anunţă că domnişoara

Elisabeth trebuia să doarmă, ca şi bona ei şi o duse în ciuda protestelor ei la etaj. Astfel Maggie rămase cu Eleanor şi, într-un efort de a fi binevoitoare, ajută la strîngerea mesei.

Cu toate acestea, momentul era incomod.

– Într-adevăr nu trebuie să faceţi asta, spuse Eleanor pe cînd spăla farfuriile şi le ştergea. Dumneavoastră sînteţi stăpîna casei şi nici nu v-aţi simţit bine.

Maggie simţi o simpatie neaşteptată pentru femeie şi, ţinînd un vas cu cartofi rămaşi într-o mînă şi platoul cu biscuiţi în cealaltă, întrebă:

– Eleanor, de ce doreşti atît de mult să fii aici, încît ai acceptat poziţia de servitoare?

Eleanor întîlni privirea lui Maggie pentru prima oară după ce se terminase masa, şi erau lacrimi în ochii ei. Maggie, care nu şi-ar fi putut-o imagina niciodată pe această femeie formidabilă plîngînd, a fost luată prin surprindere.

– Uneori, spuse ea, trebuie să acceptăm ceea ce putem obţine, doamnă McKenna. Privirea lui Eleanor se ascuţi. Şi cînd cealaltă e însărcinată şi nu e aşa receptivă la atenţiile soţului, te aştepţi să obţii multe.

Maggie fu atît de năucită încît degetele îi tremurară şi vasul cu cartofi căzu pe podeaua de lemn cu zgomot.

– Vrei să fii amanta lui Reeve? se minună ea.

Eleanor zîmbi şi-şi şterse lacrimile.

– Soţiile se plictisesc repede în savană, observă ea cu răceală. Sper că va veni ziua cînd veţi fi bucuroasă să-l ştiţi pe soţul dumneavoastră în patul meu în loc de al dumneavoastră.

Uimită de amărăciunea femeii, Maggie se aplecă şi ridică vasul pe care-l scăpase, aşezîndu-l pe masă.

– Confidenţa dumitale este chiar uimitoare, domnişoară Kilgore, răspunse ea. Dar chiar dacă Reeve va simţi vreodată nevoia să aibă o amantă... şi te asigur, voi face orice pentru a preveni asta... dumneata vei fi departe de Seven Sisters. De fapt, poţi pleca astăzi.

Zîmbetul lui Eleanor era decis, iar strălucirea din ochii ei era plină de hotărîre.

– Vă imaginaţi, doamnă McKenna, că iubitul dumneavoastră soţ mă va trimite departe şi vă va permite să puneţi în pericol copilul ştergînd duşumelele şi pregătind masa? Dacă dumneavoastră credeţi, îi subestimaţi devotamentul.

– Odată ce-i voi spune ceea ce plănuieşti...

Eleanor o întrerupse cu un rîs deconcertant.

– Chiar dacă o veţi face şi el se va mînia şi-mi va arăta uşa – ceea ce nu este posibil, întrucît sînt puţine femei albe care ar dori să trăiască aşa de departe, în savană – voi putea apela la domnul Kirk pentru o poziţie în casa lui. El mă va angaja şi aceasta se va putea dovedi chiar mai convenabil pentru domnul McKenna, întrucît reşedinţa domnului Kirk este la mai puţin de o milă distanţă de acest loc. El va putea să-şi viziteze amanta fără a se umfla în pene în faţa soţiei sale.

Maggie ştia că ameninţările lui Eleanor aveau greutate; chiar pentru motivele pe care le declarase, era foarte puţin probabil că Reeve o va expedia. Ea trebuia doar să mintă dacă el o va întreba despre intenţiile ei şi Maggie, fiind cea mai tînără dintre ele

două, va părea o mireasă geloasă şi fără complicaţii. Reeve ar crede că sarcina o făcea să-şi imagineze lucruri.

– Nu-l vei avea, promise mîndră Maggie, roşeaţa colorîndu-i obrajii, apoi se întoarse şi părăsi sufrageria.

Reeve şi Duncan tocmai ieşeau din bibliotecă şi Maggie nu putu vedea nici un indiciu pe feţele lor referitor la ceea ce discutaseră. Era prea supărată pentru a privi dincolo de expresia lor.

– Mă duc să fac o plimbare, anunţă ea oarecum iritată, îndoindu-şi braţele.

Duncan îi dădu mîna lui Reeve şi, după un moment de ezitare, Reeve o luă. În orice alt moment Maggie ar fi fost curioasă să ştie ce învoială era între ei. Ea se întoarse şi porni în spatele casei.

Reeve o prinse pe cînd pornea spre cîmpul de trestie, îndreptîndu-se spre mare, care o chema cu o voce joasă, mîngîietoare.

– Sînt şerpi acolo, comentă el păşind alături de ea.

Trestia foşnea şi emana un miros de zahăr pe cînd Maggie mergea înainte.

– Şi mă întrebam ce să-i dau lui Eleanor de Crăciun, mormăi ea sarcastic.

Reeve prinse braţul lui Maggie de cot şi-i opri înaintarea, răsucind-o astfel, încît ea se lovi de pieptul lui. El rîse şi-şi răsuci degetele în părul ei.

– Ce te-a adus în starea asta de agitaţie, Maggie? întrebă el cu un zîmbet.

Maggie se gîndi să-i spună, dar putea să ghicească ce se va întîmpla dacă o făcea. Reeve va crede că ea exagera şi o va trimite pe Eleanor la casa din apropiere a lui Duncan.

– Sînt cu adevărat şerpi acolo? întrebă ea.

Reeve dădu din cap şi, cu excepţia ochilor lui care încă jucau, expresia de pe faţa lui era serioasă.

– Să nu mai hoinăreşti singură, Maggie. Nu este sigur.

Incapabilă să suporte dojana, Maggie îşi muşcă buza inferioară şi-şi reţinu lacrimile.

– Uneori nu cred că există vreun loc sigur în lume, spuse ea trist.

Reeve îi atinse nasul şi vocea îi era blîndă şi plină de grijă.

– Yank, ce este? Ce te frămîntă?

Maggie se lumină pentru că trebuia; înţelegea să lupte pentru acest bărbat pe care îl iubea, cu toate resursele ce le poseda. Zîmbi şi-şi răsuci coapsele rezemată de Reeve, apoi porni îndrăzneaţă la fugă prin trestia de zahăr, rîsul ei sunînd ca o muzică în urmă.

– Întoarce-te aici! strigă furios Reeve. N-am glumit despre şerpi!

Maggie alergă pînă ajunse la marginea cîmpului de trestie; acolo se opri, fără suflare. Marea se întindea înaintea ei în toată splendoarea, lipăind, albastru-cristalin, pe nisipul alb.

– Fir-ar să fie, şopti ea, impresionată de frumuseţea locului.

Apoi, auzindu-l pe Reeve luînd cu asalt trestia în spatele ei, Maggie porni în josul povîrnişului spre plajă şi se întoarse să urmărească coborîrea soţului ei, cu mîinile pe coapse, chipul strălucind răutăcios. În acel moment magic nu mai exista nici o Eleanor în lume, şi nici o Loretta; Maggie găsise un loc sigur.

– Ar trebui să te aşez pe genunchi! se înfurie Reeve, cu nasul la o palmă de cel al lui Maggie.

– Dar n-o vei face, spuse ea, cu mîinile la spate, pentru că sînt însărcinată.

– Ai dreptate, mărturisi Reeve, arătînd exasperat şi dezamăgit.

Îşi trecu mîna prin părul negru şi mormăi o înjurătură, iar Maggie rîse, luîndu-i braţele musculoase în mîini.

– Acesta este paradisul! cîntă ea, prinzînd mîna lui Reeve într-a ei şi-l trase spre ceea ce părea să fie un golfuleţ, adăpostit de roci şi copaci înalţi, chiar pe plajă.

Înciudat, el îi zîmbi.

– Maggie, spuse el, oprind-o şi prinzînd-o în braţe, aşa încît ea să se uite în sus la el. Te iubesc.

Gîtul lui Maggie se uscă de emoţie şi ea înghiţi.

– Adevărat, Reeve? Mă iubeşti cu adevărat?

El dădu din cap, punîndu-şi mîinile puternice pe umerii ei. Ea luă una din ele şi o aşeză fulgerător pe abdomenul ei.

– Cînd voi fi mare şi foarte grasă, mă vei mai dori? întrebă ea timid.

– Mai mult ca niciodată, răspunse el şi apoi o invită pe plajă, printre stînci şi în golf. Era Grădina Edenului, retrasă de restul lumii; flori exotice din cea mai bogată purpură şi carmin îşi clătinau capetele din tufişurile de pe povîrnişul din spate, iar papagalii de toate culorile cîrîiau în copaci.

Maggie se lăsă jos în nisipul alb ca neaua şi începu să-şi scoată pantofii.

– O, Reeve, şopti ea, este aşa de frumos aici.

El se aşeză lîngă ea şi, cu mişcări încete, senzuale, ale mîinilor, îi scoase ambii pantofi, apoi îi dădu jos ciorapii.

Inima lui Maggie bătea puternic şi respiraţia ei deveni accelerată; toate instinctele îi poruncirăă se întindă pe nisipul cald şi să-l lase pe Reeve s-o iubească.

Sărind în picioare, Maggie îşi ridică fustele şi intră lipăind în apă pînă la genunchi. Reeve rămase în urmă, chipul său fiind umbrit de amintiri neplăcute şi o parte din bucuria lui Maggie păli. Ea îşi croi drum încet, înapoi spre el.

– Ai umbre în ochi, spuse ea blînd, punîndu-şi o mînă pe faţa lui.

El o trase spre el şi o ţinu strîns un moment, dar după cîteva secunde se relaxă. Mîinile lui îi mîngîiară părul, culegînd ultimele ace rămase, urmărind părul ei blond căzut în jurul umerilor şi a pieptului în valuri strălucitoare.

– Tu poţi să goneşti umbrele, Maggie, spuse el, cu o voce joasă şi aspră. Tu şi numai tu.

Ea începu să-i descheie cămaşa şi cînd ajunse în dreptul pieptului musculos, Maggie îşi puse mîinile pe carnea lui Reeve, mîngîindu-l. El gemu pe cînd ea se juca cu sfîrcurile încordate.

– O, Doamne, Maggie, am nevoie de tine.

Maggie veni mai aproape, atingîndu-i pieptul cu vîrful limbii şi fu încîntată cînd Reeve se cutremură de plăcere. Ea deveni mai îndrăzneaţă apoi, sărutîndu-l în continuare. Sub mîna ei, muşchii pieptului i se încordară, devenind ca de granit.

– Maggie, mormăi el. O, Maggie...

Pentru lungi şi dulci minute Maggie McKenna îl încîntă pe soţul ei, iar în timpul acesta el descheie nasturii de la spate ai rochiei ei de bumbac şi o făcu să alunece de pe umeri. Cînd Reeve n-a mai putut suporta un alt moment de chin ameţitor, la care îl supuse ea, el îi ridică faţa cu mîinile şi o sărută. Ea se înfioră pe cînd mîinile lui îi dădeau în jos rochia. Cum anticipase un asemenea moment încă de dimineaţă, Maggie nu purta nici un combinezon.

El prinse în mîini căldura sînilor ei, mîngîindu-i sfîrcurile cu degetele mari.

Maggie nu-şi amintea cum a ajuns pe nisip, dar simţi căldura acestuia pe spatele gol iar soarele deveni o iluminare ameţitoare ce înconjura capul lui Reeve. Ea scoase un sunet ca un scîncet cînd îi trase rochia de pe şolduri şi coapse şi apoi o aruncă. Descoperind că ea nu purta desuuri, el îşi ţinu respiraţia şi rîse pe înfundate.

– Tu mică vulpe... ştiai că se va întîmpla asta.

– Ummm, fredonă Maggie, închizînd ochii pe cînd căldura soarelui şi a dragostei lui Reeve o scăldau în valuri delicioase. Mîinile lui îi mîngîiară coapsele şi apoi, cu un geamăt, se aplecă spre sînii ei.

Întregul trup al lui Maggie fremăta de senzaţiile pe care le stîrnea în interiorul ei şi ea îşi înlănţui ambele mîini în spatele capului lui Reeve pentru a-l ţine strîns. În copaci papagalii cîrîiau şi valurile spălau ţărmul, stabilind un ritm primordial pe care să-l urmeze Maggie şi Reeve.

În cele din urmă, cu o viguroasă mişcare a corpului, Reeve se rostogoli pe spate, ţinînd-o pe Maggie deasupra lui şi îi prinse sînii destinşi în gură, muşcîndu-le vîrfurile cu buzele.

Deşi Maggie dorea să ajungă la finalul ameţitor care ştia că va veni, Reeve îşi controlă nu numai propria disperare, dar şi pe a ei. Maggie tremura la fiecare atingere a lui, dar el refuza s-o satisfacă.

– O, Reeve... te rog... am atîta nevoie de tine...

Totuşi, el se mişca în acelaşi tempo lin, neoferindu-i nici o cruţare. El ştia, ca şi Maggie, că momentele finale ale amorului lor vor fi mult mai pline de satisfacţie după o lungă amînare.

Maggie se înfierbîntă pe măsură ce era condusă la mişcările precise pe care le dorea Reeve. Unghiile ei intrară în carnea tare de pe umerii lui în timp ce el se mişca sub ea, purtînd-o implacabil spre o dulce nebunie.

În cele din urmă, întreaga fiinţă a lui Maggie se zgudui, trupul ei îndoindu-se de la un spasm de exaltare la altul. Tumultul glorios continuă, pînă cînd Maggie, epuizată, căzu pe pieptul lui Reeve.

Ea îşi lăsă mîna să se odihnească pe pîntecul lui asemeni granitului, iar capul îşi găsi drumul exact pe umărul lui.

Poate pentru că emoţiile sale erau aşa de crude şi aşa de aproape de suprafaţă, Maggie îşi aminti că Eleanor plănuia să i-l ia, ea începu să plîngă. Trecură cîteva momente înainte ca Reeve să-i simtă lacrimile pe pielea umărului şi s-o privească.

– Spune-mi, ordonă el, cu voce colţuroasă.

– Nu vreau să te pierd niciodată, plînse Maggie. Niciodată. O, Reeve... te iubesc atît de mult!

Tandru, Reeve dădu la o parte şuviţele de păr auriu de pe faţa ei.

– Şi eu te iubesc, spuse el. Maggie, nu plînge.

Ea tremura.

– Nu-ţi vei lua niciodată o amantă? şopti ea. Promite-mi, Reeve, că nu mă vei trăda niciodată.

El o sărută şi apoi spuse:

– Cred că am făcut deja această promisiune, Yank. În faţa unui preot, dacă-mi amintesc bine.

Lacrimile curgeau pe plajă, acoperind faţa lui Maggie cu un strat fin de nisip.

– Cineva... mi-a spus că-ţi vei lua o amantă cînd eu voi fi... grasă şi...

– Oricine ţi-ar fi spus asta greşeşte, Maggie.

Ea smiorcăi.

– N-aş putea suporta asta, Reeve, dacă ar trebui să te împart. Ştiu că unele femei pot privi lucrurile altfel cînd soţii lor se înstrăinează, dar eu n-aş putea.

El îi sărută pleoapele.

– Maggie, crezi că aş cere o totală fidelitate dar n-aş putea da acelaşi lucru în schimb?

– O mulţime de soţii fac exact asta, mormăi Maggie.

– Eu nu reprezint o mulţime de soţii. Eu sînt soţul *tău.* Eu nu sînt un bastard grosolan care nu se poate reţine atunci cînd este nevoie.

Simţindu-se mai bine, Maggie începu să rîdă.

– N-ai fost niciodată reţinut cu mine, îl acuză ea.

El se ridică din nisip, trăgînd-o pe Maggie odată cu el şi o conduse spre ţărm. Ei îngenunchiară, faţă în faţă şi Maggie îşi lăsă capul pe spate pe cînd Reeve o spălă în apa călduţă, alungînd nisipul, dar şi îndoielile şi temerile lui Maggie.

O oră mai tîrziu erau îmbrăcaţi şi mergeau înapoi spre casă printre trestiile foşnitoare, mînă în mînă.

Maggie n-ar fi putut fi mai fericită şi fredona cînd intră în bucătărie să vadă cum se pregăteşte cina.

Eleanor alerga de colo colo între maşina de gătit şi masa de lucru, părul atîrnîndu-i umed pe obraji şi pe gît. Simţind prezenţa lui Maggie, se opri, ţinînd un şervet de bucătărie în mînă şi observă rochia ei mototolită şi pantofii neîncheiaţi, cu o privire înţelegătoare.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea scurt.

Maggie zîmbi.

– Doar gătitul şi curăţenia, spuse ea, şi apoi se întoarse şi porni spre casa principală.

În dimineaţa următoare Reeve părăsi casa în zori să supravegheze lucrul pe cîmpurile de trestie, iar Maggie începu să afle despre realităţile vieţii pe o plantaţie de zahăr. Îşi luă micul dejun şi îi scrise o lungă scrisoare lui Tansy, iar apoi nu mai era nimic de făcut. Elisabeth era ocupată cu programul ei cu Cora, iar Eleanor cu greu ar fi putut fi pentru Maggie o companie plăcută.

Maggie hotărî că este necesară o plimbare şi, pentru că şerpii trebuiau evitaţi, ea alese drumul mare. Dacă ajungea la strada principală şi nu se va simţi obosită, va continua.

Bananierii foşneau prietenos de fiecare parte a ei, cu fructele lor acoperite cu saci de pînză pentru a le proteja de păsări. Aşa liniştită cum era localitatea Seven Sisters, Maggie şi-ar fi putut petrece toată viaţa acolo fără să se plîngă; pacea locului vindeca unele răni misterioase ale spiritului de care ea n-a ştiut niciodată că suferea.

Huruitul îndepărtat al roţilor trăsurii pe drum o făcu pe Maggie să se oprească şi să asculte,

sperînd să fie un vizitator. Dar sunetul se stinse şi ea îşi continuă plimbarea.

Tresări cînd privi în sus şi văzu o femeie neagră venind spre ea, purtînd o valiză burduşită şi tîrînd după ea două fetiţe. Maggie de-abia îşi putu reţine uşurarea cînd o recunoscu pe Kala, menajera de la Parramatta. Copiii, erau Goodness şi Mercy, îşi aminti ea cu un surîs.

– Kala! strigă ea, aproape gata să o îmbrăţişeze pe femeie.

O rezervă binevoitoare din ochii ei negri o opriră.

– Am mers pe jos tot acest drum, stăpînă! strigă fie Goodness fie Mercy; Maggie nu ştia care dintre ele.

– Tot drumul de la Parramatta? se sperie la enormitatea unei asemenea acţiuni.

Amîndouă fetiţele dădură din cap, dar Kala fu cea care vorbi. Era pentru prima oară cînd Maggie o auzea rostind un cuvînt.

– Noi auzit de nuntă, noi venit.

Maggie a fost mişcată. Ea de-abia aştepta să vadă expresia de pe chipul lui Eleanor cînd o va vedea pe Kala.

– Trebuie să fiţi foarte flămînde şi foarte obosite,le spuse ea celor trei călătoare. Veniţi şi voi avea grijă să primiţi ceva de mîncare.

– Limonadă? întrebă una dintre însoţitoarele Kalei cu o expresie plină de speranţă pe chip.

Kala scoase supărată un sunet de liniştire şi încercă să atingă copilul, care se feri uşor.

– Iertaţi, vă rog, stăpînă, spuse ea.

Cînd Maggie intră în bucătărie cu Kala şi copiii în spatele ei, Eleanor se opri din gătitul frenetic şi îşi netezi părul subţire cu ambele mîini.

– Ei bine, mormăi ea, înţelegînd clar cum era situaţia. Îşi scoase şorţul şi ieşi din bucătărie fără un cuvînt. Cînd Maggie îi controlă camera, o oră mai tîrziu, lucrurile lui Eleanor nu mai erau.

Capitolul 23

Mîndria lui Eleanor nu i-ar fi îngăduit să se învîrtească în spatele casei lui Duncan cum ar fi făcut o servitoare în perspectivă. Ea îşi duse bagajele jos pe verandă şi, după ce-şi netezi părul şi fusta, bătu la uşa din faţă.

La ciocănitul ei răspunse un băiat ursuz cu părul roşu aprins şi ochi întrebători, verzi la fel ca acei ai lui Duncan.

– Ce e? întrebă el arţăgos.

Eleanor oftă.

– Aş dori să-l văd pe domnul Kirk, vă rog.

– Este pe cîmpul domnului McKenna, spuse băiatul, îl ajută la lucru. Ştii să găteşti?

Gata să se întoarcă descurajată, Eleanor fu prinsă nepregătită de întrebarea băiatului. Ea se uită fix la el.

– Ştii să găteşti? repetă piciul, de data asta cu indulgenţă. Eleanor se bucură de o scurtă fantezie, în timpul căreia îl trăgea de urechi pe micul escroc.

– Da, ştiu să gătesc, spuse ea rece. Dar întrucît dumneata n-ai autoritatea de a mă angaja...

– O am foarte bine, insistă băiatul, umflîndu-şi pieptul mic. Tata spunea că s-ar putea să vii aici cînd vei afla cît de lipsit de speranţă este ceea ce urmăreşti...

Eleanor îşi arcui o sprînceană neagră şi se aplecă să-l privească direct în ochi pe tînărul pistruiat.

– Ce urmăresc eu? întrebă ea.

– Îl doreşti pe domnul McKenna pentru dumneata, cred. Întocmai cum tata o dorea pe Maggie. El a înţeles că nu pot fi separaţi cei doi... mai bine să înţelegeţi acelaşi lucru şi dumneavoastră, doamnă.

– Eşti un tip obraznic, ştii asta? Eleanor îşi împinse bărbia în afară. Nu era obişnuită să fie insultată.

– Da, doamnă. Numele meu este Tad şi sînt fiul cel mare, aşa încît într-o zi voi poseda cea mai mare parte din proprietăţile tatălui meu. Nu vreţi să intraţi acum şi să ne pregătiţi prînzul?

Eleanor îşi înlătură o şuviţă de păr umed de pe frunte şi se aplecă să apuce mînerele geamantanelor ei.

– Vei moşteni, foarte bine, răspunse ea, dacă vreun bucătar deranjat nu te otrăveşte între timp.

– Poftim? întrebă Tad, privind înapoi la Eleanor peste un umăr subţire.

Eleanor zîmbi atrăgător şi ignoră întrebarea.

– Arată-mi drumul spre bucătărie, tinere şi vei vedea că o minunată masă îl va aştepta pe tatăl tău la prînz. Mi-ar place să te duci şi să-i spui asta, de fapt. În felul acesta, el nu va mînca acasă la McKenna dacă nu are nevoie.

Tad rînji.

– Mai întîi lasă-mă să-ţi arăt camera, domnişoară. Arătaţi cam rău după călătorie, dacă nu vă supăraţi că vă spun.

– Are vreo importanţă dacă mă supăr?

Rînjetul neplăcut se lărgi.

– Nu, doamnă.

Tad Kirk era o provocare, dar Eleanor avusese de-a face cu altele mult mai rele în viaţa ei.

– Cel puţin ne înţelegem, nu-i aşa, stăpîne Kirk? Asta e mai mult decît pot spune o mulţime de oameni.

În graba de a începe gătitul şi a-l impresiona astfel pe Duncan cu îndemînarea sa şi a-şi asigura un loc la o azvîrlitură de piatră de Seven Sisters, Eleanor îşi aşează geamantanele în camera pe care i-a indicat-o Tad, fără măcar să se uite în jur.

Duncan sosi la amiază, acoperit cu un amestec de funingine şi transpiraţie. Cum s-a spălat pe o laviţă într-un colţ al bucătăriei, Eleanor a fost, pentru prima oară, conştientă de el ca bărbat. Era un specimen bine construit, reflectă ea, urmărind jocul muşchilor de pe spatele lui pe cînd arunca apă pe sine şi apoi se strecură înapoi în cămaşa murdară.

El rînji spre ea de sub o claie de păr negru pe cînd se aşeză la masă să mănînce mîncarea cu sos şi biscuiţi pe care o pregătise pentru el.

– Deci, ai făcut aceeaşi descoperire ca şi mine, domnişoară Kilgore, observă el cu oarecare amabilitate. Stai jos şi ia puţină mîncare... Nu pot suferi ca oamenii să se foiască în timp ce eu încerc să mănînc.

Eleanor se aşeză, dar n-avea poftă de mîncare cu sos şi biscuiţi sau altceva.

– Ce descoperire este asta, domnule Kirk? răspunse ea.

Duncan mesteca. După ce termină, răspunse:

– Dumneata îl dorești pe Reeve și probabil nu-l vei avea niciodată. Eu, pe de altă parte, o doream pe Maggie... dar frumoasă cum este, nu este potrivită pentru viața mea, așa încît a trebuit să renunț la idee.

– Eu am un avantaj asupra dumneavoastră, domnule Kirk, spuse sincer Eleanor. Cînd doamna McKenna se va îngrășa cu copilul și nu va mai fi așa înfocată la atențiile soțului ei iubit...

Duncan arcui o sprînceană sceptică și foarte murdară, întrerupînd-o fără o adevărată supărare.

– Avantajul, sublinie el categoric, este al lui Maggie, mi-e teamă. Nu-mi pot imagina ca ea să-l îndepărteze pe acest om pentru nici un motiv... ea-l adoră... dar chiar dacă va face asta din cauza unei sarcini dificile, oricum, Reeve va fi și mai indulgent. Îți pierzi din valorosul timp căutînd patul domnului McKenna, domnișoară Kilgore. Mai ales cînd vei fi atît de bine venită în al meu.

Culoarea urcă pe pieptul lui Eleanor și pe chipul ei. Ca să spunem adevărul, ea nu găsi perspectiva deloc dificilă.

– Se spune, zise ea totuși cu afectare, că ați luat-o pe domnișoara Loretta Craig ca amantă.

Duncan rîse.

– Vai, acea afacere de inimă este trecută. Loretta a vîndut tot ce avea pentru a-și organiza propria ei trupă de teatru... mărturisesc că am contribuit cu cîteva sute de lire pentru cauză. Acum navighează spre America, dorește să devină celebră. El își

întinse mîinile curate doar pe margine. După cîte știu, este deja plecată.

Eleanor își încrucișă brațele.

– De ce ai stat aici, tot acest timp, dacă ai renunțat să o ai pe Maggie?

– Bunule Dumnezeu, răsuflă Duncan, sînt cu adevărat atît de transparent?

Eleanor înclină doar capul.

Duncan oftă filozofic.

– Întotdeauna speri, cred. Întotdeauna speri. Vreun accident teribil i s-ar putea întîmpla lui McKenna care să o lase pe drăguța lui soție văduvă. În plus, într-adevăr îmi place să lucrez pămîntul... este o schimbare bine venită de la acțiunile cu guler tare de la Sydney și Melbourne.

– Poate, sînt de acord,spuse Eleanor, ascunzîndu-și un zîmbet. Dar eu cred că este mai mult... doriți să fiți în preajmă așa încît să puteți primi rapoarte de la spionul dumneavoastră. Spuneți-mi, domnule Kirk, Cora este mama dumneavoastră sau mătușa dumneavoastră?

Gura lui Duncan rămase deschisă.

– N-ai crezut că știa cineva, nu-i așa? întrebă Eleanor, tonul ei fiind dulce ca marțipanul. Nu este o deducție chiar așa de uluitoare – în cele din urmă, Cora este americancă și tot așa și dumneavoastră, desigur, v-am văzut pe amîndoi întîlnindu-vă – ca din întîmplare – într-o serie de ocazii.

Duncan scoase un oftat lung și împinse strachina. Se uită încruntat la Eleanor.

– Cora este mătușa mea, admise el cu ciudă. Ea a venit în Australia, la cererea mea, să aibă grijă de fiii mei. Cînd a sosit ea, eram îndrăgostit de Maggie

şi i-am cerut să găsească un post în casa lui Reeve – aşa încît să ştiu întotdeauna că era în siguranţă.

– Ne asemănăm, dumneavoastră şi cu mine.

– Nu cred asta, domnişoară Kilgore. Orice am făcut este pentru că ţin la Maggie. Dumneata, pe de altă parte, imediat ce ai vedea-o înecată în ocean ţi-ai scoate pălăria.

Eleanor oftă frumos.

– Vreţi să spuneţi că eu aş ucide?

Fără s-o prevină în nici un fel, Duncan o prinse pe Eleanor de corsajul rochiei şi folosind ambele mîini, o trase de-a curmezişul mesei. Picioarele ei se bălăbăneau pe podea şi ea a putut să-i simtă respiraţia în faţă pe cînd o ameninţă:

– Fă ceva s-o răneşti pe Maggie..., domnişoară Kilgore... şi vei afla în mine un duşman nemilos şi formidabil.

Pe lîngă teamă, Eleanor simţi o oarecare tulburare. Ea dădu din cap afirmativ şi Duncan o lăsă să alunece în lungul lui, pînă cînd picioarele ei atinseră din nou podeaua. Inima ei bătea tare şi nu părea să-şi recapete respiraţia.

– Există o singură cale de a te ţine departe de răutate, domnişoară, o informă Duncan pe un ton răguşit pe cînd buzele lui se apropiară şi mai mult de ale ei. Şi aceasta este să te ţin atît de ocupată încît să nu mai ai timp pentru uneltiri. Voi dori o baie cînd mă voi întoarce de pe cîmp şi te voi dori pe tine.

Fiori dulci o trecură pe Eleanor cînd îşi coborî ochii şi-şi permise o jumătate de zîmbet.

– Patul şi baia dumneavoastră vor fi aşa cum doriţi, domnule Kirk, spuse ea moale.

Duncan o prinse de bărbie şi o smuci în sus. Ea văzu focuri de smarald arzînd în ochii lui.

– Cine eşti? întrebă el. Îmi cunoşti secretul; doresc să-l cunosc şi eu pe-al tău.

Eleanor nu rîvnise nici un bărbat atît de mult ca pe acesta... nici chiar pe Reeve McKenna... în afară de Jamie. Mîna lui Duncan rătăci în corsajul rochiei şi-i prinse sînii, iar ea închise ochii, pe jumătate bolnavă de dorinţă.

– Copilul... Elisabeth. Este a mea... a mea şi a lui Jamie.

Degetele lui Duncan se încordară şi apoi slăbiră.

– Dumnezeule... eşti soţia lui Jamie McKenna?

– Am fost doar femeia lui, mărturisi Eleanor şi fu surprinsă că o aşa de mare durere persista chiar şi după mai mult de patru ani. Cu disperare, ea acoperi mîna lui Duncan cu a ei. La chemarea ei tăcută, el începu s-o mîngîie din nou.

Mercy năvăli în bucătărie, unde Maggie curăţa morcovi.

– S-a întors, stăpînă. Domnul 'Kenna s-a întors!

Grăbită, Maggie aruncă ambii morcovi şi cuţitul de tăiat. Se repezi prin uşa opusă celei prin care intrase Mercy şi aşteptă afară pînă cînd Reeve şi ceilalţi oameni se aşezară la masa lungă şi Kala le servi masa de prînz.

Apoi, după ce şi-a netezit părul dezordonat şi a tras aer în piept, Maggie intră în bucătărie, zîmbind. Oamenii care stăteau de fiecare parte a lui Reeve au făcut loc pentru ea, iar ea se aşeză la dreapta lui.

– Eşti murdar, remarcă ea.

Reeve chicoti şi o privi de sus.

– Şi tu ai asudat puţin. N-am ştiut că asta e posibil la brodat.

Maggie îşi muşcă buza inferioară şi lăsă ochii în jos. Conştiinţa ei suferea, dar nu putu să mărturisească faptul că ea nu făcuse nici o cusătură toată dimineaţa.

– Aş putea să merg înapoi cu tine pe cîmp, doar să văd cum este?

– Nu, răspunse Reeve pe un ton politicos în timp ce mînca. Şi ai grijă să nu mergi să rătăceşti prin trestie spre mare. Vor fi o mulţime de şerpi, care încearcă să scape de flăcări.

Maggie avea amintiri dulci despre plaja albă de dincolo de aceste cîmpuri şi simţi cum roşeaţa îi urcă în obraji. Îi privi pe oamenii negri ce stăteau în jurul lui, unii îmbrăcaţi doar pînă în talie şi spuse:

– Aş dori să trimit după prietena mea, Tansy Quinn, dacă este în ordine.

Reeve îi aruncă o privire distrată; era clar că se gîndea la alte lucruri.

– Bună idee. Cineva cu care să vorbeşti.

– Va trebui să-i plătim salariu... s-o angajăm ca servitoare...

– Da. Pot aranja asta, cred. Trimite după fată, Maggie, şi dă-i omului puţină pace.

Maggie era ca înţepată. Lacrimi izvorîră din ochii ei... devenise super-sensibilă în ultimele zile... şi se aplecă spre picioare.

– Îţi voi da toată pacea pe care o doreşti, Reeve McKenna! şuieră ea.

Aborigenii care stăteau în jurul mesei îşi aplecară capetele, ignorînd studiat drama ce avea loc chiar sub nasul lor. Reeve se ridică cu un oftat lung, o

prinse pe Maggie de braţ şi o conduse afară în soarele strălucitor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Yank, ce doreşti de la mine? întrebă el răbdător.

Maggie îşi scoase bărbia în afară.

– Puţină atenţie din partea ta, domnule McKenna, şopti ea fioros. De fiecare dată cînd îţi spun ceva, îmi spui „dă-i omului pace, Maggie!" Astă noapte, în loc să mă iubeşti, te-ai întors pe partea cealaltă şi ai sforăit!

Reeve zîmbi, dinţii săi fiind uimitor de albi în comparaţie cu faţa lui înnegrită de fum.

– Deci asta este, Maggie, lucrez ore lungi... şi cînd merg la culcare, vreau să dorm.

– Este clar, se plînse Maggie, încrucişîndu-şi braţele. Nu mă mai iubeşti?

– Ştii că da, Yank.

Maggie privi în toate direcţiile înainte de a şopti:

– Eleanor a plecat la Duncan pentru o săptămînă. Nu m-ai atins de cînd a plecat ea!

Zîmbetul lui Reeve dispăru. O privire fioroasă apăru pe chipul său atît de întunecat şi periculos ca norii înainte de o furtună la Queensland. Făcînd un pas de rău augur spre Maggie, străduindu-se pe orice cale să păstreze discreţia, el răcni:

– Pe Dumnezeul meu, Yank, dacă vrei să spui că eu mă ţin după fustele acelei femei...

Maggie se dădu înapoi şi încercă în acelaşi timp să zîmbească. Nu intenţionase să meargă aşa de departe încît să invoce accentul lui irlandez.

– Reeve, vorbeşte mai încet, te rog.

– Nu voi vorbi mai încet, femeie! mugi el, avansînd. Şi sînt sigur că nu vom pune la îndoială

moravurile de fiecare dată cînd sînt prea obosit să fac dragoste cu tine!

Maggie deveni stacojie, stînjenită dincolo de toate aşteptările.

– Reeve, te rog, nu striga...

El privi mînios la ea şi, în cele din urmă, coborî vocea.

– Voi petrece noaptea la han, spuse el cu o şuierătură, aşa că nu te gîndi că sînt cu infirmiera! Pe de altă parte, Yank, crezi orice-ţi place!

– Reeve!

El se întoarse, păşind cu paşi mari. Maggie aşteptă în casă, părăsită, pînă cînd toţi oamenii, inclusiv Reeve, plecară pe cîmp. Apoi se întoarse la bucătărie să ajute la curăţarea mesei.

Kala bătu din palme.

– Luaţi loc, stăpînă. Fetele mele pot să facă asta.

Goodness şi Mercy preluară lucrul şi Maggie se aşeză pe un scaun. Era prea aproape de maşina de gătit, dar era prea supărată ca să-i pese. Începu să suspine.

– Soţul meu mă urăşte! se plînse ea.

Kala chicoti.

– Nu, stăpînă.

– Da, mă urăşte! plînse Maggie zgomotos. Se duce să doarmă la han diseară!

– Nu, stăpînă, spuse Kala din nou. Ea îngrămădi ibricele de cupru pe o masă lîngă scaunul lui Maggie şi apoi îi întinse stăpînei sale un şervet şi o cutie cu o pudră întunecată.

– Daţi lustru, adăugă ea.

Fornăind, Maggie începu să lustruiască obiectele de cupru, frecînd metalul cu pudra pînă cînd fiecare

ibric lucea. Munca a ajutat-o să uite de necazurile ei, aşa cum au ajutat-o şi cîntecele lui Kala şi ale fetelor în timp ce-şi făceau propria muncă.

Goodness şi Mercy se duseseră undeva afară, iar Kala ieşise şi ea să arunce apa de vase, cînd Maggie terminase lustruitul. Se simţea mult mai bine şi zîmbea cînd aruncă mai multe cîrpe înnegrite în maşina de gătit.

Capacele maşinii de gătit săriră cînd o serie de explozii surprinzătoare avură loc. Kala alergă imediat înăuntru în bucătărie, o prinse pe Maggie de mînă şi o trase afară. Bărbaţii, inclusiv Reeve, alergau de pe cîmp.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Reeve exact cînd în cele din urmă pocniturile se opriră. Nu era nici o stricăciune vizibilă la bucătărie.

– Lustruiam doar vasele de cupru, spuse Maggie ţîfnos, încrucişîndu-şi braţele şi privind în altă parte. Am aruncat cîrpele în sobă cînd am terminat şi atunci iadul s-a deschis.

Kala începu să rîdă. Ea rîse atît de tare încît căzu în genunchi în iarba verde înaltă, ţinîndu-se de stomac şi aplecîndu-se înainte şi-napoi.

Maggie intră din nou în bucătărie, înhăţă cutia cu săruri de lustruit pe care le folosise şi i-o dădu lui Reeve s-o cerceteze.

El clătină din cap.

– Ştii să citeşti, Yank?

Maggie fu reţinută.

– Ştii foarte bine că da!

– Atunci probabil că nu ţi-a păsat cînd ai citit asta, spuse el, bătînd în cutia frumos colorată cu degetul arătător.

Ochii lui Maggie se măriră cînd citi singurul cuvînt scris: *Praf de puşcă.*

– O, spuse ea neconvingător.

Reeve zîmbi şi-i răsfiră părul cu o mînă murdară, iar acesta începu să cadă în bucle bogate de culoare blond-argintiu în jurul umerilor săi. Pentru un moment fu o căldură familiară în ochii ei, dar aceasta dispăru odată cu rînjetul lui.

– Încearcă să stai departe de necazuri, femeie. Doar pentru cîteva ore.

Maggie fu insultată şi rănită.

– Voi face lucrurile mai uşoare pentru tine, Reeve. Tu ai patul noastru, iar eu voi dormi la han!

– Pune un picior afară din această proprietate, o preveni Reeve ca răspuns, şi-mi voi uita convingerile şi voi pune nuiaua pe tine! Şi să nu crezi, iubito, că glumesc!

Maggie nu avea nici o îndoială că nu glumea, şi oftă. Neavînd nimic altceva de spus, se întoarse şi trecu în casa principală.

Nu perspectiva unui pat l-a dus pe Reeve McKenna la han în acea noapte, ci nevoia de a bea ceva şi un barman care să-i asculte amarul.

– M-am căsătorit cu o Yank, ştii, îi spuse el hangiului.

Omul dădu din cap cu simpatie.

– Da, prietene, ştiu. Doreşti o cameră pentru la noapte?

Reeve clătină din cap şi ridică cea de-a doua halbă de bere la buze. Era gata să ia o înghiţitură cînd Eleanor apăru lîngă el. Ea stătea chiar acolo la bar, îndrăzneaţă.

– Hei, domnule McKenna, spuse ea.

Reeve căscă.

– Presupun că următoarea ta întrebare, dacă vei reuşi să rosteşti vreuna, va fi: „Ce dracu faci aici?"

– Da, reuşi să spună Reeve, asta va fi întrebarea.

Ea ridică bărbia şi Reeve îşi spuse în gînd că dacă n-ar fi fost Maggie, el ar fi dorit-o foarte tare pe această femeie. Dar aşa cum stăteau lucrurile, simţea doar nedumerire.

– Sînt aici cu domnul Kirk, explică Eleanor. Am venit să ridicăm poşta... aştepţi cu nerăbdare să primeşti scrisori, nu-i aşa... şi bietul Duncan se simte rău.

– Rău? Unde este? Reeve încă nu-l plăcea şi n-avea încredere în Duncan Kirk, dar dacă omul s-a îmbolnăvit, el n-ar fi putut să-i întoarcă spatele. Kirk era vecinul lui, chiar dacă nu prietenul lui.

O licărire de triumf apăru în ochii albastru-închis ai lui Eleanor şi Reeve se miră.

– La etaj, spuse ea. L-am pus în pat – e inconştient, cu febră, ştii.

Reeve se uită la barman, care lustruia un pahar şi nu întîlni privirea lui.

Eleanor îl conduse pe scări. Ea deschise o uşă la capătul culoarului cu o cheie şi intră. În momentul cînd Reeve fu înăuntru, ea închise uşa şi se rezemă de ea.

Se uită la pat. Obosit şi fără a mai pune la socoteală şi cele două beri, el văzu o pătură goală. Reeve se întoarse să se uite la Eleanor, mai mult mirat decît supărat.

Ea întinse mîinile.

– Duncan nu este bolnav, Reeve, mărturisi ea cu o voce stinsă. Este undeva la parter, joacă cărți.

– Atunci de ce dracu...?

Eleanor luă halba din mîna lui Reeve și netezi cu degetele partea din față a cămășii lui murdară de funingine, transpirată.

– Doresc să fiu amanta dumneavoastră, nu a lui.

Reeve simți milă, deși încercă să ascundă asta.

– Dă-te la o parte de la ușă, femeie. Trebuie să beau serios.

– Te-aș putea ajuta s-o uiți pe Maggie.

– Nimeni, răspunse Reeve sobru, nu poate face asta. Și cu toate că de multe ori îmi vine să-i sucesc gîtul încăpățînat, o iubesc pe Yank.

Pentru Reeve subiectul era încheiat dar ochii albaștri-închiși ai lui Eleanor se rugară de el.

– Nu pleca, te rog, șopti ea.

Reeve îi dădu la o parte mîinile de pe pieptul său și o împinse ușor la o parte. Cînd el deschise ușa, ea spuse:

– Îl cunosc pe fratele dumneavoastră.

El se întoarse, neîncrezător și puțin supărat acum.

– Ce?

Eleanor își ridică bărbia.

– Asta e tot ceea ce vreau să-ți spun, Reeve McKenna. Dacă dorești să știi mai multe, va trebui să vii la mine în genunchi.

– Nu te baza pe șansă în timp ce aștepți, replică Reeve, deși ar fi dorit s-o înhațe pe femeie și să scoată de la ea cîteva cuvinte despre Jamie. El închise ușa, se repezi pe scări și se îndreptă spre casă. Aerul proaspăt îi limpezi gîndurile.

Dacă știa într-adevăr Eleanor ceva despre locul unde se afla Jamie era o problemă la care se va gîndi mai tîrziu. Pentru că acum dorea doar să fie lîngă Maggie.

Ea aruncă cu un lighean în el cînd deschise ușa dormitorului și acesta se lovi de ușa de lemn.

Reeve chicoti, folosind ușa ca un scut.

– Încă supărată, iubito? chemă el dulce. Sau insinuezi că ai dori să repeți noaptea nunții noastre?

Ceva tare lovi ușa și Reeve dădu înapoi.

– N-are nici un sens să fii dificilă, Yank. Am venit să-ți spun că îmi pare rău.

Tăcere. Se calmase micul ticălos sau tocmai pregătea un alt volley?

– Maggie?

Nimic.

– În momentul în care am ajuns la han, continuă Reeve, rînjind, Eleanor Kilgore a încercat să mă atragă în pat.

Se auziră pași și apoi ușa se deschise. Maggie stătea acolo, privindu-l mînioasă, picioarele ei goale fiind înconjurate de cioburi din ligheanul spart.

– Într-adevăr?

Reeve dădu din cap și o ridică pe Maggie în brațe.

– Te vei tăia la picioare, o certă el, așezînd-o ușor pe pat și apoi întorcîndu-se să strîngă bucățile sparte de ceramică de pe podea. Trebuie să facem ceva cu temperamentul tău, Yank. E mai mult decît trebuie să suporte un om care muncește din greu.

El simți curiozitatea, nerăbdarea și furia ei. Cum Maggie nu putea să-i vadă chipul, el zîmbi.

– Lasă temperamentul meu. Ce ţi-a spus ticăloasa aceea?

Reeve continuă ridicînd un ciob de sticlă.

– M-a făcut să intru într-o cameră, spunînd că Duncan era bolnav şi terminat. Cînd am ajuns acolo, nu era nici un Duncan. Ea s-a aruncat asupra mea.

Maggie scoase un sunet mîrîit.

– O jupoi de vie, căţeaua!

Reeve aşează cu grijă bucăţile de ceramică pe birou şi se îndreptă spre uşă.

– Mă duc la parter după o mătură. Stai în pat, Maggie, doar dacă nu îţi pui nişte pantofi. S-ar putea să mai fie încă sticlă pe jos.

Maggie îngenunchie în mijlocul patului, arătînd atrăgătoare şi îmbujorată în cămaşa ei de noapte roz, de bumbac.

– Vreau să mă duci la han ca să-i smulg părul din cap acelei femei. Chiar în acest minut!

Reeve clătină din cap şi rîse, iar cînd se întoarse, cîteva minute mai tîrziu, cu mătura, Maggie stătea liniştită în pat, privind în tavan.

– Ai născocit întreaga poveste, Reeve McKenna, doar ca să mă faci geloasă.

Reeve ridică din umeri. Poate că era mai bine pentru ea să creadă asta. El nu voia ca Maggie să se ia la bătaie cu Eleanor şi să se rănească.

– Orice spui tu, răspunse.

– Presupun că eşti prea obosit să faci dragoste cu mine, se aventură Maggie pe cînd Reeve mătura bucăţelele de sticlă. El le duse spre căminul din colţul camerei şi le depuse într-o ladă de gunoi.

– Diseară, Yank, mai degrabă te voi aşeza pe genunchi să te bat decît să fac dragoste cu tine.

Buza ei ieşi în afară.

– Atunci spune-mi legenda localităţii Seven Sisters. Mi-ai promis din ziua în care am venit aici, dar n-ai făcut-o.

– Am nevoie de o baie, Maggie. Şi Kala a pregătit-o în bucătărie.

Ea tăcu cu încăpăţînare.

Reeve se aşează pe marginea patului în hainele sale murdare şi oftă.

– Au fost odată şapte surori emu...

– Emu?

– Păsările acelea mari, îi aminti Reeve lui Maggie cu calm. Probabil le-ai văzut la menajerie.

– Oh, dădu din cap Maggie, aşteptînd.

– Oricum, continua Reeve ascultător, oamenii-dingo le doreau de soţii. Surorile s-au ascuns după o grămadă uriaşă de pietre, dar urmăritorii lor erau deştepţi şi au făcut un foc, plănuind să le scoată pe surori în cîmp deschis. Păsărilor emu le crescură picioare lungi ca să poată alerga foarte repede, dar n-au putut scăpa de oamenii-dingo, care le urmăreau. În cele din urmă, ele se ridicară spre cer şi se transformară într-o constelaţie denumită Seven Sisters.

Maggie căscă.

– Ce s-a întîmplat cu oamenii-dingo? Au renunţat?

Reeve zîmbi şi o sărută pe frunte.

– Şi să-şi facă de rîs genul? Sigur că nu. S-au îndreptat şi ei spre cer şi au devenit Orion.

– Dumnezeule, spuse Maggie, închizînd uşa.

– Te iubesc, îi spuse Reeve, proprii ochi înceţoşîndu-se în mod ciudat. Au fost momente cînd

sentimentele lui pentru această femeie-copil obositoare aproape îl copleşiseră.

– Ummm, răspunse Maggie, ghemuindu-se în perna ei de puf.

Reeve îi sărută obrazul şi coborî în linişte spre bucătărie, unde îl aştepta baia. El le goni pe Goodness şi Mercy, apoi se dezbrăcă şi intră în baie. În timp ce se spăla, se gîndi la evenimentele zilei şi se întreba dacă Eleanor Kilgore spusese adevărul cînd pretinsese că îl cunoştea pe Jamie.

Va veni momentul să afle mai tîrziu; Reeve nu era atît de obsedat să afle unde era fratele lui acum cînd viaţa lui era atît de plină. Îşi aminti ligheanul sfărîmîndu-se de uşa dormitorului şi zîmbi. Da, viaţa lui era plină.

Capitolul 24

Mirosul de fum de zahăr umplea nările lui Maggie de dimineaţa pînă seara în zilele şi săptămînile ce urmară, pe măsură ce cîmpurile de trestie erau sistematic arse pentru pregătirea recoltării. Solul în Queensland era atît de fertil încît se puteau strînge două recolte dacă ploaia cădea în cantităţi suficiente, iar băştinaşii mergeau la lucru. Norocul din anul acela era de partea plantatorilor.

Pe cînd Reeve ar fi preferat ca soţia sa să stea acasă şi să brodeze în aşteptarea naşterii copilului lor, Maggie muncea ore întregi la bucătărie în fiecare zi, ajutînd-o pe Kala să pregătească mîncarea pentru muncitori. Goodness şi Mercy munceau alături de femei, încurcîndu-se în picioarele lor mai mult decît era necesar, dar Maggie le tolera uşor. Eleanor Kilgore era o altă problemă.

Ea sosi într-o dimineaţă devreme, cînd trestia era încă arsă, împreună cu Duncan şi cu lucrătorii pe care reuşise să-i adune. Intrînd în bucătărie ca şi cum ar fi aparţinut acelor locuri, Eleanor luă un şorţ şi-l legă în jurul taliei ei zvelte.

Maggie, care curăţa cartofi şi deja suferea de căldură, deşi era doar ora cinci şi jumătate, se opri din lucru şi întrebă ascuţit:

– Ce faci aici?

Eleanor – care, ţinîndu-se de cuvînt, devenise menajera lui Duncan imediat ce părăsise Seven Sisters – zîmbi şi răspunse:

– Fac parte din înţelegerea dintre domnul Kirk şi domnul McKenna. Ei îşi împart lucrătorii pînă cînd recoltele lor vor fi puse în hambare, iar eu sînt unul dintre lucrători.

– Nu avem nevoie de dumneata, spuse Maggie pe un ton cam semeţ. Talia ei deja se îngroşase, iar Reeve de obicei se prăbuşea noaptea în pat, prea epuizat ca să mai facă dragoste cu ea. Permanenta expunere în faţa lui Eleanor, care era, desigur, încă în formă ca de obicei, era ultimul lucru pe care îl dorea pentru el.

– Poate că nu aveţi, răspunse vesel Eleanor şi apoi începu să cureţe morcovi şi Maggie nu putea face nimic decît s-o dea afară pe femeie.

Maggie se întoarse la muntele de cartofi din faţa ei, clocotind. Ştia că Reeve şi Duncan făcuseră un fel de înţelegere ca între gentlemeni, dar nu şi-ar fi închipuit niciodată că aceasta o va include şi pe Eleanor.

La prînz Reeve apăru pe neaşteptate în căldura înăbuşitoare din bucătărie, ceva ce nu făcuse niciodată în tot timpul petrecut de Maggie la Seven Sisters, şi a fost furios s-o găsească pe soţia lui acolo. Înnegrit din creştet pînă în tălpi de funinginea mirosind a zahăr de la trestia ce ardea, el o prinse pe Maggie de cot şi o scoase afară în curte.

Zîmbetul indulgent al lui Eleanor se adăugă la ofensa ei.

– Lasă-mă! şuieră ea, smulgîndu-se din strînsoarea lui Reeve. Undeva în apropiere Goodness şi Mercy chicotiră.

– Trebuie să te trimit înapoi la Sydney? întrebă Reeve scrîşnind din pricina inhalării constante a fumului. Asta este ceea ce trebuie să fac, femeie, să te ţin departe de necazuri?

– Nu am necazuri! strigă Maggie. Dacă Reeve o trimitea de aici, sau o închidea în casă, ar fi murit de plictiseală. Ajut doar la treabă!

– La dracu, porţi copilul meu şi nu vreau să-l pierzi din cauza stupidei tale mîndrii de americancă!

– Reeve...

– Dacă te mai prind iarăşi aici, Maggie, te voi duce eu însumi la Sydney, jur.

Ochii lui Maggie se umplură cu lacrimi. Trecerea peste voinţa dominantă a acestui om va fi o sarcină imposibilă, dar trebuia să încerce.

– Reeve, mă simt foarte bine, într-adevăr...

Tăcut, el ridică un braţ înnegrit de fum şi arătă spre casă exact cum ar fi făcut cu Elisabeth. Maggie era furioasă.

Înţepenită pe loc, ea îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi împinse bărbia înainte.

– Am obosit să mi se dea ordine, Reeve McKenna. Sînt o femeie în toată firea şi dacă vreau să curăţ cartofi, voi curăţa cartofi!

El făcu un pas spre ea, privind încruntat, şi curajul lui Maggie slăbi uşor. Ea se dădu un pas înapoi, dar insistă:

– Nu voi intra în casă să stau cu acul în mînă în timp ce toţi ceilalţi fac o treabă reală!

Într-o mişcare fulgerătoare Reeve o luă în braţe, apoi începu să păşească spre casă.

– Mulţumeşte-le stelelor tale norocoase că eşti gravidă, Yank, spuse el furios, pentru că dacă nu erai, te-aş fi bătut zdravăn!

Ajungînd în salonaşul din faţa casei, o aşeză pe Maggie pe un scaun şi o ţinu acolo, cu o mînă pe umărul ei. Rochia ei bună era pătată cu funingine de pe pantalonii şi cămaşa lui.

– Brută! strigă ea, neajutorată în faţa puterii lui şi a formidabilei sale hotărîri.

– Înfruntă-mă din nou şi va fi mai rău! ripostă el, privind încruntat în jos la ea.

– Te voi înfrunta, foarte bine, şuieră Maggie. În momentul în care nu vei mai fi aici voi face ceea ce doresc să fac!

Reeve scoase un oftat lung.

– Există un singur mod de a te stăpîni, nu-i aşa, americanco? reflectă el cu o scuturare a capului şi apoi o trase de pe scaun şi o ridică încă o dată în braţe.

– Ce faci? întrebă Maggie. De data asta nu s-a mai luptat; ştia că era o pierdere de energie.

– Ghici, răspunse Reeve şi o purtă în sus pe scările din faţă şi în dormitorul lor. Acolo, o aruncă pe pat şi începu să-şi descheie cămaşa.

Maggie era cu ochii larg deschişi, cu o combinaţie nespusă de furie, surpriză şi dorinţă simplă, obişnuită.

– Să nu îndrăzneşti să faci dragoste cu mine, ordonă ea fără o reală convingere.

Pielea lui Reeve, văzu ea curînd, era tot atît de transpirată şi murdară ca şi cămaşa. Aparent nepreocupat de asemenea lucruri precum curăţenia personală, el se apropie de ea.

– Părăseşte această cameră chiar acum, Reeve.

Reeve chicoti.

– Totuşi, cred că voi risca să înfrunt teribila ta răzbunare.

Dar mînia lui Maggie de a fi pusă la locul ei în felul acesta n-a fost suficientă pentru a anula dorinţa.

– Cinstit crezi, chiar pentru un minut, că asta mă va face să trec cu vederea regulile tale arbitrare?

Îngenunchind pe pat lîngă ea, Reeve aruncă hainele lui Maggie cu o aroganţă care ar fi făcut-o să-i scoată ochii dacă nu ar fi avut atîta nevoie de el. De fapt era mai mult de o săptămînă de cînd o atinsese, exceptînd sărutarea de noapte bună.

– Da, răspunse el categoric.

– Te previn, domnule McKenna...

Complet pierdută, Maggie îi rostea numele, lăsîndu-se în voia lui.

– Te voi lăsa prea epuizată ca să te mai răzvrăteşti din nou, micuţă Yank, promise el într-o şoaptă aspră.

– Vei fi epuizat tu însuţi... gîfîi ea.

Reeve rîse.

– Nu chiar aşa.

Ea era total vulnerabilă în faţa lui.

– Prima ta lecţie de a deveni o soţie ascultătoare, rosti el.

El o făcu să atingă punct culminant după punct culminant, pînă cînd nu mai putu gîndi sau face nimic altceva decît să-i răspundă lui.

În cele din urmă el îşi puse înapoi hainele murdare şi fredonă o melodie în timp ce-şi punea ghetele. Maggie stătea liniştită pe pat, prea obosită ca să se mişte sau să vorbească.

Înainte de a părăsi camera, Reeve o lovi uşor pe spate şi o sărută pe frunte.

– Sper să pui în curînd o altă rebeliune în scenă, Yank. Îmi place să-mi îmblînzesc propria scorpie.

Dacă ar fi avut putere, Maggie ar fi azvîrlit ceva în uşă. Dar aşa cum stăteau lucrurile, ea zăcea acolo doar, încercînd să-şi recapete respiraţia şi să plănuiască răzbunarea. Adormi, iar cînd se trezi era întuneric afară şi putu să audă ciudatele cîntece ale lucrătorilor aborigeni plutind pe aripile vîntului cald de noapte.

Se sculă, căscînd şi ochii ei deveniră mari. Reeve se afla într-o baie de tablă la picioarele patului, înlăturînd fericit funinginea şi praful de peste zi.

– Păcat, spuse el. Ţi-ai pătat acea rochie frumoasă cu funingine.

Maggie se uită în oglindă şi fu îngrozită să vadă negreala de pe ea. Învelitoarea de un alb imaculat era acum pătată cu negru. Jenată, se trînti pe pat şi se încruntă.

– Te urăsc.

– Vai, oftă Reeve filozofic, buzele tale mint, dar trupul tău spune adevărul.

Maggie se făcu stacojie.

– N-ai nici un drept!

– Am toate drepturile, iubito; sînt soţul tău. Nu juca rolul de fată nedreptăţită; n-ai continuat drumul pe care erai deoarece nu ţi-a plăcut ce făceam eu.

Prinsă asupra faptului că nu putea să nege că răspunsese la dragostea lui Reeve cu întregul ei trup şi suflet, Maggie îşi lăsă ochii în jos.

– Nu am continuat, protesta ea slab.

– Te răsuceai ca un dingo, fu răspunsul vesel şi apoi Reeve se ridică din apă, stropind totul. Maggie îl urmări cum îşi ştergea superbul corp musculos şi cum începu să îmbrace haine prea elegante pentru o seară liniştită acasă.

– Unde te duci? întrebă Maggie bănuitoare.

Se auzi o ciocănitură în uşă şi Reeve zîmbi doar la soţia sa înainte de a o deschide. Goodness şi Mercy intrară, chicotind, şi duseră afară baia plină cu apă murdară de funingine.

– Şi dumneavoastră aveţi nevoie de baie, stăpînă, spuse Mercy. Aducem înapoi altă apă.

Maggie tînjea după o baie, dar nu avea de gînd s-o ia în faţa lui Reeve McKenna.

– Mulţumesc, spuse ea înviorată, şi fetiţele plecară, bălăngănind baia între ele şi vărsînd jumătate din apă pe podea.

Reeve, nepăsător la balta de pe covorul persan costisitor, stătea în faţa unei oglinzi, încruntîndu-se în timp ce-şi punea cravata elegantă.

– Ar trebui să porţi mătase roz, iubita mea, spuse el nonşalant.

Rochia de mătase roz era cea mai bună îmbrăcăminte pe care o avea Maggie. Împodobită pe poale şi la corsaj cu mici mărgele asemeni diamantelor, era foarte protocolară.

– La dineu? întrebă ea, examinîndu-şi unghiile de la mîini. Nu este cazul. Cambric este mai potrivit.

– Nu, la un party acasă la Duncan, nu este, răspunse Reeve şi ochii lui minunaţi de culoarea apei mării străluceau cînd Maggie sări din pat, incapabilă să-şi ascundă emoţia.

– O serată? Ea radia.

Reeve rîse.

– O serată, confirmă el. Sărbătorim recolta.

Maggie păşea pe podea.

– Unde sînt fetele alea cu apa de baie? fremătă ea.

Reeve o opri, luînd-o uşor de umeri şi o sărută.

– Te iubesc, spuse el.

Maggie înţepeni, amintindu-şi cît de uşor îi luase sufletul, ruşinată de propria ei capitulare.

– Pentru că sînt o asemenea soţioară ascultătoare? rosti ea tărăgănat, privindu-l încruntată.

– Pentru că eşti o asemenea femeie arţăgoasă, răspunse el, ochii lui rîzînd la ea. Apoi ridică din umeri. Desigur, dacă nu vrei să dansezi cu mine diseară, sînt sigur că Eleanor va fi mai mult decît fericită să...

– Să nu îndrăzneşti să dansezi cu femeia aceea! îl întrerupse Maggie, bătînd din picior.

Reeve rîse, aşezînd o mînă la inimă ca pentru a-i linişti bătăile.

– Spune-mi că mă iubeşti, Maggie McKenna şi-ţi promit că nu.

Maggie chicoti şi-şi scutură capul.

– Ştii că voi dansa, răspunse ea. Pentru ce altceva aş suporta felul tău arogant şi insinuant de a fi?

Reeve se pregătea s-o sărute pe Maggie cînd Goodness şi Mercy sosiră cu o albie plină cu apă proaspătă. Maggie tresări urmărindu-le alunecînd pe podeaua udă şi se simţi foarte uşurată cînd ele lăsară jos povara fără nici un incident.

– Să aducem un spălător? întrebă Goodness.

– Aduceţi spălătorul, confirmă Maggie cu un oftat.

– Mai tîrziu, adăugă Reeve cu o mişcare prevenitoare a degetului arătător.

Goodness şi Mercy fugiră chicotind.

– N-am nici o idee ce văd ele la tine, observă Maggie.

Reeve făcu un pas spre ea, rînjind demonic, cu o sprînceană arcuită.

– N-ai? ameninţă el.

Maggie roşi.

– Ieşi afară de aici, strigă ea.

Spre surpriza şi alinarea ei, Reeve a părăsit camera. Maggie încuie imediat uşa în urma lui, apoi ieşi din halatul ei şi intră în baie. Era călduţă, dar dată fiind căldura înăbuşitoare a verii australiene, apa era minunată pentru Maggie.

Pe cînd făcea baie, Maggie se gîndi la ultima serată la care luase parte, la Palatul Guvernamental din Melbourne şi ea zîmbi gîndindu-se cît de mult s-au schimbat lucrurile de atunci. Spera ca fiii lui Duncan, Jeremy şi Tad, să fie la serată; va fi minunat să-i vadă iarăşi.

Se auzi o altă ciocănitură la uşă chiar cînd Maggie se ştergea.

– Cine este? întrebă ea bănuitoare.

– Kala, stăpînă, vin să vă ajut la îmbrăcat.

Pentru Kala, care putea să tacă zile în şir, aceasta era o adevărată diatribă. Înfăşurînd

prosopul în jurul ei, Maggie se duse la uşă, întoarse cheia şi o primi pe menajeră.

Ochii Kalei de culoarea cafelei observară patul deranjat.

– Sînteţi bolnavă, stăpînă? întrebă ea.

Jenată, Maggie clătină din cap.

– Am fost doar obosită, răspunse ea.

Kala se duse la şifonierul gigantic, care era plin cu hainele lui Maggie.

– Un copil înăuntru ar obosi, spuse ea, uitîndu-se înapoi peste umăr. Doar licărul unui zîmbet miji pe buzele sale. Un copil afară ar obosi şi mai tare.

Maggie rîse şi dădu afirmativ din cap şi ea fu, în acel moment, complet fericită. Îl iubea pe soţul ei, el o iubea pe ea, ea purta copilul lui înăuntrul ei, iar diseară va merge la o serată într-o rochie frumoasă de mătase. După toţi anii pe care şi-i petrecuse singură, trăind de la mînă pînă la gură şi purtînd ceea ce-şi putea permite să cumpere de la magazinele de mîna a doua din Londra, se simţi inestimabil de bogată.

– Rochia de mătase roz, spuse ea cînd ochii Kalei o întrebară.

Frumoasa rochie foşni cînd Kala o luă cu grijă din şifonier şi o aşeză pe pat. Frumoasele mărgele de cristal sclipiră în lumina obscură a becurilor pe care Reeve le aprinsese înainte ca Maggie să se trezească din somn.

În spatele unui paravan lustruit din lemn de acacia, Maggie înlocui prosopul cu pantaloni de tafta, un combinezon şi o jupă. Ea ar fi purtat şi un corset, dar Reeve i-a interzis asta, considerîndu-l în cel mai bun caz o prostie şi în cel mai rău dăunător.

– Vii la petrecere, Kala? întrebă ea cînd servitoarea îi întinse magica rochie roz. Maggie o îmbrăcă.

– Nu, stăpînă, spuse Kala pe un ton care era aproape indulgent. Nici un negru la petrecerea albilor.

Maggie se simţi tristă. De fapt, Kala muncise la fel de mult ca oricare. Ea merita să danseze şi să poarte lucruri frumoase.

– O, spuse ea.

Kala chicoti în timp ce încheia nasturii mici de cristal de la spatele rochiei lui Maggie.

– Noi avem petrecerea noastră, stăpînă, spuse ea ca s-o liniştească pe stăpîna ei.

Maggie se însufleţi cînd se aşeză în faţa toaletei să-şi aranjeze părul, care atîrna liber de cînd Reeve se hotărîse „s-o îmblînzească". Înainte ca ea să poată pune mîna pe perie, soţul ei intră pe uşă.

– Mulţumesc, Kala, spuse el şi deşi cuvintele fuseseră spuse cu amabilitate, ele însemnau o concediere şi nimic altceva.

Kala plecă fără zgomot şi Maggie se aşeză în faţa toaletei, redusă la tăcere de prezenţa soţului ei. Din prima zi cînd îl văzuse, la bordul *Victoriei* la Brisbane, nu scăpase de această senzaţie de vrajă. De fiecare dată cînd îl întîlnea pe Reeve McKenna, era ca şi cum l-ar fi întîlnit pentru prima oară.

– Ştii, începu el în şoaptă, închizînd uşa, cît de incredibil de frumoasă eşti?

Maggie îşi reveni şi se strîmbă.

– Nu trebuie să crezi că aceste complimente mă vor face să-ţi arăt îndurare, domnule McKenna. Intenţionez să mă răzbun.

Reeve rîse şi, cînd ea se întinse după peria de păr, el fu acolo să i-o ia. El începu să-i perie părul

aşa cum făcuse în acea dimineaţă în compartimentul lui, în timpul adunării în aer liber la Parramatta şi Maggie închise ochii pentru un moment, amintindu-şi.

– Ce fel de răzbunare va fi aceasta? întrebă Reeve moale, o urmă de rîs făcînd ca un colţ al gurii sale să se contracte uşor.

– Într-un fel neaşteptat, răspunse Maggie, urmărind reflexia lui în oglindă şi întrebîndu-se cum a fost posibil să trăiască nouăsprezece ani fără acest bărbat care s-o iubească, s-o răsfeţe.

Reeve chicoti.

– Asta sună a prevestire rea, spuse el.

Maggie era tulburată de faptul că Reeve îi peria părul. Ea luă peria din mîna lui şi îşi strînse părul într-o singură codiţă strălucitoare şi apoi o răsuci într-o cunună.

– Vreau să spun că o să te iau prin surprindere, răspunse ea într-un tîrziu.

Reeve o ridică în picioare şi-i dădu o sărutare prelungă, care îi luă respiraţia.

Maggie i se smulse din braţe, împingînd cu palmele în pieptul lui.

– Asta ar fi mult prea convenabil pentru tine, răspunse ea graţioasă, iar apoi se strecură pe uşă şi afară în hol şi Reeve nu avu altceva de făcut decît s-o urmeze.

Casa lui Duncan putea să fie cam la o milă distanţă dacă mergeai pe jos, dar cu trăsura parcurgeai o distanţă mult mai lungă. Maggie se aşeză afectată pe scaunul de lîngă Reeve, zîmbind la agitaţia lui evidentă. Era clar că domnului McKenna nu-i plăcea ideea de a fi luat prin surprindere.

Casa lui Kirk, cu o structură rustică foarte asemănătoare cu cea a lui Reeve, era luminată la toate ferestrele cînd au ajuns ei. Erau o mulţime de trăsurici şi căruţe la intrare, dar nici o altă trăsură.

Reeve se încruntă cînd o ajută pe Maggie să coboare şi îi luă braţul sub al său, iar ea rîse.

– Eşti foarte îngrijorat, domnule McKenna? Ce drăguţ dacă eşti!

– Tu mică... Înainte ca Reeve să poată termina ceea ce plănuise să spună, doi băieţi veniră alergînd în josul potecii, repezindu-se la Maggie şi strigînd de bucurie.

Zîmbind, Maggie îl sărută pe Jeremy pe frunte şi apoi pe Tad.

– Speram să vă văd aici în seara asta, spuse ea, rezistînd îndemnului de a ciufuli părul roşu pieptănat cu grijă.

– Poate că dumneavoastră ar trebui să ne daţi lecţii, în locul domnişoarei Kilgore, sugeră Jeremy.

– O urăsc, spuse Tad.

– Odată ai spus că mă urai pe mine, îi aminti Maggie. M-am schimbat atît de mult?

– Nu, după cîte pot să spun eu, adăugă Reeve, cu o voce acră.

Maggie îi dădu subtil un cot soţului ei şi zîmbi la băieţi.

– Amîndoi arătaţi foarte bine aşa încît probabil nu voi rezista să vă dau lecţii. Întrucît nu mi se permite să ajut la cules în nici un fel – ea făcu o pauză, aşteptîndu-se de la Reeve la un moment de supărare – de ce nu-l rugaţi pe tatăl vostru să vă aducă acasă la noi dimineaţa? Vom face lecţii exact cum obişnuiam la Melbourne.

Jeremy şi Tad au fost aşa de încîntaţi de acest proiect încît au fugit imediat în căutarea tatălui lor.

Reeve îi aruncă lui Maggie o privire şi o conduse pe treptele verandei.

– Predarea este muncă, sublinie el.

– Trebuie să te hotărăşti, răspunse Maggie. Nu-ţi poţi petrece fiecare dimineaţă a vieţii tale iubindumă fără sens numai pentru a mă împiedica să ajut la bucătărie.

– Păcat, căzu de acord Reeve gînditor.

Duncan îi întîmpină la uşă, arătînd frumos în costumul lui alb, şi pretinse imediat un dans cu Maggie. Ridicînd o sprînceană către Reeve, care era încă iritabil, el spuse:

– Este prerogativa mea ca gazdă.

Reeve se linişti şi undeva în mulţimea de oameni care rîdeau şi pălăvrăgeau, viorile începură să cînte.

– Deci am ajuns la asta, nu-i aşa? o tachină Duncan în timp ce el şi Maggie începură să se învîrtească într-un vals încet printr-un salon care părea să se întindă pe toată lungimea casei. Noi sîntem doar prieteni şi vecini, ni se permite să dansăm o dată sau de două ori pe an. El oftă pragmatic.

Maggie rîse.

– A fost o vreme, domnule Kirk, cînd am crezut că noi nu vom putea fi niciodată prieteni.

– Ai dreptate, admise Duncan, încruntîndu-se. Ce se întîmplă totuşi cu Reeve? Arată ca şi cum ar vrea să rupă o legătură de cale ferată în două.

Maggie pretinse că nu a auzit întrebarea, iar cînd se termină acel dans, ea fu imediat trasă în braţele soţului ei pentru următorul.

– Gelos, dragă? îl necăji ea.

– Nu-ţi forţa norocul, replică Reeve.

Toată seara el stătu aproape de Maggie, cerîndu-i toate dansurile şi ignorînd privirile pline de dorinţă ale lui Eleanor, care evident avea propriile planuri pentru acea seară. Maggie îi zîmbi triumfătoare de cîte ori avu şansa, şi cînd ora era tîrzie şi familia McKenna era înapoi în trăsura lor care pornise spre casă, ea îşi luă revanşa promisă. Era de sperat că vizitiul să nu fi auzit gemetele de plăcere ale lui Reeve.

Capitolul 25

Apa cu creste albe avea culoarea verde de jad sub un cer de un albastru intens. Jamie McKenna stătea pe parapetul unui mic vapor, scrutînd orizontul după un semn de pămînt.

– Presupun că el nu este acolo, Jamie? întrebă Peony mutîndu-se lîngă el. Vîntul făcu să-i zboare părul de pe faţă. Crezi că este la Sydney?

Jamie simţea nevoia să vorbească; el clătină doar din cap, aşteptîndu-se ca Peony să înţeleagă, pentru că ea era cea mai veche şi mai dragă prietenă pe care o avea. Instinctul îl făcuse să-l caute pe Reeve la Brisbane în loc de Sydney.

Peony, o femeie frumoasă de 40 de ani, privea absorbită marea. Jamie o văzu că tremura uşor.

– Frig? întrebă el, gata să-şi scoată haina de la costum, un veşmînt pe care îl dispreţuia şi să-l aşeze pe umerii ei.

Peony clătină din cap, dar îşi ridică şalul dantelat şi şi-l puse pe ea.

– Îmi aminteam.

Jamie avea propriile sale amintiri despre Queensland şi toate erau dureroase. El zîmbi şi îşi strecură un braţ încurajator în jurul ei.

– Am căzut de acord că nu vom privi înapoi, nu-i aşa?

Expresia ei era gînditoare, se uita fix, la o privelişte îngrozitoare pe care Jamie n-o putea vedea.

– Increase este încă viu, reflectă ea, aproape în şoaptă, şi dacă el află că eşti în Australia, te va omorî.

– Nu înainte de a se răzbuna bine, presupun, răspunse Jamie. El nu se temea de Increase Pipher sau de oricare alt om – cu excepţia poate a lui Reeve.

Peony se înfioră şi închise ochii ca răspuns la orice tablouri ce se iveau în mintea sa fertilă, apoi se întoarse, punîndu-şi o mînă pe spatele lui Jamie. Cicatricile de la biciul lui Increase erau ascunse sub haina şi cămaşa lui, dar Peony nu le-a uitat niciodată.

– Nimic şi nimeni nu merită şansa pe care o ai tu, Jamie McKenna, şopti ea şi ochii ei verzi strălucitori se umplură cu lacrimi.

Accentul irlandez începu să revină în vocea lui Jamie, cum se întîmpla adesea cînd era iritat sau tulburat.

– Nu voi tolera să mi se dicteze unde pot să merg şi unde nu! izbucni el.

Peony se linişti şi-şi întoarse faţa hotărîtă spre mare. Ţărmurile stîncoase ale Queensland-ului se vedeau acum în depărtare.

*

Odată ce trestia de zahăr a fost strînsă atît de la Seven Sisters cît şi de pe plantaţia din vecinătate a lui Duncan, Reeve începu să clocotească. Adesea, Maggie îl găsea stînd la o fereastră întunecată, în mijlocul nopţii, privind fix spre mare. Ea ştia că se gîndea la Jamie, şi era neliniştită. Era doar o chestiune de timp, Maggie era sigură, pînă cînd se va hotărî să meargă în Noua Zeelandă în căutarea fratelui său. Întîrzia din cauza sarcinei ei, altfel în mod sigur ar fi lăsat-o în urmă.

Într-o asemenea noapte, trezindu-se şi văzîndu-l pe Reeve stînd la ferestrele dormitorului, se sculă, îşi puse braţele în jurul lui, lăsîndu-şi fruntea să se odihnească pe spatele lui. El înţepeni în îmbrăţişarea ei, şi Maggie se întrebă imediat dacă începuse s-o viziteze pe Eleanor.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se strădui să şi le reţină. Zîmbi voioasă cînd Reeve se întoarse s-o privească.

– Te gîndeşti la locuri îndepărtate? întrebă ea încet.

– Şi la oameni îndepărtaţi, confirmă Reeve. Braţele lui o înlănţuiră pe Maggie, dar nu era cu adevărat cu ea. Gîndul şi sufletul lui erau în Noua Zeelandă, cu Jamie.

– Cînd pleci? Maggie nu intenţionase să pună întrebarea; pur şi simplu îi scăpase.

Reeve se crispă din nou, dar de data asta mîinile lui se ridicară blînd spre chipul lui Maggie şi o mîngîie. El ezită, apoi răspunse cu un suspin de resemnare.

– Curînd.

– Vreau să merg cu tine, spuse Maggie hotărîtă.

Reeve clătină din cap.

– Nu se pune această problemă, spuse el cu o voce blîndă. Şi mai mult, tu ştii asta.

Maggie îşi plecă ochii, cel puţin să nu-i vadă lacrimile care se adunaseră din nou. Nu avu curajul să vorbească.

Soţul o ţinu, cu o mînă îi mîngîie spatele, mişcînd ritmic ţesătura mătăsoasă pe pielea ei.

– Nu voi fi plecat pentru mult timp, iubito, promit. Iar tu poţi să-ţi petreci timpul la Sydney, făcînd cumpărături sau ce-ţi place.Nu te-ai bucura?

Maggie era plină de disperare, disperare pe care simţea că trebuie s-o ascundă.

– Nu, nu m-aş bucura, răspunse ea rigid. Dar am treabă la Brisbane.

Reeve ridică o sprînceană neagră.

– Ce fel de treabă? întrebă el, pe un ton bănuitor. Maggie nu putea înţelege de ce el n-avea niciodată încredere în ea că nu va intra într-o încurcătură în momentul în care el se va întoarce cu spatele.

Ea ridică bărbia.

– Voi vorbi cu oamenii de la orfelinatul unde a fost găsită Elisabeth. Vreau să ştiu de ce tace aproape tot timpul.

Reeve lăsă să-i scape un oftat.

– Noroc, americanco. Cei mai buni detectivi din ţară n-au fost în stare să afle asta. Las-o baltă, Maggie – este probabil tulburată pentru că mama ei a abandonat-o.

Maggie a trebuit să admită că teoria lui era în întregime posibilă. În fond, să fii părăsit era cea mai mare teamă a unui copil mic.

– Cum crezi că era ea? şugetă ea cu o voce îndepărtată. Vreau să spun mama lui Elisabeth.

El ridică din umeri.

– Cînd şi dacă îl găsesc pe Jamie, poate că îl voi întreba. Vom pleca la Brisbane peste cîteva zile, Maggie, iar tu şi Cora şi Elisabeth puteţi continua călătoria spre Sydney de acolo.

Maggie bătu din picior.

– Nu! Reeve McKenna, sînt soţia ta şi am toate drepturile...

El puse un deget pe buzele ei, reducînd-o la tăcere şi clătină din cap.

Într-un acces de bruscă indignare, Maggie îşi strînse pumnii şi lovi neputincioasă în pieptul lui Reeve. Un suspin îi scăpă, aspru şi el o ridică în braţe. Aşezînd-o pe o parte a patului, Reeve o ţinu pe Maggie în braţe ca pe un copil zdrobit.

Ea plînse.

Spre enorma supărare a lui Maggie, Reeve chicoti şi mîna lui se încurcă în părul ei, aşa cum o ţinea la piept în efortul de a o consola.

– Yank, este vorba despre copilul care creşte în tine, nu-i aşa?

– Copilul n-are nimic de-a face cu asta, bădăranule! se jelui Maggie. Este vorba despre plecarea ta, deşi nu pot... înţelege de ce nu mă bucur să... scap de tine!

Reeve rîse şi o sărută pe frunte.

– Poate că o să te bucuri după ce o să plec şi tu o să alergi prin toate magazinele din Sydney Town. Poţi s-o vezi şi pe prietena ta... cum o cheamă?

– Tansy, răspunse Maggie înciudată. Ea ar fi dorit ca prietena ei să vină şi să locuiască la Seven Sisters, dar Tansy refuzase, deoarece asta ar fi însemnat să-şi dea planurile peste cap. Sub un impuls răutăcios, ea adăugă:

– Cred că ar fi mai bine să stau chiar aici, acasă.

Reeve deveni atît de rigid încît Maggie era aproape să-i cadă din braţe.

– Cu Duncan Kirk locuind la o azvîrlitură de băţ de aici? Pentru nimic în lume, Yank.

Maggie bătu din gene.

– Am crezut că Duncan ţi-e prieten, spuse ea nevinovată. N-ai încredere în el?

– Mai degrabă te-aş lăsa în grija unei bande de piraţi beţi, replică Reeve. Te vei duce în oraşul Sydney şi acesta este ultimul meu cuvînt.

Deşi Maggie argumentă şi chiar recurse la lacrimi cel puţin încă o dată, hotărîrea lui Reeve era luată. După trei zile de pregătire, plecară la Brisbane cu diligenţa, Cora şi Elisabeth însoţindu-i.

Călătoria a fost fără evenimente, chiar dacă obositoare şi Maggie era într-o dispoziţie posacă atunci cînd se pregăti de culcare la hotel. Camera pe care o luaseră fusese odată a lor, în noaptea nunţii.

Maggie încercă să se îndepărteze de Reeve cînd el o atinse, atît de mare era supărarea şi teama ei, dar mîngîierile lui, ca întotdeauna, o puseră pe foc. După o izbucnire de dragoste, stătu liniştită în braţele lui, mirîndu-se de puterea pe care o exercita asupra ei. Se părea că nu exista nici o cale de a-l înfrunta şi astfel să-şi păstreze o aparenţă de autorespect.

Vaporul lui Reeve urma să plece devreme şi el era sculat şi îmbrăcat cînd se trezi Maggie. Se ridică în pat, căscînd.

– Cît vei fi plecat? întrebă ea nepăsătoare, ferindu-şi ochii în aşa fel, încît Reeve să nu vadă supărarea din ei.

– Destul de mult ca să-l găsesc pe Jamie şi să aflu de ce a stat departe aceşti douăzeci de ani, răspunse Reeve, cu o voce liniştită, fermă. Ochii lui de culoarea apei de mare îi transmiseră un avertisment, cînd în final Maggie îndrăzni să se uite în ei. Nici să nu te gîndeşti să încerci să te aranjezi la bordul vaporului, îi spuse el.

Ultima speranţă splendidă a lui Maggie fu distrusă şi dezamăgirea trebuie să i se fi văzut pe chip, pentru că Reeve chicoti şi clătină din cap.

Maggie azvîrli pătura şi coborî cu stîngăcie din pat. Deşi copilul urma să se nască doar peste cîteva luni, ea îşi pierduse deja agilitatea de pe vremea cînd era subţire.

– Pot să-ţi spun de ce nu vrea Jamie să dea ochii cu tine, îi spuse ea cu disperare, şi atunci nu va mai fi nevoie de pleci!

Reeve se uită la ea cu un soi de dispreţ tulburător.

– Doar acum, cînd asta te ajută pe tine?

Maggie dorea să plîngă la vederea răcelii şi distanţei din ochii lui. Ea crezu că ştia acum cum s-a simţit Loretta cînd a fost expediată şi se întrebă dacă va veni timpul cînd Reeve o va trimite şi pe ea la plimbare. Se linişti.

– Foarte bine, atunci, nu-ţi voi spune.

Încercă să se întoarcă, dar Reeve o prinse de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

– Ţi-am spus că va veni ziua cînd te voi întreba ce ştii despre fratele meu, Maggie. Acum este momentul.

Maggie îşi muşcă buza inferioară. Reeve era ca un străin; nu putea să creadă că el era acelaşi bărbat care o iubise, care o îngrijise cînd era bolnavă. Lacrimi îi ardeau în ochi şi mîinile lui Reeve i se încleştară pe umeri.

– Spune-mi, rosti el aspru.

Genunchii lui Maggie se înmuiară; se duse şi se aşeză pe pat.

– Îl vei găsi pe Jamie din nou, chiar fără să ştii, spuse ea, ştergîndu-şi lacrimile cu dosul mîinii. Este omul care a încercat să te jefuiască, chiar aici în Brisbane, acum cîţiva ani şi are o cicatrice urîtă de atunci.

Exclamaţia murmurată a lui Reeve păru să umple camera. Un moment mai tîrziu, fără un rămas bun, nici măcar o scuză pentru comportarea lui, dispăru.

Maggie era zdrobită. Rămase într-o suferinţă vrednică de milă timp de cîteva minute, cînd se auzi o bătaie în uşă şi Cora intră la invitaţia ei şovăielnică.

– Dumnezeule bun, gîfîi bătrîna, zărind faţa palidă a lui Maggie. Ce s-a întîmplat?

Reeve a încetat să mă mai iubească, ar fi vrut Maggie să răspundă, deşi nu putea să spună cu glas tare aceste cuvinte înspăimîntătoare, otrăvite.

– Nimic, minţi ea. Absolut nimic.Se opri, respirînd adînc. Şi-a luat Elisabeth micul dejun? Am o treabă şi aş dori să meargă cu mine.

Grija lui Cora încă era întipărită pe faţa ei.

– Este la parter, doamnă McKenna, cu Eleanor.

Maggie înţepeni cu un sentiment distinct de pericol.

– Eleanor este aici? La Brisbane?

– Da, răspunse Cora, surprinsă de reacţia lui Maggie. Este în drum spre Auckland unde va pleca chiar în dimineaţa asta. Spune că are treabă acolo, cu domnul Jamie McKenna, vă închipuiţi, deşi nu pot înţelege ce poate fi...

Panica lui Maggie se adînci. Deşi nu putea avea un motiv special, spaima ei trecea dincolo de faptul că nu dorea ca Eleanor să călătorească în compania lui Reeve. Începu să-şi răsucească îmbrăcămintea în timp ce Cora o urmărea uimită.

– Nu sta aşa acolo! ţipă Maggie în timp ce se lupta cu pantofii. Niciodată nu fuseseră uşor de încălţat, dar acum cînd gleznele ei erau umflate, era imposibil. Du-te jos şi asigură-te că Elisabeth este bine!

Dar Maggie nu putea să aştepte pînă cînd Cora i-ar fi urmat ordinele. Cu părul desfăcut, pantofii încă neîncheiaţi, ea se repezi pe scări în faţa guvernantei, prin culoarul plin de călători năuciţi şi în sala de mese.

Elisabeth şi Eleanor nu se vedeau nicăieri.

Maggie se învîrti, plină de furie şi teamă şi se lovi de Duncan. Rîzînd puţin, el o luă de umeri cu mîinile lui puternice.

– Deci este adevărat, mormăi el. Există o vrăjitoare frumoasă care bîntuie prin acest hotel, cu părul fluturînd în jurul taliei şi cu pantofii neîncheiaţi.

– Ea a luat-o pe Elisabeth! ţipă Maggie. Ea...

Chipul lui Duncan deveni pe loc sobru.

– Cine, Maggie? Cine a luat-o pe Elisabeth?

– Eleanor! reuşi Maggie să strige. I-a spus Corei că are o treabă cu Jamie McKenna...

Duncan rămase gînditor şi vorbi foarte rar.

– Asta înseamnă că se îmbarcă pe acelaşi vapor cu Reeve, raţionă el. Elisabeth este în siguranţă.

Maggie încercă să treacă de Duncan, în căutarea fetiţei, pe care o iubea ca pe copilul ei, dar el o opri, ţinînd-o strîns de umeri.

– Te voi duce la chei, spuse el. Am o trăsură afară.

– Nu! şopti Cora, dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Maggie alergă la trăsură şi se urcă fără nici un ajutor.

– Te rog, îl imploră pe Duncan, care o urmase şi se aşezase comod pe scaunul din faţa ei, spune-i vizitiului să se grăbească!

– Nu e nevoie, spuse el, suflecîndu-şi mînecile hainei albe, impecabil de curate. Vaporul a şi plecat. Priveşte la orizont şi vei vedea.

Maggie aproape plonjă peste fereastră. Era un vas la orizont, ca şi altele, ancorate în port. Trăsura, între timp, se deplasa în sensul invers al mării în loc să se îndrepte spre ea.

Trase aer în piept şi îl lăsă să iasă încet. După prima ei călătorie într-o trăsură cu Duncan, se gîndi Maggie, ar fi trebuit să ştie.

– Unde mă duci? întrebă ea rece.

Duncan zîmbi la întrebare, examinîndu-şi unghiile.

– Acasă, spuse el.

Panica o rodea pe dinăuntru, dar se străduí să rămînă calmă.

– Casa mea este cu Reeve, sublinie ea. Acum, încetează această prostie, te rog, şi du-mă spre port.

Fără să se uite la Maggie, Duncan clătină din cap.

– Necazul cu tine şi cu mine, iubito, este că n-am avut niciodată şansa de a putea să ne cunoaştem unul pe celălalt. Pentru asta Eleanor şi cu mine am făcut acest plan.

Ochii lui Maggie se rotunjiră.

– Ştiai că Eleanor o va răpi pe Elisabeth? întrebă ea şocată.

Duncan se zbîrli şi, în cele din urmă, întîlni privirea lui Maggie.

– Elisabeth este fiica ei – e greu de spus că e vorba de răpire.

Maggie rămase cu gura deschisă şi cu greu o închise la loc.

Duncan rîse şi sunetul era jos şi aspru, înspăimîntînd-o pe Maggie.

– Elisabeth n-a lăsat să se vadă, murmură ea.

– Asta pentru că nu-şi aminteşte.

Maggie îşi împreună mîinile în poală şi se mişcă puţin în scaun.

– Ce s-a întîmplat, Duncan? De ce este atît de dificil pentru Elisabeth să vorbească?

El ezită, apoi evident, hotărî că nu mai exista nici un motiv să mai ţină secretul. La urma urmelor, el o avea pe Maggie şi Eleanor o avea pe Elisabeth.

– Eleanor îşi părăsise copilul şi înainte. El oftă. Adesea pentru cîteva săptămîni. În timpul acela Elisabeth trebuie să fi crezut că mama ei nu o să mai vină niciodată înapoi.

Maggie se gîndi în urmă la toate zilele pe care Eleanor le-a petrecut în casa lui Reeve, atît la Sydeney cît şi la Seven Sisters şi ea se înfioră de capacitatea femeii de a-şi ignora propriul copil. Nici măcar o dată Eleanor n-a arătat nici cea mai slabă

curiozitate în legătură cu Elisabeth, sau afecţiune pentru ea.

– Oare ce-a putut să vadă la ea Jamie? cugetă ea.

Duncan o privi mînios. Nu-i plăcea să-i fie amintit omul care împlîntase cuţitul în umărul său.

În exteriorul trăsurii, spaţii înînse se întindeau în toate direcţiile. Departe, doi canguri alergau cu o viteză uimitoare.

– Du-mă înapoi, Duncan, spuse Maggie în cele din urmă, apelînd la raţiune. Dacă nu, Reeve va fi furios.

– Reeve este în drum spre Auckland, răspunse Duncan lin şi părînd foarte hotărît.

– Reeve!

O notă sau nuanţă a acelei voci îi era vag familiară. Reeve se opri pe puntea vaporului şi se întoarse să cerceteze mulţimea adunată pe ţărm.

Un bărbat înalt, cu păr blond şi ochi de azur, ieşi în faţă, un braţ ars de soare se ridică într-o încercare de salut. O femeie blondă, zveltă, se ridică pe vîrfuri să sărute obrazul străinului, apoi porniră spre casa de bilete.

Reeve îngheţă unde se afla, alţi pasageri se îmbarcau pe vas mişunînd în jurul lui.

– Jamie? El îi pronunţă în şoaptă numele.

Pe măsură ce bărbatul care putea fi fratele lui se apropia. Reeve rupse ciudata gheaţă care îl reţinuse şi porni în josul rampei. Îşi simţi gîtul uscat şi stomacul plin de nervi.

În cele din urmă, cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă pe chei. Străinul arăta incomod în costumul său şi pălăria caraghioasă.

– Bună, Reeve, spuse el liniştit.

Trecu un moment înainte ca Reeve să poată vorbi. Toată aşteptarea şi căutarea şi speranţa erau acum în urmă; sfinţi din ceruri, acesta era Jamie, stînd în faţa lui.

Ochii lui Jamie se înceţoşară, deşi rînjea în felul lui încrezut de care Reeve îşi amintea aşa de bine.

– Nu m-am aşteptat să vii să mă întîlneşti, remarcă el.

Mînia lui Reeve fu bruscă şi fără margini.

– Al naibii să fiu dacă am făcut asta, şuieră el, alunecînd spre accentul irlandez. Am plecat spre Noua Zeelandă să te găsesc şi să-ţi rup...

Jamie îşi trase capul înapoi şi izbucni în rîs. Reeve fu cuprins de o bucurie mînioasă care-i umbri vederea şi făcu să-l usture ochii. Stătu ţeapăn în braţele fratelui său o clipă, înainte de a-i întoarce îmbrăţişarea.

Eleanor urmărea întîlnirea, ţinînd strîns mîna lui Elisabeth.

Reeve şi Jamie erau faţă în faţă, doi bărbaţi înalţi cu umeri largi şi o aură de putere în jurul lor. Acest dar era cel care, în principal, o atrăsese pe Eleanor către fiecare bărbat. Inima i se ridică în gît în timp ce aştepta ca Jamie să se întoarcă şi s-o vadă stînd acolo, cu fiica lui. Fiica ei.

– Deci tu erai cel care a încercat să mă jefuiască pe aleea aceea din Brisbane, nu-i aşa? îl acuză Reeve, dar mîinile lui strîngeau umerii lui Jamie. Talismanul pe care-l purta în jurul gîtului, la fel cu cel al lui Jamie, luci în lumina strălucitoare a soarelui din Queensland.

Eleanor simţi o durere într-un colţ a inimii în timp ce-l urmărea pe Jamie zîmbind.

– Da, camarade – eu eram . Într-o clipă îşi scoase jacheta, răsucind o mînecă să-i arate cicatricea. Eleanor şi-o amintea aşa de bine. Ţi-ai făcut o meserie din asta, nu-i aşa?

Reeve înjură cînd cercetă rana pe care i-o făcuse fratelui său.

Elisabeth începu să se neliniştească lîngă mama ei şi Eleanor îşi dădu seama că era momentul să păşească în faţă. Ea îşi luă o expresie dulce şi porni spre Jamie, atît cît fetiţa de lîngă ea să se elibereze şi să se repeadă spre Reeve, strigînd: Tata! Tata!

Chipul lui Reeve era surprins cînd luă copilul încîntător în braţe. Încruntîndu-se, privi la oamenii circulînd pe chei şi pe ţărm.

– Ce faci aici, buton de pantof?

În timp ce Elisabeth îşi gîngurea răspunsul, ochii albaştri ca oul de prihor o descoperiră în cele din urmă pe Eleanor. În loc de un bun venit pe care sperase să-l vadă, ea descoperi o duritate glacială. Acesta este copilul nostru, dorea ea să strige, dar n-a îndrăznit. Era clar că Jamie încă o ura, o va urî întotdeauna.

Ea întoarse spatele scenei de pe chei şi fugi, uitîndu-se doar o dată înapoi. Reeve şi Jamie mergînd cu paşi mari la o bună distanţă în spatele ei, angajaţi într-o discuţie aprinsă, Elisabeth călărind fericită pe umerii lui Reeve.

Pe cărarea ce conducea spre hotel, Eleanor o întîlni pe Cora care plîngea în hohote şi-şi frîngea mîinile.

– Întîi ai plecat cu micuţa Elisabeth, iar Duncan a plecat şi a răpit-o pe doamna McKenna... unde este copilul, Eleanor Kilgore? Ce ai făcut cu ea?

Eleanor îşi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul mîinii.

– Elisabeth este cu Reeve, spuse ea în linişte. Nu întrebă unde putea să plece Duncan cu Maggie, pentru că ştia; ghicise planul lui, îl văzuse scris în ochii lui în momentul în care a aflat că Maggie urma să fie separată de Reeve pentru o perioadă de timp. Împreună, complotaseră totul.

Nu erau departe micul refugiu pe care Duncan îl aranjase pentru ocazia de a o cuceri pe blonda Maggie. Eleanor se hotărî să meargă acolo şi să se răzbune pe toţi bărbaţii care o dispreţuiseră: Duncan, Reeve şi Jamie.

Va fi aşa de uşor.

– N-aş fi făcut asta, Maggie, şi-mi pare rău. Duncan era aşa de chinuit de remuşcări încît captiva lui cu greu putea fi furioasă pe el, deşi ştia că ar fi trebuit să fie. Principala ei preocupare era Elisabeth; ea se rugă să fie copilul în siguranţă.

Micuţa casă de fermier unde Duncan o adusese să stea se afla în mijlocul unui cîmp de trestie de zahăr neglijat. Maggie se aşeză la masa din bucătărie. Era doar o cameră; de unde stătea ea putea să vadă atît patul cît şi soba de gătit.

– Eşti foarte norocos că Reeve e în drum spre Auckland, Duncan Kirk, întrucît ar avea el ac de cojocul tău.

Duncan oftă şi clătină din cap.

– Se pare că sufăr de o anumită nebunie cînd este vorba despre tine.

Maggie era supărată şi se întinse după o ceaşcă zdravănă de ceai.

– Nu fi melodramatic, spuse ea, sculîndu-se de pe scaun să deschidă diferitele cutii de tablă depozitate pe rafturile de lîngă sobă, pînă ce găsi una care conţinea „pekoe" de portocale. Nu vom ajunge niciodată înapoi la Brisbane înainte de căderea întunericului şi asta înseamnă că va trebui să ne petrecem noaptea aici. Este o bătaie de cap îngrozitoare, Duncan... Elisabeth este pe mare, Cora va fi bolnavă de supărare şi, desigur, eu am pierdut vaporul spre Sydney...

Duncan se cufundă nenorocit într-un scaun.

– Vizitiul a dus trăsura înapoi la Brisbane oricum. El oftă. Voi dormi în hambar, desigur.

– Desigur, fu de acord Maggie cu afectare. Cu aceasta, hotărîtă să facă tot ce era mai bine dintr-o situaţie dificilă, ea luă ceainicul din spatele sobei şi ieşi să caute pompa. Ceainicul necesita o bună curăţire, fiindcă stătuse nefolosit pentru un timp. Găsi fîntîna şi pompa apă rece în vas, cînd văzu un cal şi o trăsurică pe două roţi înaintînd prin trestia foşnitoare. Se opri în prag.

Eleanor stătea în faţa casei, agitînd un mic pistol, care lucea negru-albăstrui în lumina soarelui care se stingea.

– Duncan! ţipă ea.

Inima lui Maggie începu să bată tare. Ea scăpă ceainicul, gata să fugă, tocmai cînd Duncan ieşi din cabină, cu degetele îndesate în buzunare, într-o atitudine total binevoitoare.

– Eleanor, nu face pe nebuna...

O împuşcătură se auzi în liniştea desăvîrşită şi Maggie strigă şocată cînd Duncan se îndoi spre pămînt. Eleanor se întoarse spre ea, ţinînd pistolul în ambele mîini. Maggie plonjă în trestii, fugind cît de repede putea.

Spre oroarea ei, o auzi pe Eleanor pornind într-o urmărire sălbatică; trestia de zahăr crescută peste măsură se rupea căzînd sub copitele calului şi pe podeaua trăsuricii. Inima lui Maggie ardea în gît în timp ce parcurgea acest drum în zigzag, încercînd să rămînă departe de urmăritoarea sa. Te rog, Doamne, se ruga ea cînd se poticnea, nu mă lăsa să mor. Nu-l lăsa să moară pe copilaşul meu.

Tocmai cînd Maggie ieşi într-un luminiş unde o mică albie de rîu fusese acoperită de ploile din Queensland, auzi un strigăt la distanţă. Reeve. Vocea era a lui Reeve.

Ea îi striga numele cînd trăsurica lui Eleanor se sfărîmă în trestia de uahăr. Calul obosit, înspăimîntat, deveni sălbatic din cauza panicii cînd se împiedică în albia rîului, ateriză pe o parte şi se luptă să se ridice în picioare. Trăsurica îl ţinea la pămînt.

Eleanor, între timp, se eliberă şi încercă să stea în picioare, cu fusta murdară şi faţa acoperită cu praf, avînd încă pistolul în mînă.

– Tu, spuse ea, privind-o pe Maggie cu toată ura iadului pe chipul ei. Te voi ucide pentru ceea ce mi-ai făcut!

Maggie era într-un spaţiu deschis; dacă alerga, Eleanor ar fi împuşcat-o sigur înainte să poată scăpa. Avea respiraţia întretăiată şi îi porunci inimii

să-şi încetinească bătăile pînă la un ritm rezonabil. Deodată, auzi din nou vocea lui Reeve, auzi trestia foşnind în timp ce el alerga prin ea.

– Maggie, unde eşti?

– Nu te apropia! strigă ea, atît uşurată cît şi îngrozită. Eleanor are un pistol... O să te omoare...

Reeve nu o ascultă şi totul se întîmplă, i se păru lui Maggie, într-o secundă. El intră în luminiş în dreapta ei, cam la douăzeci de picioare de locul unde se afla ea, iar Eleanor se întoarse şi trase în el cu sălbăticie. Maggie ţipă cînd el căzu şi se năpusti spre el, uitînd de propria ei siguranţă.

– Reeve! rosti ea pe nerăsuflate. Cînd ajunse la locul unde zăcea soţul ei, o pată roşie se vedea în jurul umărului său drept. Maggie se azvîrli asupra lui într-o încercare disperată de a-l proteja.

Eleanor rîse ca o femeie nebună; Maggie o auzi apropiindu-se şi ştiu că va muri. Privi în sus şi văzu o asemenea răutate pe chipul odată frumos al femeii, încît trebui să privească în altă parte. Abia atunci observă şarpele, întunecat şi lucios, tîrîndu-se pe pămînt spre Eleanor.

– Fereşte-te, rosti ea, lipindu-se de Reeve care era în stare de inconştienţă, hotărîtă să primească orice glonţ tras asupra lui. Este un şarpe...

Eleanor rîse din nou. Sunetul era rău şi rece.

– Am fost odată aproape o McKenna, ai ştiut? întrebă ea. Ştii că mica Elisabeth este fiica mea?

Maggie nu-şi putea lua privirea de la şarpe.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eleanor, în spatele tău...

– Să nu crezi că voi cădea în această capcană veche. Dacă e aşa, îţi lipseşte acea ingeniozitate pentru care americanii sînt atît de renumiţi.

Se auzi un sîsîit şi şarpele lovi, nu dintr-o încolăcire ca şarpele cu clopoţei, ci într-un zbor al unei linii negre de furie răutăcioasă. Eleanor scoase un ţipăt strident de durere şi împuşcăturile acoperiră pămîntul din jurul lui Maggie şi al lui Reeve, în timp ce mîna sa se strîngea convulsiv pe trăgaciul pistolului.

Maggie se aştepta la durere şi moarte dar nu simţi nimic. Ea urmărea cum Eleanor se încovoia spre pămînt şi se aşeză privind în sus la cer, cu ochii măriţi şi albi.

Maggie n-avea timp pentru Eleanor sau pentru şarpe; ea îl examina pe Reeve. Descoperi că respira, spre marea ei uşurare; fusese împuşcat în umăr şi sîngerarea încetini pînă la o şuviţă.

Auzind un fluierat, Maggie ridică privirea şi-l văzu pe Jamie trăgînd cuţitul din pămînt, unde despărţise capul şarpelui de corp.

– Fratele meu e viu? întrebă el.

– Este... nu mulţumită ţie, răspunse Maggie, rupînd fîşii din juponul ei pentru a bandaja rana lui Reeve. Unde dracu ai fost, Jamie McKenna?

Lui Jamie îi trebui timp să răspundă. Se duse şi eliberă sărmanul cal ce se lupta să iasă de sub trăsurica răsturnată.

– Am avut grijă de camaradul meu, domnul Kirk. Se va face bine. Glonţul abia l-a atins.

Cu coada ochiului Maggie văzu că Jamie îngenunche lîngă Eleanor; nu dori să se uite prea atent, simţind că momentul era unul personal, dar îl văzu

pe cumnatul său că închide uşor ochii femeii, netezindu-i părul încurcat de pe frunte.

– Îmi pare rău că lucrurile n-au fost altfel pentru noi, îi spuse el femeii moarte, cu o voce detaşată şi cu un fel de durere secretă.

Reeve tocmai îşi revenea.

– Ce dracu... mormăi el.

Maggie zîmbi cu uşurare şi cu dragoste.

– Eroul meu, spuse ea, aplecîndu-se să-i sărute fruntea brăzdată. Făcu o pauză, trase aer în piept, apoi se repezi. Doresc să-mi promiţi că nu-l vei lovi pe Duncan pentru că m-a răpit. Era mînat de pasiune, asta-i tot, şi lui îi pare rău.

Reeve se ridică, tresărind puţin din cauza durerii din umăr, iar ochii lui măsurară linia îngroşată a taliei lui Maggie, părul ei deranjat, faţa ei murdară.

– Pasiune, nu-i aşa? reflectă el, apoi chicoti răguşit şi clătină din cap. Maggie i-ar fi rupt urechile dacă n-ar fi fost deja rănit.

Jamie era complet tăcut. El o ridică blînd pe Eleanor în braţe şi porni înapoi spre cabană. Maggie îl urmări cu un sentiment de tristeţe în timp ce-l ajuta pe Reeve să se ridice în picioare.

– Cum ai ştiut unde să ne căutaţi? întrebă ea.

– Cora mi-a spus că Duncan te-a păcălit, făcîndu-te să urci în trăsura lui şi a ghicit că venea aici pentru că l-a auzit făcînd aranjamentele să cumpere locul.

Maggie se uită la carcasa şarpelui şi tresări.

– Sper că nu mai sînt şi alţii în jur, spuse ea.

Reeve se rezemă uşor de ea, cu pielea palidă ca moartea din cauza durerii, în timp ce-şi croiau drum

prin cîmpul de trestie în direcţia în care o luase Jamie. El nu spuse nimic.

– Eleanor era mama lui Elisabeth, spuse Maggie, pentru că simţea nevoia să vorbească.

Reeve dădu din cap.

– Jamie n-a ştiut niciodată că există un copil pînă astăzi, cînd i-am spus.

– De ce crezi că o femeie şi-ar abandona propria sa fiică în felul ăsta şi să-i lase pe toţi să creadă că a murit?

– Nu cred că vom şti vreodată exact, răspunse Reeve în linişte. Evident ea nu era genul de femeie mămoasă. Poate că asta e tot ce a fost.

– Jamie a gonit-o, nu-i aşa? Pe Eleanor, vreau să spun.

Reeve dădu din cap afirmativ.

– A găsit-o într-o situaţie compromiţătoare, s-ar putea spune.

Un gînd oribil îi trecu prin minte lui Maggie. Acum că Jamie ştia că Elisabeth era fiica sa, poate că va dori să o ducă înapoi în Noua Zeelandă. Maggie ar fi suferit îngrozitor dacă el ar fi dus-o, pentru că ajunsese s-o adore pe această copilă.

– Are de gînd să... va dori el să...

Reeve se uită la Maggie şi zîmbi.

– Elisabeth stă cu noi, o asigură el. Cel puţin pînă cînd va fi suficient de mare ca să hotărască pentru ea însăşi. La urma urmelor, sînt singurul tată pe care-l va cunoaşte, şi ţie îţi va spune mamă, nu-i aşa?

Maggie dădu din cap afirmativ, ochii ei umplîndu-se de lacrimi de oboseală şi uşurare şi o mie de alte emoţii. Îşi aminti de răceala lui Reeve din acea

dimineaţă din camera de hotel, şi sentimentul ei că el n-o mai iubea.

– O să mă alungi din viaţa ta, Reeve McKenna, îndrăzni ea să întrebe, în felul în care ai alungat-o pe Loretta?

Reeve se opri acolo, între trestiile ce se ridicau de jur împrejurul lor şi se întoarse s-o privească pe Maggie.

– M-am căsătorit cu tine, Yank. Pentru mine, asta înseamnă o viaţă de iubire pentru tine. N-am să te trimit niciodată departe, n-am să te părăsesc niciodată.

Maggie se ridică pe vîrful picioarelor pentru a-şi săruta soţul.

– Promiţi? întrebă ea în şoaptă.

Reeve o sărută pătimaş.

– Promit, răspunse el şi Maggie ştiu că aşa va face.

Epilog

Seven Sisters – *Noiembrie 1887*

– Arată nostim, spuse Elisabeth McKenna, cercetînd figura copilului pe care Reeve îl ţinea cu atîta grijă în braţe. Cum îl cheamă?

Maggie urmări plină de dragoste cum se uita Reeve în jos la copilul micuţ şi zbîrcit, cu chipul frumos luminat de bucurie şi de mîndrie.

– Numele lui este James, spuse el. James Chamberlin McKenna.

– Pot să-l duc afară şi să-i arăt poneiul meu?

Maggie, încă reţinută la pat, chiar dacă se simţea puternică şi sănătoasă, zîmbi. Elisabeth veni şi se aşeză lîngă ea, uitîndu-se la chipul lui Maggie cu o expresie de aşteptare.

– James va trebui să fie un pic mai mare înainte de a putea aprecia corespunzător ceva atît de minunat ca poneiul tău, confirmă Maggie.

– O, răspunse Elisabeth cu un aer plin de importanţă. Satisfăcută, se dădu jos din pat şi se repezi afară din cameră, plictisită deja de copiii mici.

Reeve îşi puse fiul nou născut cu grijă în leagăn şi apoi se întinse pe patul de lîngă Maggie. Oftînd de mulţumire şi zîmbind spre tavan, spuse:

– Aş dori să pot face dragoste cu tine, americanco. Atunci totul va fi perfect.

Maggie rîse.

– Poate că tu nu poţi face dragoste cu mine, şopti ea, dar eu pot face dragoste cu tine.

Reeve se uită la ea şocat.

– Bunule Dumnezeu, femeie, ce spui? Tu abia ai născut un copil...

Maggie îi sărută linia maxilarului.

– Ştiu, răspunse ea cu voce guturală. Este o experienţă care este aproape imposibil de omis.

Reeve chicoti.

– Asta este...

Maggie continuă să-l sărute, descheindu-i cămaşa, trasînd cărare cu buzele. A fost încîntată de geamătul înfiorat pe care l-a scos.

– Ar fi mai bine să încui uşa, spuse ea.

– Cred că ai dreptate, replică Reeve, mormăind. Se ridică, încuie uşa şi se întoarse la pat, unde soţia sa începu imediat să facă dragoste cu el.

– Femeie, o imploră el răguşit, în timp ce ea trăgea cu putere de cămaşa lui, vrei să ai milă de mine?

– Nu, răspunse Maggie. Şi se ţinu de cuvînt.

SFÎRŞIT